

Giới thiệu Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!

Thể loại: truyện teen, thanh xuân vườn trường, HE, hiện đại, hắc bang

Nguyễn Ngọc Băng chính là cô kiêu nữ chính của truyện, cô được 17 tuổi với chỉ số IQ 305/300-đúng như tên của mình, "băng tuyết", một con người lạnh lùng từ lúc mới sinh, xinh đẹp tuyệt trần, thông minh cực độ, có sở thích là tomboy, luôn làm mọi người nghĩ là "hotboy". Tiểu thư của Nguyễn gia-tập đoàn đứng thứ 2 Châu Á, nhưng không bao giờ lợi dụng cái danh "tiểu thư Nguyễn gia" đi bắt nạt người khác. Chưa từng yêu ai. Đại tỷ bang Queen, cũng đứng thứ 2 mafia toàn Châu Á, đại diện hơn 17 loại võ khác nhau, dường như hoàn hảo, không có sơ hở.

Nam chính là Trương Minh Phong được 18 tuổi có IQ 305/300-lạnh lùng, thông minh bằng cô, nếu cô 100% lạnh lùng thì anh là 99%. Siêu soái ca. Độ tuổi do bị ép buộc nên học cùng với cô. Đại thiếu gia của Trương gia-tập đoàn thứ nhất toàn Châu Á. Cũng chưa từng yêu ai, đặc biệt, ghét con gái. Đại ca bang King, đứng cả thứ nhất mafia trên toàn Châu Á, cũng đại diện 17 loại võ khác nhau như cô, cũng dường như là hoàn hảo, tất cả những chuyện con gái, con trai làm được, anh cũng làm được.

Nhỏ-Bạc Thiên Ái-270/300-17t-bạn thân duy nhất của cô, ngọt ngào, dễ thương. Đương kim tiểu thư Bạc gia-tập đoàn thứ 4 Châu Á. Là người yêu của cậu. Nhị tỷ bang Queen, đại diện 5 loại võ khác nhau.

Cậu-Lục Duy Thành-IQ 280/300-18t-bạn thân của anh, hoạt bát, lanh lợi, hoà đồng. Thiếu gia của Lục gia-tập đoàn thứ 3 Châu Á. Người yêu của nhỏ và cũng là anh trai kết nghĩa của cô. Nhị ca bang King, đại diện 7 loại võ khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Là con gái

Một ngày đẹp trời, cô và nhỏ bước xuống chiếc xe Lamborghini đen đến, nhỏ trong bộ váy nữ sinh kẻ caro đỏ viền trắng trông đáng yêu, cô trong bộ đồng phục... nam... cá tính trường Shining-1 ngôi trường dành cho quý tộc hạng sang, tất nhiên học phí cũng rất đắt. Cô đội cả tóc giả nam, khuôn mặt anh tú, là soái ca nha... cô vào đây với tư cách là học sinh mới cùng nhỏ.

Vào phòng hiệu trưởng,

-Chào Nguyễn tiểu thư! Bạc tiểu thư! -ông thầy hiệu trưởng nhìn thấy 2 người, lập tức đứng lên cúi đầu chào

-Chào! Lớp của chúng tôi ở đâu vậy? -nhỏ vẫy vẫy tay chào

-Lớp của 2 vị tiểu thư ở lầu cao nhất, lớp Gold Star ạ! -Gold Star là lớp chỉ dành cho những cậu ấm, cô chiêu, học phí gấp 3 lần những lớp dưới.

-Điều kiện của chúng tôi thì sao? -cô đứng chống nạnh, nói bằng giọng lạnh băng

-Vâng! Nguyễn tiểu thư và Bạc tiểu thư cứ nói!

-Thứ nhất: khi tôi ngủ không được dùng tiếng người hay bất kì động tĩnh gì làm tôi thức giấc.

Thứ hai: trong giờ học không được gọi tôi trả bài, phát biểu... hay bất kì lí do nào khác.

Chỉ hai điều đó thôi! Ông làm được phải không? -cô nói rồi khoanh 2 tay

-Vâng! -ông thầy hiệu trưởng cung kính.

-Chúng tôi phải lên lớp rồi! Tạm biệt! -nhỏ kéo cô đi thật nhanh.

Vào lớp Gold Star,

Những âm thanh ồn ào, náo nhiệt vang lên:

-Này, biết gì chưa? Hôm nay sẽ có hai tiểu thư Nguyễn gia và Bạc gia vào học đó! -người thứ nhất

-Vậy sao? Vậy thì chúng ta không nên làm gì đắc tội với họ! -người thứ hai

Bla bla bla và hàng ngàn tiếng xì xào bàn tán khác

Bỗng cô chủ nhiệm bước vào:

-Các em trật tự! Hôm nay sẽ có hai bạn học sinh mới vào lớp chúng ta.Mời 2 em vào!

Hai người vừa bước vào, bao nhiêu tiếng bàn tán:

-Nhìn kìa! Là một nam một nữ mà! Soái caaaa!

-Đúng đó! Đẹp trai quá! Thật muốn có con với anh ấy!

-Bạn nữ kể bên soái ca dễ thương quá! Hai người thật xứng đôi!

-Từ nay mình sẽ chính thức theo đuổi soái caaaa!

Và bla bla bla rất nhiều lời xì xào khen cô và nhỏ

-IM LẶNG! -tiếng nói của bà cô chủ nhiệm làm cả lớp im bật-hai em giới thiệu tên của mình đi!

Nhỏ vẫy tay chào, cười híp mắt:

-Chào mọi người! Tớ là Bạc Thiên Ái! Rất hòa đồng và dễ mến a~.Mong mọi người giúp đỡ!

Nhỏ nói xong làm bao nhiêu nam sinh trong lớp ngả ngửa vì độ đáng yêu rồi.

Mọi người chăm chú nhìn cô, khó chịu, cô trả lời ngắn gọn:

-Nguyễn Ngọc Băng..

Rầm

Nhiều đó thôi cũng đủ làm bọn con gái chết lên chết xuống vì độ soái ca của cô rồi

-Em yêu anh!Ngọc Băng!

-Băng ơi! Làm chồng em đi!

Bla bla bla và rất nhiều câu sến súa khác.

Cô nghiêng răng, nói tiếp:

-...là con gái!

Rầm

Cả bầu trời như sụp đổ, con trai lẫn con gái:

-Không... Không thể nào... Rõ ràng mặc đồ nam sinh cơ mà... Tại sao?...

-Tại sao?Tại sao Băng lại là con gái?Tại sao vậy ông trời??

-Không thể nào... Minh là con trai lại còn thua cả 1 đứa con gái sao?...KHÔNGGGG...

-Là... Là tomboy...không phải hotboy sao?...

Vậy là cả lớp hôm đó bất tỉnh nhân sự tại chỗ.

Cô và nhỏ ngồi ở bàn cuối cùng, cô cầm tai nghe vào, rồi mặc kệ lời của cô giáo mà lẳng lặng ngủ thiếp đi.

Ra chơi, cô và nhỏ ngồi ở một góc khuất trong canteen

-Băng Băng! Xem nè! Ngày mai chồng tao-anh Thành sẽ nhập học vào đây đó! -nhỏ cầm điện thoại bấm bấm rồi kêu kêu cô.

-Ồ! -cô đeo tai nghe,nhấp nhấp cốc capuchino

-Chưa hết a~anh ấy còn dẫn bạn thân về nữa! Hình như tên anh ta là... Trương Minh Phong...là chủ tịch trẻ của tập đoàn lớn nhất Châu Á đó!-nhỏ hăng hái

-Ồ! -cô rất kiêu lời và kiêu cười,thật hiếm để thấy cô cười

-Nè nè! Mà chỉ "ờ"cho có thôi à? -cô phồng má

-Lục Duy Thành chẳng phải hơn chúng ta 1t sao?Sao lại học cùng chúng ta? -cô hỏi,gọng nói lạnh lùng

-Là qua Pháp không lo học hành, cả hai bị bắt về đây học lại lớp 11!

-Khi nào? -cô rút hai dây nghe ra

-Ngày mai a~vậy là tao sắp được gặp chồng rồi!-nhỏ phấn khởi

-Vui quá nhì? Thật không biết tình yêu là gì mà khiến cho người ta phấn khởi như thế? -vì mặc đồ nam sinh, cô bỏ tay vào túi quần đi lên lớp, trong khi đi còn ngoảnh mặt lại hỏi nhỏ

-Rồi mà cũng sẽ yêu thôi mà! Tao chắc chắn vào một ngày không xa tao sẽ được làm phù dâu cho mày đó! -nhỏ chắc như báp

-Sẽ không có ngày đó! -cô vừa đi vừa nói,làm sao có thể biết được tương lai chứ?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bớt khùng đi

Ngày hôm sau,

Cô và nhỏ bước vào trường với bao con mắt ghim vào mình, bởi ngoài lớp cô ra những người ở lớp khác không biết cô là con gái.Họ nhìn cô như trong mắt có hẳn hai cái trái tim vậy, bàn tán, xôn xao, ngờ hai người là một cặp:

-Xem kia!Là tiểu thư Bạc gia với chàng soái ca nào kia!

-Nghe nói hotboy đó là con gái,là tomboy đó!

-Không thể nào! Rõ ràng là mặc đồng phục nam sinh lớp Gold Star kia mà

-Mặc kệ là con trai hay con gái,mình cũng sẽ theo đuổi cô ấy!

-Không biết cô ấy mặc đồ nữ sinh thì thế nào nhì?

Và vô cùng nhiều những lời nói khác...

-Cuối cùng cũng vào được lớp! -nhỏ nằm dài trên bàn,vì những người đó cứ liên tục vây quanh cô và nhỏ, đến nỗi nghẹt thở

-Thiên Ái!-cô gọi nhỏ

-Sao thế Băng Băng? -nhỏ nghe cô gọi mình,ngước mặt lên nhìn

-Mày còn hỏi! Xem trên bàn kia-cô chỉ vào phần bàn của cô

-OAAAA! -nhỏ la lên

Đơn giản là vì ở phần bàn của cô toàn là hoa, thư tình, chocolate...vv... trên bàn, dưới chân bàn và cả học bàn cũng đầy những thứ đó, đến nỗi cô không có chỗ để gác chân nữa...

-Mới vào học một ngày mà con trai lẫn con gái đều mê muội độ hotboy của mày rồi a~~nhỏ giật những thanh chocolate trên bàn cô ăn ngon lành

-Haizz-cô thở dài, lấy điện thoại ra bấm bấm-Alo,chú Sở? Phiên chủ vào lớp cháu đem mớ quà này về!

1p sau, một người đàn ông đeo kính đen, mặc bộ vest đen, khời nói cũng biết là vệ sĩ của cô rồi, lập tức, người này cùng hơn 10 vệ sĩ khác ôm đóng quà về Nguyễn gia.

Cô không phải hạng người vô tình mà đem mớ quà này quẳng vào sọt rác đâu, ngược lại cô rất tôn trọng chúng, ngay cả những người tặng mấy món quà này,Nguyễn gia còn xây hẳn mấy phòng để đựng quà của cô mà,chỉ là cô lạnh lùng ít nói thôi chứ rất quan tâm người khác

Renggg Renggg

Tiếng chuông giờ học reo lên,mọi người vẫn xôn xao, cô chủ nhiệm bước vào làm tắt hẳn những tiếng nói đó

-Các em! Hôm nay chúng ta có hai học sinh mới! Mời hai em vào.

Hai người bước vào, một người ấm áp, vui vẻ, người kia thì lạnh lùng, đôi mắt lạnh băng,cứ như cả hai là bản sao của cô và nhỏ,cả hai đều đẹp đến nỗi làm mọi người ngất tại chỗ, chỉ trừ cô và nhỏ(hai người này miễn nhiễm trai đẹp)

-Hây da! Chào mọi người!Tớ là Lục Duy Thành, là hotboy ấm áp a~,mong mọi người giúp đỡ!

Uỳnh

Cả lớp xui tại chỗ, máu mũi chảy tùm lum, đợi họ thức dậy, liền chìa thẳng vào người kẻ bên

-Trương Minh Phong! -ngắn gọn, súc tích y như cô

*Uỳnh**Ach**Rầm*

Kiểu này là nhập viện hết cả lớp rồi, tại sao?bởi vì anh đơn giản đẹp hơn cậu gấp 2 lần

-CHÔNG A~~nhỏ đứng phóc dậy, chạy lại ôm cậu

-VỢ! -cậu cũng la theo, cặp đôi này hết sức tình cảm trước bàn dân thiên hạ rồi

Nãy giờ chỉ có cô là ngủ say như chết, không biết mô tê gì, tại đang đeo tai nghe vận âm thanh cực đại kia mà

-Cái gì vậy trời? Hết hotboy Ngọc Băng giờ lại đến hotboy Duy Thành và hotboy Minh Phong nữa hả trời??

-Tiếc là hotboy ấm áp Duy Thành có bạn gái rồi a~

-Cái chuyện gì đang xảy ra vậy? Có phải là một dàn hotboy sắp đến đây nữa không?

.....

Nghe tiếng ồn, cô thức dậy, dụi dụi mắt rồi lấy tai nghe ra, thấy cậu thì cô liền hỏi:

-Anh Thành?

-Băng Băng em gái a~~cậu nhìn thấy cô, chạy lại ôm

Nhỏ chỉ vào anh:

-Đó là bạn thân chồng tao! Người tao kể với mày! Trương Minh Phong!

-Ồ! -cô nói ngắn gọn, vì trước giờ cô không quan tâm đến con trai

-Vậy là người quen à? Vậy hai em ngồi với em Ngọc Băng và em Thiên Ái nhé! -cô chủ nhiệm nói

-KHÔNG!/VÀNG! -cả bốn người cùng nói,nhỏ và cậu thì tất nhiên là được rồi, từ "không"kia là cô và anh đồng thanh

-Tao không muốn ngồi với người lạ-cả hai lại đồng thanh tiếp...

Vậy mà làm thế nào cuối cùng nhỏ và cậu ngồi bàn trên, cô và anh lại ngồi cuối...

-Ngồi với tôi là diễm phúc đó! Cậu phải biết hưởng thụ đi!-anh vuốt tóc ngược ra sau,chẳng hiểu lần đầu gặp cô, anh lại có cảm giác ấn tượng đến thế, hay là vì cô quá "đẹp trai"?

Cô nghe vậy thì cười nửa miệng, để lộ cái răng nanh dễ thương,cúi xuống nói nhỏ vào tai anh:

-Bớt khùng đi!

Anh nghe thì giật mình,đây là lần đầu tiên có người nói như vậy, thật tức chết mà,đó giờ anh chỉ lạnh lùng với người ngoài, sao gặp cô anh lại tự tin đến thế?

-Cậu...

-Cậu gì hả? Nghe đây! Tôi là tomboy,không phải hotboy, là con gái,OK? -cô chặn miệng anh

Anh cười gian xảo, lần đầu tiên có cô gái dám nói vậy với anh, trong đầu anh bây giờ chỉ có hai từ "thú vị"

Vậy là sau giờ học, anh liền cho người điều tra cô, mọi tư liệu anh biết về cô chỉ có biết cô là đương kim tiểu thư Nguyễn gia, còn nhỏ thì anh đã biết nhiều rồi vì cậu luôn miệng kể về "cô vợ nhỏ" của mình kia mà...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Nữ sinh

Sáng hôm ấy, nhỏ bước vào trường cùng cậu và anh, vì cái cô gái nào kia cứ nhất quyết ngủ cho bằng được...

-Sao lâu thế nhỉ? Sắp vào học rồi mà? -nhỏ đi qua đi lại chờ cô

-Hai người có cần lờ tôi đi chờ cô ta không? Vô vị! -anh bỏ tay vào túi quần, giọng nói lạnh như tiền

5p sau...

Một người con gái,tóc dài đến chân, nâu đen óng mượt, mặc đồ nữ sinh,logo lớp Gold Star, người con gái ấy rất đẹp, đẹp như một thiên thần, có thể nói...cô ấy là người đẹp nhất Châu Á này... Nhưng...ngoại hình là một chuyện...tính cách lại là một chuyện... cô ấy bước vào trường...khôn mặt lạnh lùng, tàn khốc... như chưa từng nở một nụ cười thật sự...

Cô gái ấy bước đến gần ba người, làm cả ba ngơ ngẩn một hồi lâu, sao trên đời lại có một cô gái đẹp quá sức tưởng tượng thế chứ?

-Các người đang đợi ai đấy? -cô gái chống nạnh

Bỗng... nhờ tiếng nói của cô ấy làm họ về với thực tại,nhỏ nhìn cô gái,không quen không biết lại nói chuyện như thế, thật không ra gì, nhỏ nói bằng giọng điệu khinh thường:

-Cô là học sinh mới à? Thật hồng hách! Chúng tôi đang đợi bạn.

-Vậy bạn của các người là ai? -cô gái khoanh hai tay,cười nửa miệng

-Còn phải hỏi!Tất nhiên là Nguyễn Ngọc Băng, đại tiểu thư Nguyễn gia rồi! Cô ấy đẹp hơn cô gấp ngàn lần, hotboy lẫn hotgir!! -nhỏ chống nạnh, giọng nói khinh bỉ

-Haizz-cô ấy thờ dài

-Giọng nói này... quen quá! -cậu sờ tay lên trán, không biết đã gặp ở đâu rồi

Anh thì này giờ hồn vẫn chưa bay về, nhỏ lay lay làm anh về với "trần gian"

-Bạc Thiên Ái!Mày ngại sống lâu quá rồi phải không? -cô gái ấy cười nửa miệng

-Cô... Cơ mà giọng nói này quen quen...-nhỏ quay qua anh-Nè! Anh có quen cô ta không?

-Giọng nói rất quen thuộc! -anh nói ngắn gọn

Cả bọn cố vận óc mà nhớ ra xem giọng nói này ở đâu

Hết kiên nhẫn, cô gái đưa tay vào cặp tìm thứ gì đó làm nhỏ giật hủ vía:

-Ê... Ê...cô định lấy súng à?...tôi có võ đó...

-Có... Có gì từ từ nói...cô đừng đại dốt a~~cậu một tay ôm nhỏ,tay còn lại quơ qua quơ lại ngăn cô gái

Anh thấy thể tướng hai người nói thật, liền cầm tay cô gái,nói bằng giọng điệu lạnh như quan tài:

-Đừng có làm ba cái chuyện đại dốt đó!-nói thế nhưng thật ra anh là người đầu tiên cảm thấy cô ấy quen thuộc, rất quen thuộc

Cô gái thờ dài:

-Các người điên hết rồi phải không?-rồi lấy trong cặp ra một bộ tóc giả nam đội lên đầu,chỉ vào mặt mình, nói tiếp-Là tôi, Nguyễn-Ngọc-Băng

Ầm

Trời đất như rung chuyển, bởi đây là lần đầu tiên họ thấy cô ăn mặc như một đứa con gái cơ mà.

-Mày... Mày thực sự là Băng Băng.. Băng Băng tomboy...soái ca của tao đâu?... -nhỏ năm áo cô,giật lên giật xuống

Nói xong cả ba ngất xỉu tại chỗ, cô thì đứng ngây ra tự hỏi *có gì lạ, sao lại làm quá thế chứ?*,có lẽ đến giờ cô vẫn chưa nhận thức được là mình đẹp đến mức nào...

Học sinh đi ngang qua đều chăm chú nhìn cô bằng ánh mắt hình trái tim, cả nam lẫn nữ,bởi họ tưởng rằng cô là học sinh mới.

Renggg Renggg

Tiếng chuông giờ học vang lên,lớp cô vẫn náo nhiệt như vậy:

-Nghe nói gì chưa? Hình như lớp ta có học sinh mới! Là một nữ thần!

-Mình chưa từng thấy ai đẹp như vậy hết!

-Quyết định rồi! Mình sẽ theo đuổi nữ thần, mặc kệ nữ thần là nam hay nữ!

-Đẹp quá! Cô ấy là người con gái đẹp nhất Châu Á a~

-Nhưng mình nghe nói cô ấy rất lạnh lùng.. Lạnh hơn cả soái ca Minh Phong và tomboy Ngọc Băng đó!

...vân vân và mây mây...

-Các em trật tự! -cô chủ nhiệm bước vào

Đúng lúc bọn cô cũng vừa bước vào lớp, cô chủ nhiệm nhìn bốn người bọn họ, rồi dừng ánh mắt ở nơi cô:

-Em kia! Em là học sinh mới phải không? Sao tôi không nghe thầy hiệu trưởng nói?Em tên gì?

Cả lớp đều nhìn cô với trái tim muốn rút ra ngoài,nam nữ đều có, trong phút chốc anh cảm thấy tức giận vì bọn họ dám nhìn cô...

Cô quay đầu ra sau, đôi mắt lạnh băng, giọng nói càng lạnh hơn:

-Cần phải nói sao?

-Em!Không cần biết em là ai!Ra ngoài đứng cho tôi! -cô chủ nhiệm ra lệnh

-Nguyễn-Ngọc-Băng-cô gắng từng chữ

Rầm rầm

-Không.. Không thể nào...hotboy Ngọc Băng của lòng tôi lại là một nữ thần...

-Không.. Đây không phải sự thật...

-Làm hotboy chưa đủ bây giờ sang làm hotgirl sao?...KHÔNGGGG...

-Từ bây giờ cô ấy chính thức làm thần tượng của mình!

Vậy là sau ngày hôm đó... cả trường cô lập tức tạo thành một cái fan club "Ngọc Băng" với hơn 2000 thành viên trong đó, cô quả là một nỗi ám ảnh đẹp đẽ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hợp nhau

Sáng chủ nhật...

Renggg renggg

Điện thoại của cô reo lên, cô chỉ là đang ngủ vào lúc... 10h sáng thôi mà...

Cô chán nản nhấc máy, giọng nói ồ ồ:

- Alo?

"ALO CÁI GÌ? BÂY GIỜ LÀ MẤY GIỜ RỒI MÀ MÀY CÒN NGỦ HẢ?? BỌN TAO ĐÃ ĐỢI MÀY 3 TIẾNG TRƯỚC RỒI ĐÓ! MAU XUỐNG ĐÂY!!!" - nhỏ quát vào điện thoại

Cô nghe nhỏ quát, dùng hai tay bịt tai lại, nhắm nghiền trong lời nói của nhỏ:

- Bọn? - cô hỏi ngắn gọn

"Tao, anh Thành và anh Phong!"

- Cái...! - cô lắp bắp, bỏ điện thoại xuống, nhanh như chớp VSCN, nhỏ và cậu nhìn thấy nó như vậy thì bình thường... nhưng chủ yếu là anh... bởi cô sợ trước mặt người ngoài sẽ bị... mất hình tượng..

5p sau, không trễ 1 giây, cô bước xuống nhà với áo thun đen, quần jeans đen, dù là ở nhà, nhưng trước mặt người khác... cô vẫn đội tóc giả nam... thờ dốt:

- Các người... có biết tối hôm qua tôi bận "cứu dài ngân hà" nên hôm nay cần ngủ không hả???

- Bọn này đợi mày 3 tiếng rồi đó! - nhỏ làm mặt phụng phịu

- Mấy giờ rồi? - cô hỏi

- 10h trưa rồi Băng Băng! - cậu nói, giọng nhẹ nhàng

- Chắc... mới 10h trưa lại không cho tôi ngủ sao? - cô chắc lưỡi

- Mối? - anh này giờ im lặng, bây giờ mới lên tiếng

- Tóm lại, hôm nay các người qua Nguyễn gia làm gì? - cô khoanh hai tay

- Để ăn cơm ké a~ đồ ăn Băng Băng nấu là ngon nhất, hơn cả nhà hàng 5 sao nữa- nhỏ nịnh, mà thực sự là vậy mà...

- Cái...! - cô cạ lời, trùng hợp đến nỗi bà đầu bếp hôm nay xin nghỉ để về quê nữa, đành phải tự lực gánh sinh vật... lẳng lặng đi vào bếp, còn nói vọng ra- Các người không giúp thì đừng mơ được ăn!

Nhỏ và cậu định vào giúp thì anh chặn lại, đến chỗ cô:

- Để đó! Tôi làm!

- Anh? Liệu có ăn được không? - cô chống nạnh

- Cô không ăn thì làm sao biết! - anh cãi

Cô bước ra ngoài...

30p sau, cả bọn quây quần đầy đủ ở bàn ăn, toàn là những món bắt mắt, nhà hàng 5 sao chưa chắc làm được như vậy đâu...

- Ngon quá! Y như Băng Băng làm vậy! - nhỏ vừa ăn vừa khen

- Hai người là bán sao của nhau à? Lạnh lùng như nhau, làm đồ ăn ngon y chang nhau, cả hai lại còn là sâu ngủ... chắc... - cậu khen, cả hai đều hoàn hảo như nhau cả mà

- Trùng hợp thôi! - cô và anh đồng thanh

- Đấy! Lại giống nhau rồi a~, hai người thật sự rất hợp nha! - nhỏ dựa vào cậu

- Không thèm! - đồng thanh tiếp tục

- Anh/cô! - đồng thanh tập 3

Rồi cả hai quay mặt sang chỗ khác, thực sự rất hợp nhau nha...

8h tối,

-Bar không? -nhỏ ra ý kiến

-Được nha! -cậu háo hức

-Băng Băng và anh Phong thì sao?

-Được! -đồng thanh tập 4

Cô mặc một chiếc áo thun đen ngắn, bên ngoài còn có jacket màu đen bóng, một đôi boot đen, thêm một chiếc quần đen bó, lúc này nhìn cô cực kì... cực kì quyến rũ, xinh đẹp và đúng chất mafia, vì ai cũng biết cô là nữ rồi nên đã buộc tóc đuôi ngựa cá tính vô cùng.

Nhỏ vận một chiếc áo thun trắng và quần jeans ngắn, tóc xõa ngang lưng và thêm một đôi giày thể thao đen.

Lúc này thì nhìn hai người mà cậu và anh như hồn vía trên mây luôn rồi... Một người quá xinh đẹp còn một người quá dễ thương, nhưng lại đậm chất mafia...

Mỗi người một chiếc xe motor phân khối lớn chạy như tên lửa, tốc độ của cô và anh cực nhanh và... ngang nhau, để hai người kia ở lại hít khói

Đến bar,

-Không tệ! -anh khen, ngắn gọn

-Anh cũng vậy! -cô đáp

Vừa bước vào bar,

-ĐẠI TÝ! -những người trong bar nhìn thấy cô đã vội cúi đầu chào.

Cô gạt đầu rồi bước đến sảnh rượu, anh thì ngậy ra *đại tỷ?*, rồi bước đến ngồi kế cô:

-Mạnh nhất! -đồng thanh toàn tập

-Sao bọn họ gọi cô là đại tỷ? -anh lắc lư ly rượu đỏ

-Anh không biết sao? Đại ca bang King? -cô nói tỉnh bơ

-Cô... là ai?

-Anh đã cho người điều tra tôi, nhưng tư liệu chỉ biết tôi là tiểu thư của Nguyễn gia phải không? -cô hỏi, dường như đã biết mọi việc

-Phải! -anh trả lời

-Anh có biết Queen không?

-Queen và King là hai bang thân thiết từ rất lâu rồi, tại sao không biết? -anh nói băng quơ

-Thân thiết? Không lẽ thân thiết đến nỗi không biết bang chủ Queen là ai? -cô nhún vai, hỏi một cách khá là "mĩa mai"

-Cô... Không lẽ cô là... -anh đứng phóc dậy

-Phải! Tôi là đại tỷ bang Queen, còn Thiên Ái là nhị tỷ bang Queen. Sao hả?

*Cạch**Rầm*

Tiếng cửa quán bar mở ra một cách mạnh bạo, nhỏ và cậu thờ dốc:

-Hai người... có biết khói độc hại lắm không mà lại cho bọn tôi hít nhiều như vậy? -nhỏ thờ hồng hộc

-Đã vậy còn đi trước bọn này... hai người đúng là Speed Queen và Speed King... (bà hoàng tốc độ và ông hoàng tốc độ) -cậu thờ lên thờ xuống, cố gắng mà rửa hai người.

Cả bọn cùng quẩy đến 11h đêm, nói là cả bọn, nhưng thực chất chỉ có nhỏ và cậu, anh và cô thì cứ ngồi đó vừa uống rượu vừa xem hai con người

"nghịch ngợm" kia quấy.

Sau ngày hôm đó, cô và nhỏ đã biết cậu và anh là bang chủ và bang phó King,nói thế nhưng cô đã biết từ lâu rồi.

Ngược lại, cậu và anh cũng đã biết hai người kia là bang chủ và bang phó Queen.

Cũng chẳng có gì bất ngờ khi bốn con người nguy hiểm này là trùm mafia cả...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Cắm trại(1)

Đầu tuần, cô,nhỏ, cậu và anh bước vào trường,cô vẫn như thế, vẫn mặc bộ đồ nam sinh,vẫn đội tóc giả và 4 người vẫn nhận được hàng ngàn tiếng xôn xao của fan hâm mộ.Quà? Chết đây. Hoa? Chết đấy, nhiều đến nỗi không thể đếm xuể nữa...

-Nghe nói ngày mai trường sẽ tổ chức đi cắm trại!-nhỏ háo hức

-Cắm trại?-anh vừa đi vừa hỏi

-Vô vị! -cô tiếp lời

-Hầy... Hai người không thích thì đừng có nói ra chứ, thật sự tụi húng a~~cậu cậu nhỏ

Renggg renggg

Tiếng chuông trường vang lên,học sinh dưới sân trường thì chạy thụt nạng vào lớp, chỉ trừ bốn con người bọn họ vẫn ung dung bước đi.

Vào lớp Gold Star,

Cô chủ nhiệm bước vào, đập tắt liền những tiếng ồn ào,náo nhiệt, cất giọng:

-Ngày mai trường sẽ tổ chức đi cắm trại cho khối 11,các em hãy chuẩn bị cho đầy đủ,5h sáng ngày mai sẽ xuất phát!

-YEAHHHHH-cả lớp la toáng lên,chỉ trừ...cô và anh... tại sao?bởi vì hai con người này đang đeo tai nghe và...ngủ ngon lành... không chừng trời sập họ cũng không biết luôn ấy chứ... Cậu nói cả hai đều là sâu ngủ...quả thật không sai... huống gì ngày hôm sau phải xuất phát lúc 5h sáng nữa chứ...

Cơ mà hai người ngủ cũng y chang nhau, cho dù ngủ cũng rất là soái ca nha. Hai con người này thật không biết có cách nào để làm xấu bết không nữa? Đẹp gì mà hết cả phần thiên hạ luôn rồi..

4h30 sáng hôm sau,

Renggg renggg

Cô đang ngủ ngon lành, bỗng tiếng chuông vang lên,nhìn vào màn hình thì là hai chữ "Thiên Ái",cô mắt lơ mơ nhấc máy:

-Mới có 4h30 sáng mà mày định qua nhà tao ăn cơm ké nữa à?

"MÀY LÚC NÀO CŨNG VẬY... HÔM NAY LÀ CẮM TRẠI ĐÓ ĐẠI TỶ ƠI! 5H XUẤT PHÁT RỒI!"-nhỏ la vào điện thoại

-Hờ? Cắm trại?Sao tao không nghe cô chủ nhiệm nói?-cô bịt hai tay lại để tránh tiếng chửi của con bạn thân

"MÀY NGỦ NHƯ CHẾT THÌ BIẾT GÌ? MAU CHUẨN BỊ LÊN! 30P NỮA LÀ XUẤT PHÁT RỒI ĐÓ!!!"

Cộp

Cô bỏ máy xuống,trùm chăn ngủ tiếp...

Cùng thời điểm đó, bên biệt thự Trương gia(nhà anh)

Renggg renggg

Anh đang ngủ ngon lành thì tiếng chuông điện thoại reo lên, ừ ừ nghe máy:

-Mới 4h30 sáng mà mày điện tao làm gì?

"MỚI? HÔM NAY LÀ NGÀY ĐI CẨM TRẠI ĐỎ ĐẠI CA! CÒN 30P NỮA LÀ XUẤT PHÁT RỒI!!!"- bên đầu dây kia là cậu, la lớn vào điện thoại

-Cẩm trại?Sao cô chủ nhiệm không nói?-anh lấy bông gòn bịt hai lỗ tai "tội nghiệp" của mình lại

"MÀY NGỦ NHƯ LỢN THÌ BIẾT CÁI MÔ TÊ GÌ! MAU CHUẨN BỊ ĐI!"

Cộp

Bỏ máy xuống, anh dụi dụi mắt rồi nằm xuống giường...ngủ tiếp... Hai người giống nhau đến quá đáng rồi đó...

15p sau, cả hai thức dậy, nhanh như bay VSCN rồi leo lên xe, một người đi Limo, còn người kia đi Lamborghini, ít nhất thì cũng không giống nhau ở khoản này...

5p sau, cả hai nhanh chóng đến trường với hai cặp mắt...tóc lửa của nhỏ và cậu... Thế rồi hai người, cô và anh liền nhận được "món quà buổi sáng" là được ăn "chửi" từ cô và cậu...

Cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc chiếc áo thun đen, một đôi boots đen, thêm chiếc quần jeans dài và một cái nón kết đen. Trông cô xinh đẹp, cá tính và mạnh mẽ.

Nhỏ xoa tóc ngang lưng, vận chiếc đầm màu xanh da trời, thêm một đôi giày búp bê. Ngược lại với cô, trông nhỏ dễ thương, đáng yêu như công chúa vậy.

Cậu mặc áo sơ mi trắng và quần jeans, mang giày bata trắng trông tri thức.

Anh thì áo sơ mi đen và quần jeans, mang đôi giày thể thao đen cùng nón kết... đen...

Bốn con người này xác định là bản sao của nhau rồi... Nếu đi chung không chừng người ta sẽ bảo là đồ cặp mắt...

Lên xe, đáng ra là nhỏ ngồi cùng cô, nhưng vì có "chồng" đi theo nên không nở xa, cái này có được gọi là "mê trai phản bạn" không?

Vì xe đã chật ních chỗ ngồi nên chỉ còn bốn chỗ thôi, nhỏ ngồi trên cùng cậu, và tất nhiên... cô ngồi dưới cùng anh... cô ngồi sát cửa sổ, cầm tai nghe vào tai rồi dựa vào kính cửa sổ ngủ, anh thấy không đành lòng, đợi cô ngủ say rồi bất giác đặt đầu cô lên vai mình làm bọn con trai lẫn con gái trong lớp "tóc lửa", một bên là fan của cô, bên còn lại là fan của anh...kiểu này thì trường Shining không đánh nhau thì cũng xung đột vì cô và anh thôi... Sắc đẹp... Quá thực đáng sợ... Bản thân anh cũng không biết tại sao lại làm như vậy nữa...khuôn mặt anh đỏ ửng... Muốn lấy đầu cô ra nhưng bàn tay lại không làm được... Nếu cô tỉnh lại thấy cảnh này thì sẽ thế nào đây?...

Nhìn cô ngủ, trôi hết cả những nét lạnh lùng, ngược lại còn đáng yêu, xinh đẹp, có lẽ người ta không biết, cô chính là ác quỷ nhưng nội tâm thiên thần, lạnh lùng... nhưng tốt bụng...

Bên cậu và nhỏ thì khác, nhỏ nằm trên đùi cậu ngủ thoải mái.

Vậy là bác tài xế và các học sinh trong lớp cô vừa được đi chơi... vừa được xem phim tình cảm ngay trên xe...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Cẩm trại(2)

Xe đã đến nơi, đó là một bãi biển rộng lớn, sạch sẽ và xanh ngắt. Cô cứ ngủ và anh cứ nhìn.

Nhỏ ngồi dậy, hai người cậu và nhỏ thấy hai người kia dựa nhau mà ngủ thì nở một nụ cười gian xảo, cả hai thầm nghĩ *Đã nói là sắp đến ngày tao làm phù đầu/phù rể cho mày rồi mà! Băng Băng/Minh Phong*.

Cô ngủ say sưa, anh thì cứ nhìn cô bằng ánh mắt dục dăng, không biết đã đến nơi khi nào.

Bất chợt cô ngồi dậy, dụi dụi mắt rồi xoay qua anh, anh đang đỏ mặt... là đỏ mặt đó... một cái tủ lạnh di động như anh biết đỏ mặt sao? Cô vẫn tỉnh bơ:

-Xin lỗi! Làm phiền anh rồi! -nói rồi cô bước xuống xe trước, để mọi người như bị hóa đá... không phải chứ...không có chút rung động hay xấu hổ luôn

sao?...đúng là con người này có một trái tim vô cùng sắt đá a~

Cả bọn bước xuống,mặt anh cắt không một giọt máu, lần đầu tiên anh thấy có người lạnh lùng hơn anh luôn nha, lại là con gái,anh nhếch mép cười *Thú vị*

-Mày thật là!Đã ngủ trên vai người ta còn không có một chút đồ mặt! -nhỏ bước đến chỗ cô, mặt phụng phịu

Cô nhìn nhỏ bằng ánh mắt lạnh băng không cảm xúc, rồi đưa tay lên捏 má nhỏ làm nhỏ đau điếng:

-Au au... (đau đau) -nhỏ quơ tay múa chân

-Bớt nói đi!-cô bỏ tay ra,nói ngắn gọn

Bên anh và cậu,

Cậu khều khều anh, cười cười chọc:

-Có ý với người ta rồi à? Chưa bao giờ thấy cậu như thế!

Bốp

Mạnh hơn cô, anh cốc vào đầu cậu..

Cậu xoa xoa cục u trên đầu mình,gọng trẻ con:

-Đau lắm đó ư hư hư...

-Bớt nói đi!-anh nói bằng giọng lạnh như tiền

Xử xong hai tên "loi chơi",anh và cô bước vào khách sạn.

Phòng cô và nhỏ ở đối diện phòng anh và cậu,sắp xếp đồ xong, nhỏ nũng nịu:

-Băng Băng à~mặc đi mà~

-Không! -cô chắc như bắp

-Mặc đi mặc đi!

-Không!

-Đi mà! Phong thấy mày trong bộ đồ này sẽ chết mê chết mệt đó!

-Không!

-Băng Băng yêu dấu! Dễ thương! Mặc đi mà~

-Không!

-Đại tỷ xinh đẹp à! Mặc đi mà!

-Không!

A few moments later...

-Phục mày rồi! -cô chịu thua, đứng dậy giật lấy bộ đồ nhỏ đưa vào phòng tắm

Cạch

Cửa phòng tắm mở ra, cô trong bộ bikini xanh biển,tóc buộc thấp, trông cô cực kì quyến rũ và xinh đẹp, không ai ở biển đẹp bằng cô đâu, cô chống nạnh nhìn nhỏ,nói cụt lùn:

-Hờ hơ!

-Không đâu! Đẹp lắm! Tao là con gái còn phải mê mày đây nè! -nhỏ nhào đến ôm cô

Cả hai bước xuống biển, nhỏ trong bộ bikini hồng nhạt đáng yêu, tóc búi củ tỏi.

Anh và cậu đã ở đó từ bao giờ, thấy hai người, cậu vẫy tay:

-Trông hai người... hơ... -chưa nói hết câu thì cậu và anh đã bị cả hai mê hoặc mất thôi, xinh đẹp và đáng yêu...một người lạnh lùng... người kia thân thiện...hoàn toàn trái ngược...

Cậu và anh mặc áo thun, cậu thun trắng, anh thun đen, nếu còi trần thì bọn con gái sẽ vây như tổ kiến mất, bây giờ cả bốn người bị bu quanh, thờ còn không có...

Một lúc lâu sau,khó chịu vì đám "lâu la" này cứ vây quanh, cô và anh nói chỉ một từ, ngắn gọn, dễ hiểu, giọng lạnh như quan tài:

-Biển!

Lập tức, tất cả mọi người đều chạy đi...hai người này... thật đáng sợ... nhỏ và cậu run lên vì sợ... sát khí của hai người bao quanh khắp nơi...

Nhỏ và cậu bước xuống biển chơi tát nước,đuổi rươi,... vv... Cô và anh thì đứng trên bờ hóng gió...

Cô đứng trên cát, mắt nhìn ra biển,tóc cô bay bay trong gió, khuôn mặt dịu dàng mà ấm áp,có lẽ nơi đây có kỉ niệm đẹp để nào đó với cô.

Anh nhìn cô cười mỉm...lần đầu tiên...anh cười vì một người con gái...có lẽ... cô rất quan trọng với anh...

Anh bước đến bên cô, giọng nhẹ nhàng:

-Cô có kỉ niệm với biển à?

Cô nhìn anh, rồi lại hướng mặt ra biển:

-Sao anh biết?

-Đoán! -anh đáp

-Phải! Đây là lần thứ hai tôi đến đây...-cô dang tay thấp xuống đón gió

-Vậy lần đầu tiên cô đến đây là khi nào?

-10 năm trước...khi tôi 7t...ba mẹ có dẫn tôi đến đây... nhưng sau đó cả hai đều bận rộn với công việc... một năm chỉ về hai lần... tôi chỉ ở nhà một mình với bác quản gia và người làm... Đôi lúc tôi nghĩ...họ vì công việc đã hầu như quên tôi mất rồi...-cô kể,khuôn mặt lạnh lùng, nhưng chứa đầy sự u buồn

-Ba mẹ tôi cũng vậy!-anh ngược nhìn mặt sóng đang nhấp nhô,cả hai người đều là con của những vị có trong tay tập đoàn lớn nhất nhì trên thương trường,công việc chất đống cũng là điều đương nhiên.

Cả hai im lặng, bỗng nghe có giọng kêu thất thanh:

-Cứu...Cứu với...

Nhìn qua nhìn lại, là một đứa bé đang kêu cứu,không nghĩ ngợi, cô liền nhảy xuống cứu đứa bé...

Cô bơi rất giỏi,từ khi sinh ra, cô không cần học và có thể bơi và lặn hàng 100 mét mà không mệt...

15p sau, cô đưa đứa bé về đất liền an toàn,mẹ đứa bé cảm ơn cô rồi rít,đối với cô mà nói thì những điều này là bình thường...đã nói rồi... cô lạnh lùng, ít nói nhưng rất quan tâm, tốt bụng với mọi người, mặc dù không quen,nhưng nếu gặp nguy hiểm, cô sẽ bất chấp tính mạng mà cứu người đó...

Cô, cậu và anh chạy đến bên cô, nhỏ ôm chặt cô:

-Con ngốc này! Lỡ mày có chuyện gì thì sao?

Cô chỉ biết cười trừ:

-Tao không sao!

-Em có bị thương không Băng Băng?-cậu hỏi

-Không có...Chỉ trật chân một chút! -cô bước đi thì bất ngờ khụy xuống

Anh khom người xuống trước mặt cô:

-Lên đi!Tôi cõng cô về khách sạn!-lo lắng, quan tâm, nhưng anh vẫn ráng giữ giọng điệu ra lệnh

-Không cần đâu! Tôi tự về được! -cô đứng lên cố gắng đi cả khắp cả khềnh

-Haizz-anh thờ dài, rồi cương quyết công cô đi

-N... Đây...-cô lấp bắp-Thả tôi xuống!

Anh không màng đến lời nói của cô, quay qua nói với nhỏ và cậu:

-Hai người về trước đi!-nói rồi anh công cô đi để lại hai con người đang ngỡ ngàng đang bị bỏ rơi

-Mau thả tôi xuống!-cô cựa quậy, hôm nay thật mất hình tượng...

Anh vẫn im lặng như không có gì xảy ra

Một lúc lâu sau, anh hỏi cô:

-Sao cô liều lĩnh đến thế?

-Mạng người rất quan trọng! -cô trả lời ngắn gọn

-Không hổ danh là bang chủ Queen.

Bang chủ Queen xưa nay đều nghe nói cô là một người tàn nhẫn và lạnh lùng, nhưng không bao giờ giết người vô tội cả, chỉ những ai đáng bị tội chết, cô mới ra tay thôi..

-Cô bao nhiêu kí? -anh không ngờ mà hỏi

-45kg

Anh bất ngờ, thầm nghĩ*17t mà chỉ có 45kg,gầy quá rồi...*

Về khách sạn, họ chuẩn bị hành lý để về, chân cô nhờ anh cũng đã khỏi hẳn, lần này cô phải biết ơn anh rồi.Nhỏ chọc:

-Ít nhất thì hai người cũng có cảnh lãng mạn trên biển hoàng hôn a~

Cô đỏ mặt, lần đầu tiên cô đỏ mặt, có lẽ...anh cũng là một người rất quan trọng với cô...

Bên cậu và anh,

-Khai thật đi!Cậu yêu Băng Băng nhà tôi rồi phải không? -cậu lấy tay đập vào lưng anh

-Không... Không có... Chắc vậy... -anh lấp bắp,mặt đỏ như cà chua

Một tảng băng di động yêu một tú lạch biết đi...hắn sẽ rất thú vị a~-nhỏ và cậu cười nửa miệng thầm nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Bệnh yêu

Lưu ý:NHOCSIU là biệt danh của tác giả, Ngọc Trâm là tên thật, tác giả cũng đã đổi avatar nên độc giả đừng hiểu lầm.Cảm ơn!

-Bác sĩ Trần! Có phải tôi bệnh rồi không?

-Thiếu gia bị sao vậy ạ?

Ở biệt thự Trương gia, anh cùng một vị cao tuổi, mặc áo blu trắng,đeo một cặp kính trông tri thức, ông là bác sĩ riêng của Trương gia, và cũng là bác sĩ riêng của anh.

-Mỗi lần nhìn thấy cô ấy là tim tôi đập không ngừng,luôn quan tâm đến cô ấy,muốn tìm hiểu về cô ấy,xa cô ấy thì nhớ,...vv...

Bác sĩ Trần cười:

-Thiếu gia!Thiếu gia đúng là bệnh rồi!

-Bệnh? -anh ngược lên nhìn ông

-Khi thiếu gia xa người đó,lại thấy nhớ, muốn tìm hiểu về người đó, muốn được ở gần người đó,tìm đập nhanh khi ở bên người đó,không thích ai lại gần hay nhìn chăm chăm vào người đó, có phải không ạ?-ông cười,làm bác sĩ cho Trương gia nhiều năm, chưa bao giờ ông lại thấy anh yêu bao giờ, thật sự rất bất ngờ

-Phải!-anh bóp trán

-Thiếu gia đã mắc bệnh "yêu" rồi!

-Bệnh... "yêu"?-anh suốt 18 năm còn chưa biết thích là gì, yêu?có thể sao?

Không biết cô gái nào may mắn thế?-ông chỉ biết cười,nghĩ thầm anh.

Sáng hôm sau,

Bốn người cùng bước vào trường,người ta nhìn vào, chắc sẽ nghĩ là "ba nam một nữ"mất, lại là ba soái ca và một cô gái cực dễ thương nữa chứ, bọn cô cố gắng lắm mới vào được lớp, nhưng hôm nay không khí rất lạ nha,hai tầng băng đang đỏ mặt, không dám nhìn nhau luôn a~,nhỏ và cậu thì cứ cười khúc khích, vai run run...

Bóp

-Cười gì hả???

Nhỏ và cậu ngồi thụp xuống,xoa hai cục u sau cái cổ đầu của cô và cậu,tưởng như thế là không cười nữa, ai ngờ... cả hai nhìn nhau,nhoèn cười miệng,xoay ra sau nhìn cô và anh,cùng la lớn:

-HAI NGƯỜI THỰC SỰ RẤT HỢP A~

Nói rồi chạy mất hút, để cô và anh đứng đó, mặt đỏ, cơ mà vẫn giữ được nét lạnh lùng như hôm nào.

Kiểu này thì hai người nhỏ và cậu chuẩn bị no đòn rồi.

Giờ học, lớp Gold Star...

Cô chủ nhiệm bước vào, bỏ cặp xuống chống lên bàn, giọng nói lạnh lạnh:

-Ngày mai, nhân ngày thành lập trường,nhà trường sẽ tổ chức một buổi lễ, mỗi lớp sẽ có một tiết mục văn nghệ, các em hãy thảo luận rồi bầu ra người biểu diễn!

Cả lớp đều tập nập thảo luận,trừ cô và anh...mỗi khi lên lớp,việc làm duy nhất của hai con người này là ngủ,ngủ và ngủ

Bỗng nhỏ và cậu đứng lên,nói to:

-Băng Băng và Minh Phong hát rất hay, vậy nên chúng em quyết định chọn hai người này!

Cả lớp vỗ tay hưởng ứng, cô và anh thì ngủ như chết, không biết việc gì đang xảy ra...

Hôm sau,

Cũng như mọi ngày, cô, nhỏ,cậu và anh bước đến trường,nhưng... đang đi giữa sân trường thì...

-Sao hai người còn ở đây? Mau đi đi thôi!

-Bọn mình chuẩn bị xong rồi, nhanh lên!

Cô và anh bị một đoàn người kéo đi vào phòng hóa trang trong khi còn đang ngơ ngác không biết chuyện gì đang xảy ra...

-Chuyện gì đang xảy ra? -cô đứng ngây ra,bị bọn người họ đang mặc quần áo cho hai người

-Hai người không biết gì sao?Cả lớp đều chọn hai người biểu diễn cho ngày thành lập trường đó!-cô bạn học sinh đang mặc quần áo cho cô nói

-Khi nào? -anh cũng rất bất ngờ

-Hôm qua!

-Cái...!-cả hai lấp bắp, rửa hai người nhỏ và cậu, những chuyện như này, chỉ có nhỏ và cậu làm được thôi...

Cô bị bọn họ lấy tóc giả ra, mặc một chiếc đầm xanh biển,tóc xoắn dài đến chân,cô đã đẹp sẵn rồi nên không cần trang điểm nữa, mang đôi giày thủy tinh xanh nước,trông cô như một nàng công chúa thực thụ. Đẹp hơn như vậy rất nhiều.

Anh mặc một bộ đồ vest xanh,áo có cài bó hoa lưu ly nhỏ,mang một đôi giày trắng,nếu cô là đại công chúa, thì chắc chắn anh là đại hoàng tử,trông hai người rất xứng đôi,cô đẹp như thiên thần băng giá, anh có thi soái ca, lãnh khốc như ác quỷ băng tuyết...

-Đừng lo!Bọn mình đã chuẩn bị bài hát mà cả hai đều biết! Chỉ việc cất giọng hát thôi! -cô bạn học sinh giờ ngón cái, cười híp mắt.

Bước ra sân khấu, những tiếng reo hò như bể chợ,nhỏ và cậu ngồi đầu,quơ tay qua lại hò hét:

-HAI NGƯỜI ĐỪNG LÀM BỌN NÀY THẤT VỌNG!!!

Cô và anh nắm chặt micro, tay còn lại của anh thì... nắm lấy tay cô, vẫn gương mặt lạnh lùng đó, không chút biểu cảm..

Flash back

-Này! Khi lên sân khấu nhớ phải cầm tay cô ấy đấy! -cậu bạn học sinh mặc quần áo cho anh, nói nhỏ vào tai anh

-Cái...!-anh cũng cạn lời rồi,chắc chắn chuyện này là do nhỏ và cậu bày ra,hai người cũng tỉnh mắt thật...

End flash back

Tiếng nhạc vang lên...

Cô và anh thở sâu,cất tiếng hát:

When that day

I hear your voice

I have some special feeling

Let me always think

I don't wanna forget you

I remember at the day

You are always on my mind

Eventhough i just

Can think

About you

If that day in the future

This love is coming true

I've never change

My mind that i will

Love you forever

I don't care how fool it is

I will let my dream come true

I will tell you something

I wanna let you know

I let you know

I love you

Loving you

As the mouse how love the rice

Even everyday has storm

I will always by your side

I miss you

Missing you

I don't care how hard it is

I just want you be happy

Everything...

I do it for you...

(Chuột yêu gạo-Khôi My & Kelvin Khánh)

Kết thúc bài hát...

*Bóp bóp**rào rào*

Hàng ngàn tiếng vỗ tay dưới khán giả, người đẹp, hát hay, hai người này cái gì cũng giỏi là sao nhỉ?

Cô và anh nắm tay nhau, cúi chào rồi bước vào,thế này thì nhỏ và cậu cũng chuẩn bị ăn đấm rồi...

Hai người cứ nắm tay như vậy,chợt cô nhìn xuống,vội bỏ tay ra,gọng nhỏ xuống:

-Xin lỗi!...

Buổi thành lập trường diễn ra suôn sẻ...thì... Chỉ suôn sẻ với người khác... Riêng nhỏ và cậu thì...

-Huhu tha cho tao đi mà~~~cả hai van xin cô và anh

Rắc rắc

Hai người bẻ tay...

Sau đó thì không cần nói cũng biết nhỏ và cậu bầm dập cỡ nào rồi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Kẻ thù

Bước vào trường,vẫn là hàng ngàn con mắt hình trái tim hướng về bốn người, nhưng... hôm nay lại có một không khí rất kì lạ...

Từ giữa đám đông,một cô gái tóc dài đến lưng, khuôn mặt thì.. không biết nói sao...có lẽ phải gọi là gương mặt... dao kéo...bước thật nhanh đến ôm anh,mở giọng điệu ngọt ngào:

-Chào Phong! Em về rồi!

-Từ Ngọc Nhi? Cô về đây làm gì?-anh đẩy cô gái ra xa,nói bằng giọng điệu khinh bỉ

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT (MỐI)

-Ả-Từ Ngọc Nhi-17t-con gái cưng của chủ tập đoàn Từ gia,tập đoàn thứ 9 Châu Á, có hôn ước với anh 1 năm trước,độc ác không ai bằng, diễn xuất thì có thể nói nhận được giải diễn viên xuất sắc nhất toàn quốc rồi...Cầm ghét cô, luôn muốn hãm hại cô nhưng không bao giờ thành công..

Hết

-Em về để gặp anh! -ả làm mặt phụng phịu,làm bốn người có chút buồn nôn

Cô nghiêng răng, mặt tối sầm lại...quay lưng bước đi,nhỏ và cậu cũng đi theo...

-Biến về Mỹ đi!-anh nắm chặt hai tay thành nắm đấm

-Anh ghét em đến vậy sao?Anh đừng quên giữa chúng ta có hôn ước từ nhỏ! -ả tức giận

Bất chợt cô đứng lại, nghiêng răng cãnh cạch,rồi lại không hiểu tại sao mình lại có cảm giác này...ghen?...

Ghe tởm... là hai từ cô dành cho ả... Diễn xuất có thể qua mặt người khác,nhưng với bốn người họ...việc này rất dễ nhận ra...

-Hôn ước đó tôi đã giải trừ rồi! Tôi và cô không còn quan hệ gì nữa! Biến đi!-anh trợn mắt,nói bằng giọng lạnh băng

-Anh...! -ả không còn gì để nói

Anh bước đến sau lưng cô...

-Tôi có bạn gái rồi! Không phiền cô quan tâm!

Ả nghiêng răng, nắm chặt hai tay,quay đi với nụ cười gian xảo...:

-Anh cũng không nên dùng lí do đó mà nói với em chứ! Người đó là con trai kia mà.

-Vậy thì cứ coi tôi là gay! -anh bỏ tay vào túi quần, đôi mắt như không cảm xúc mà nói tỉnh bơ

-Anh...! -ả quay lại, mắt trợn lên

-Biến!-anh nói súc tích

-Các người cứ đợi đó!

Đợi ả đi khuất...

Bốn người kia... anh thì đỏ mặt... cô thì đứng hình, nhỏ và cậu đập hai tay vào nhau, cười khúc khích...

"Tiểu thư có gì dặn dò ạ?"

-Điều tra về ba người bên cạnh Phong cho tôi! Hai nam và một nữ.Nhanh! -ả hét

"Vâng"

Cộp

Ả bỏ máy xuống,cười nửa miệng:

-Đụng đến tôi? Các người còn non lắm!

Renggg renggg

Nhắc máy,ả la lớn:

-Nói!

"Tiểu thư... Tôi đã điều tra được về ba người mà tiểu thư bảo"

-Mau nói nhanh!

"Bọn họ có hai nữ một nam thừa tiểu thư..."

-Cái gì?? Rõ ràng là hai nam một nữ!

"Có một người là tomboy...không phải hotboy ạ..."

-Gì cơ??Chết tiệt!-à nghiêng răng ken két

"Người con trai bên cạnh Trương thiếu gia là Lục Duy Thành, chủ tịch tập đoàn Lục thị, cũng là bạn thân hơn 10 năm của thiếu gia..."

Rầm

-Lục thị?Tập đoàn thứ 3 Châu Á? Còn người bên cạnh anh ta là ai? -à đập bàn

"Thưa, người bên cạnh là Bạc Thiên Ái, người sở hữu tập đoàn Bạc thị, cũng là người yêu của Lục thiếu gia..."

-Cái gì cơ??Tập đoàn Bạc thị?Còn người cuối cùng?

"Người cuối cùng là con gái, có sở thích là tomboy, cô ấy là bạn thân của Bạc tiểu thư và là em gái kết nghĩa của Lục thiếu... Và cũng là..."

-Là gì??? -à cắn răng, máu như muốn lên não

"Cô ấy tên Nguyễn Ngọc Băng...có trong tay tập đoàn... Nguyễn thị... Tập đoàn đứng thứ 2 Châu Á... Chỉ sau tập đoàn Trương thị..."

-Chết tiệt!-à tức giận, quăng cả cái điện thoại

Nguyễn Ngọc Băng...cô đợi đó! Từ Ngọc Nhi này nếu không có thứ mình muốn thì cũng đừng mong người khác có!

(Lưu ý:*...* là suy nghĩ của nhân vật)

Bên nhỏ và cậu, hai cười cứ bụm miệng cười *Kẻ thù của Băng Băng xuất hiện rồi a~

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hái bảo bối

Cô...có sao không?

-K... Không sao...xin lỗi..

Flash back

Cô và nhỏ đang đi trên sân trường, chợt thấy một chú chim non đang nằm trước mặt, cô đặt chú chim lên tay mình, ngược lên cái cây gần đó...

Cái cây rất cao, và tổ chim thì ở cành cao nhất.

Không nghĩ ngợi, cô liền nhảy phóc lên cây, mặc kệ nhỏ có la ó:

-Băng Băng nguy hiểm lắm!

-Không sao! Sắp...tới rồi... -cô vói tay

-Mau xuống đi!-nhỏ cứ la

-Được rồi!-cô đặt được chú chim vào tổ thì...

Rắc

-Rồi xong...-nhỏ lấy tay che mặt

-A!-cô chỉ "a" một tiếng rồi nhắm mắt rơi tự do

Đúng lúc anh và cậu bước tới, anh nghe tiếng động, liền ngược nhìn lên...thấy cô đang rơi, lập tức phóng như tên lửa lấy hai tay đỡ...

Phút chốc,cô nằm gọn trong bàn tay anh...định hôn lại,anh hồi cứng miệng hỏi cô:

-Cô...có sao không?

.....

End Flashback

Cô nhảy ra khỏi tay anh:

-Xin lỗi!-rồi quay qua nhìn nhỏ và cậu... cả hai đang...che mặt...

-Mấy người cứ tiếp tục.Tụi này không thấy gì hết á!

Bốp**Bốp

Cả hai liền bị cốc vào đầu...hai người này cứ bị đánh mà chẳng bao giờ rút kinh nghiệm...

Lộp bộp**Ào ào

-Mưa rồi! -cậu đưa tay hứng mưa

-Mưa lớn đấy! Chạy thật nhanh về lớp thôi!-nhỏ cũng đưa tay hứng

-Ừ!-anh nói rồi xoay qua cô-Cô không sao chứ?

-Không sao!-cô khoanh hai tay rồi ngược lên cây nhìn chăm chú

-Ta đi thôi!-nhỏ thúc

-Mọi người đi trước đi!-cô cứ nhìn lên cây

-Em làm gì?-cậu ngoái đầu nhìn

-Lâu rồi không tìm bảo bối,nhân lúc mưa sẽ có nhiều lắm-cô nói mà mắt cứ ngược lên

-A!Đúng rồi! Mưa lớn sẽ có rất nhiều bảo bối, hay chúng ta cùng đi!-nhỏ kéo kéo cậu

-Bảo bối?-anh và cậu tất nhiên không biết

-Thiên Ái!-cô gọi

-Rõ!-nhỏ lập tức chạy đi lấy dù,sáng chỉ cần nhìn lên trời là cô có thể biết hôm nay mưa hay nắng rồi,nên liền gọi nhỏ kia đem theo dù-Lúc sáng chúng ta chỉ đem hai cây!

-Được rồi! Hai người về lớp đi!-cô nói với anh và cậu

-Không được! Bọn anh sẽ đi cùng! Phải không Phong?-cậu cười

-Ừ!-anh chỉ nói ngắn gọn

Vậy là cả bọn cùng đi,nhỏ đi chung dù với cậu và tất nhiên cô cùng với anh,dĩ nhiên là cậu và anh là người cầm dù. Sau sân trường Shining là cả một "khu rừng" toàn cây là cây,họ đem theo cả giỏ để đựng bảo bối.

Cô ngược lên,định nhảy lên cây nhưng bị cả ba ngăn lại:

-Mày vừa ngã từ cái cây kia! Định làm tao sợ nữa à? -nhỏ nắm tay cô

-Lúc đó do sơ ý thôi! Dù sao cây này cũng không cao mấy!-cô lấy tay nhỏ ra

-Để tôi!-anh đặt tay lên vai cô

-Anh biết bảo bối là gì sao? -cô hỏi,giọng nói vô cảm xúc

-Để tao lấy cũng được mà!-nhỏ tranh luận

-Cứ như này sẽ tới tới!-cô nói súc tích,rồi nhảy lên cây

Một lúc sau,

Cô xuống dưới,đựng cả một giỏ nấm

-Mộc nhỉ?-cậu nhìn vào giỏ rồi hỏi ngu ngơ

-Ừ!

Sau một hồi lâu,cả bọn ra về với một giỏ đựng đầy mộc nhĩ,mưa cũng đã tạnh...

Về nhà cô,Nguyễn gia...

-Mộc nhĩ dùng làm gì?-anh bỏ tay vào túi quần

-Cứ đợi đi sẽ biết!-nhỏ cười híp mắt

30p sau,

Cô và nhỏ bước từ trong bếp ra một nồi chè mộc nhĩ,hương thơm ngào ngạt, để trước mặt anh và cậu.

-Hai người ăn thử đi! -cô bỏ bao tay ra

.....

-Ngon thật đấy! -cậu vừa ăn vừa tấm tắc khen

-Ừ!-anh thì cứ bỏ vào miệng liên tục

-Tất nhiên rồi!Băng Băng làm món này là không ai cưỡng lại được đâu a~~nhỏ vịn vai cô

-Lần sau bọn anh sẽ cùng đi hái bảo bối với các em!-cậu cười nhe răng

-Đề được ăn ké à?-cô chống cằm

-Tất nhiên là...đi theo bảo vệ các em rồi!-cậu đang nói thì cứng miệng, cố gắng tìm về sau

Cô và anh chỉ biết lắc đầu,ăn như hạm mà cả bốn người chẳng bao giờ mập,có lẽ kiếp trước họ đã cứu cả dải ngân hà rồi...

Ăn uống xong...cả bọn ra ngoài phòng khách, ngồi trên sofa

-Vết thương của cô không sao chứ? -anh hỏi cô

-Vết thương?-cô ngo ngác, nhìn xuống chân mình,là lúc rơi từ trên cây xuống,mặc dù là mặc đồng phục nam sinh,ít hay nhiều vẫn có vài vết thương nhẹ-Không sao!

-Haizz-anh thở dài, rồi bước vào bếp

Một lát sau, anh trở ra với cái hộp y tế trên tay,cúi xuống dán băng y tế cho cô làm cô đỏ cả mặt:

-Tự tôi làm được!

Anh mặc kệ, cứ tiếp tục dán cho cô... Thân mật quá mức rồi a~.Nhỏ và cậu mỗi lần gặp cảnh này thì chỉ có xì xào với nhau, sau đó lại cười như đúng rồi vậy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Dạ hội

Giờ tan học,hôm nay đáng ra phải có xe rước tại cô,nhưng hôm nay đột nhiên họ lại muốn đi bộ,dĩ nhiên người muốn đi là cô nhưng nhỏ, cậu và anh cứ nhất quyết đi cùng...

Cô và anh đã bước sang via hè đối diện trường,còn nhỏ và cậu thì...cứ thành thôi đi...

Đang đi giữa đường thì...

Ầm

Một chiếc xe đang lao đi với tốc độ cực nhanh,nhắm trúng vào nhỏ...

Nhưng... người bị tông không phải là nhỏ... mà chính là cô... Trong lúc xe lao đến, cô đã nhận ra và ngay lập tức chạy ra đỡ cho nhỏ... Máu trên lưng cô cứ chảy và chảy, nhỏ khóc thét lên:

-Băng Băng! Băng Băng! Đừng làm tao sợ mà...! Băng Băng!...

-Tao...không sao...-cô mỉm cười rồi nhắm mắt lại, ngã vào vai nhỏ

-Tôi đưa cô ấy vào viện!-anh chạy thật nhanh lại,bế cô đi...

Cậu thì ngoảnh mặt lại tìm kẻ đã tông cô, nhưng dường như đã chạy đi mất hút...

Trong bệnh viện,

Ba người cứ thấp thỏm lo lắng cho cô, nhỏ thì cứ dựa vào vai cậu mà khóc.

Ting

Đèn cửa phòng sáng lên,bác sĩ bước ra...

Cả ba người phóng lại chỗ ông,người nắm áo, người nắm tay,người thì đặt tay lên vai ông,cuống cuống hỏi:

-Bác... Bác sĩ... Băng Băng nó sao rồi? -nhỏ vừa khóc vừa hỏi

-Nguyễn tiểu thư đã ổn rồi,chi là vết thương ngoài da,Bạc tiểu thư, Lục thiếu và Trương thiếu đừng lo lắng quá!-ông quơ hai tay

-Vay ổn rồi!-họ thối phào nhẹ nhõm

-Chúng tôi có thể vào thăm em ấy không?-cậu lấy tay ra

-Vâng được ạ!-ông gật đầu

-Được rồi! Ông đi được rồi!-anh cũng bỏ tay ra khỏi ông

-Vâng!-ông cúi chào rồi đi

Vào phòng,

Nhỏ lập tức ôm chặt lấy cô,gọng miễn mếu:

-Mày là đồ ngốc!Đáng lẽ người nằm ở đây phải là tao kia mà! Tại sao mày cứ vì người khác mà đâm đầu vào nguy hiểm thế hả?

-Tao ổn mà!Mày là bạn thân của tao!Tất nhiên là phải bảo vệ rồi!-cô cười nhẹ,ôm lại nhỏ

-Đồ ngốc!-anh đứng đó, khoanh hai tay

Cô chỉ biết cười trừ...

-Lần này em phải ở bệnh viện đúng thời hạn! Không được trốn về như những lần trước nữa! -cậu nói bằng giọng nghiêm túc

-Em thật sự ổn mà!Anh thử đấu với em thì sẽ biết!-cô bẻ tay

Bộp

Anh đặt tay lên đầu cô,gọng nói lẩn tránh không có cảm xúc:

-Nếu cô trốn đi,tôi sẽ bắt cô về đây và không bao giờ cho ra ngoài nữa!

-Anh nghĩ tôi sợ?-cô cũng nói bằng giọng lạnh lẽo

-Nếu cô sợ thì có phải sẽ dễ dàng quá rồi không? -anh cười nửa miệng

Vậy là cả hai cứ đầu khẩu một hồi làm nhỏ và cậu bị cho ra rìa...

Ngày xuất viện,

-Có thật là không sao chứ?-nhỏ vừa đi vừa ôm tay cô mà hỏi

-Muốn thử không?-cô giờ nắm đầm

-Aa tất nhiên là không thừa đại tỷ... -nhỏ quơ hai tay

-Tối nay sẽ có dạ hội dành cho những người có danh tiếng trên thương trường đó! -cậu xoa đầu nhỏ

-Dạ hội?-nhỏ cười nửa miệng

-Rồi xong! -cô lấy một tay ôm mặt

-Có chuyện gì sao?-anh nhìn cô

-Cứ mỗi lần dạ hội là Thiên Ái lại bắt tôi thử hơn cả chục bộ đầm-cô chống nạnh

-Cô không phải mặc vest sao?-anh cười nhe răng chọc cô,chỉ vì cô là tomboy thôi mà

-Nếu tôi mặc vest thì anh có dám mặc đầm không?-cô cười nhe răng,lộ cả chiếc răng khểnh

-...-anh cạn lời với cô, nếu chọn một nghề nghiệp nào đó cho cô thì chắc chắn gia đình lẫn bạn bè sẽ chọn cô vào làm luật sư mất

Nhỏ và cậu thì bất ngờ tốt độ, vì sao? vì cái tăng băng di động và cái tủ lạnh biết đi này chưa bao giờ cười như vậy....

Tối hôm đó, dạ hội...

Cô vận một bộ đầm xòe xanh nước ngấn, để lộ đôi chân trắng thon thả,tóc tết hình xương cá.Mang một đôi giày thủy tinh,trông cô y hệt như Cinderella vậy,ai ai cũng phải nhìn chăm chú vào cô.Cô rất thương hay mặc đồ xanh nước vì cô thích màu này,nó mang một vẻ lạnh lùng mà đẹp đẽ hệt như cô.Trên người cô dường như đều là số lượng có hạn và rất rất đắt tiền.

Nhỏ mặc giống cô,chỉ khác là đầm của nhỏ là màu đỏ rượu,tóc xõa ngang lưng, mang một đôi giày búp bê đỏ,dễ thương vô cùng. Bọn đàn ông đều phải nhìn cô và nhỏ với ánh mắt thèm thuồng.

Anh mặc bộ vest xanh nước cùng màu với cô,nếu cô là Cinderella thì chắc chắn anh là hoàng tử trong câu chuyện cổ tích.Bọn con gái đều phải nhìn bằng ánh mắt trái tim và cứ như muốn chảy nước dãi.Như cô, màu sắc yêu thích của anh là xanh nước,trông nó giản dị mà mang cả khí chất lạnh lẽo.

Cậu giống nhỏ,mặc bộ vest đỏ rượu,ấm áp làm bao trái tim thiếu nữ như rót ra ngoài, chỉ tiếc là hotboy ầm ập này đã có bạn gái rồi, mà cũng không phải...là vợ chưa cưới cơ...

Nhỏ thấy anh và cậu,liền phóng tới ôm cậu, rồi lại liếc xung quanh với ánh mắt muốn nói "đây là chồng chị, muốn lại gần anh ấy phải bước qua xác chị"

Cô và anh không nói gì, liền tiến tới bàn rượu

-Ồ! Chẳng phải Nguyễn tiểu thư đây sao?-giọng nói chanh chua này không ai khác chính là ả-Từ Ngọc Nhi

-Thì?-cô trả lời bằng giọng nói vô cảm. -Ai daaa~--ả cầm ly rượu,vờ ngã nhào đến,may mà cô né kịp làm ả tức lắm, nghiêng răng thật chặt,rồi lại nở nụ cười gian xảo

-Nguyễn tiểu thư! Tôi biết cô ghét tôi, nhưng tại sao cô lại đẩy tôi như vậy?-ả méo máo, ôm chân cô làm mọi người xì xào bàn tán

Cô không nói gì,ngồi xuống nói vào tai ả "Chắc cô giành được giải Oscar rồi nhỉ?"

Rồi đứng lên nói với ả:

-Mau nhìn xung quanh đi!

Ả nhìn xung quanh,mặt tái mét là mọi người bàn tán về ả không phải cô...

-Nguyễn tiểu thư xưa nay rất tốt, không bao giờ đánh người vô cớ, đúng là không biết trời cao đất dày! -vị khách 1

-Phải! Nguyễn tiểu thư còn giúp chúng ta rất nhiều nữa! Từ tiểu thư đúng là diễn viên tài ba!-vị khách 2

-Tiện nhân không biết Nguyễn tiểu thư là người như thế nào lại còn dám đổ tội cho cô ấy! -vị khách 3

Cô nhếch mép,xoay người đi còn nói với ả:

-Lần sau diễn kịch phải cho tốt vào!

Ả tức lắm, vội chạy ra khỏi cửa...

Tiếng nhạc vang lên,mọi người đều cầm tay nhau khiêu vũ, cô thì đứng lắc lắc ly rượu nhìn nhỏ và cậu đang khiêu vũ say sưa

-Cô không khiêu vũ sao?-anh bước đến bên cô

-Nhảm chán!-cô đưa ly rượu vào miệng mình, nói ngắn gọn

-Dù sao tôi cũng không có bạn nhảy,nếu cô không ngại? -anh chìa tay ra trước mặt cô, hỏi bằng giọng không có cảm xúc

Cô nhìn nhỏ và cậu,chợt thấy nhỏ nháy mắt...

Cô cười rồi cũng cầm tay anh khiêu vũ... Có lẽ hai người là cặp đôi đẹp nhất đêm nay rồi..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Điểm yếu

Sau đêm dạ hội, cả bốn người như rất mệt mỏi,bởi họ là những người trẻ tuổi điều hành những tập đoàn lớn nhất nhì Châu Á,công việc chất đống là điều đương nhiên,không những thế, họ còn phải lo việc trong bang..

Chủ nhật...

Lo xong tất cả mọi việc, cả bọn liền dắt tay nhau đi chơi,đang đi trên đường thì...

-Cứu vói!-họ nhìn sang bên đường là một cô gái đang ngồi thụp xuống giữa đường,trong khi có một chiếc xe đang lao băng băng về phía cô gái.

Cô liếc trong 3s rồi cũng chạy ra che chở cho cô gái,do cô chạy quá nhanh nên ba người kia không kịp ngăn lại.

Cô đang ôm mà che chở cho cô gái ấy thì...

Bụp

Cô ngất đi,là do bị chụp thuốc mê,đối với cô mà nói thì cô là một bang chủ của bang đứng thứ nhì Châu Á này, thì chụp thuốc mê cũng là điều bình thường.vì cô được huấn luyện rất kĩ càng từ năm lên 2t,nhưng thuốc mê mà cô gái chụp là loại thuốc cực mạnh, nếu gặp người có sức khỏe không tốt thì có thể dẫn đến tử vong, chiếc xe BMW đen đang lao đến nơi cô rồi cũng chạy vụt đi,lập tức...cô và cô gái đó liền biến mất sau khi chiếc xe chạy ngang qua.

Nhỏ, cậu và anh bất ngờ,sao có thể nhanh đến thế chứ?Lập tức họ chạy ra nơi cô đang đứng lúc này, thì phát hiện chiếc điện thoại,có lẽ là điện thoại của cô gái đó.

Mở lên,là một dòng tin nhắn vô danh:

"Bất người tên là Nguyễn Ngọc Băng cho tôi!Cô ta là một tomboy,cô sẽ nhận biết cô ta vì cô ta lúc nào cũng đi theo ba người sở hữu tập đoàn Trương thị,Bạc thị và Lục thị.Đưa cô ta đến nhà kho đường xyz,tôi đã kêu BMW đến mà hốt xác cô ta đi rồi!Đưa đến đúng chỗ hẹn,500.000.000VNĐ sẽ được gửi đến tận tay cô!"-người gửi:không biết

Sở dĩ cô gái lúc này bắt cóc cô là vì trong ai ai cũng biết chủ ba tập đoàn danh tiếng khắp Châu Á,còn cô thì luôn giả làm tomboy nên rất nhiều người nhầm lẫn.

Anh cầm bức thư trên tay,giật đến đỏ cả mặt,tay nắm thật chặt thành nắm đấm,cả nhỏ và cậu cũng vậy..

-Bây giờ làm sao?-cậu khoanh hai tay

-Đi cứu Băng Băng!-nhỏ giờ nắm đầm lên

-Có cần gọi thêm người không?-anh nghiêng răng

-Không đâu!Băng Băng rất mạnh,chúng ta tốt nhất là nên tới đó xem ai là kẻ chủ mưu!-nhỏ nhìn anh

-Được!-cậu và anh đồng thanh

Bên cô,

Cô tỉnh lại, mắt cứ lơ mơ,là cô đang bị trói chặt trên ghế,nhưng vẫn giữ nét lạnh lùng mà bình thản:

-Tôi biết là cô! Từ Ngọc Nhi! Không cần phải trốn.

Từ trong bóng đêm bước ra, một cô gái đang nhếch môi khinh bỉ,đó còn ai khác ngoài diễn viên Hollywood tài ba như ả-Từ Ngọc Nhi?

-Sao hả? Cô có vui không khi được gặp tôi như này?-ả nói bằng giọng điệu chanh chua

-Vi Phong?-cô liếc

-Phải! Cô cướp Phong của tôi! Vậy nên tôi phải giết cô để đoạt lại anh Phong!-ả nói rồi rút trong túi ra một con dao cực kì sắc

-Dựa vào cô?-cô nhếch môi

-Ngọc Băng ơi là Ngọc Băng! Cô nghĩ ai là người cưa cày và để con chim đó ngay trước mặt cô? Cô nghĩ ai là người cố ý cho người dùng xe tông cô? Cô nghĩ ai là người đã cho cô gái kia ngồi giữa đường kêu cứu trước mặt cô? -ả cười nửa miệng,kẻ dao vào cổ cô

-Vậy mọi chuyện đều là do cô bày ra? -cô vẫn rất bình thản

-Ngọc Băng ơi là Ngọc Băng! Con người ai cũng có điểm yếu! Điểm yếu duy nhất của cô là quá tốt bụng, bất chấp tính mạng để cứu người thôi. -ả kẻ dao vào cổ cô, máu trên cổ cô dần chảy xuống

-Hô ly tinh! -cô nói súc tích

-Chết đến nơi còn mạnh mẽ!-ả nói rồi cầm cái roi dưới đất lên-Trước khi chết tôi cho cô vui vẻ một chút!

*Bóp**Bóp*

Tiếng roi cứ như thế vào da thịt cô, làm nó đỏ lên,có chỗ như muốn chảy máu, cô không nói gì, cắn răng mà chịu đựng.

Rầm

Tiếng cửa nhà kho bị đá một cách rất mạnh bạo,anh,nhỏ và cậu nhìn ả với ánh mắt này lửa làm ả sợ run lên:

-P... Phong... Sao anh?...

Chát

Chưa kịp nói nhỏ đã giáng xuống mặt ả một bạt tay,in hấn 5 dấu tay...

Anh nhìn sang cô,rồi lại có cảm giác đau lòng,cô đau một, anh đau vạn lần, rồi...

Cạch

Ả khiếp sợ nhìn đằng sau:

-Cô... Sao cô thoát được?...

Cô chỉ nhìn ả, cô đã tự cởi dây trói,sau đó gờ chân lên bẻ hai gót giày,rồi ráp hai gót giày lại thành một khẩu súng nhỏ.

-Dựa vào cô? Muốn giết tôi?-cô nhìn ả bằng ánh mắt vô cảm

Đoàng

Viên đạn vọt qua ả,chỉ cần 1mm nữa thôi sẽ giết được ả,nhưng cô lại cố ý làm như thế,ả sợ như muốn chết đứng..

Cô bẻ khẩu súng ra làm đôi, rồi lại gắn vào gậy:

-Đây là cảnh cáo! Nếu cô còn dám một lần nữa, đừng trách Từ gia sẽ làm ăn mày!- cô bước qua ả

Sau đó, một đoàn người đưa ả đi, cậu còn ngoảnh lại nói:

-Cho cô ta biến khỏi đây! Không bao giờ được quay lại nữa!

-Bệnh viện!- anh nói ngắn gọn

-Không thích!- cô cũng trả lời súc tích

Anh chỉ nhìn cô, rồi...

-N...Này... Thả tôi xuống!...- cô bất ngờ, vì đột nhiên anh lại bế cô lên mà...

Anh không nói gì, cùng nhỏ và cậu đưa vào viện...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chăm sóc

Mới xuất viện lại vào viện tiếp!- nhỏ chống nạnh

-Em không thể bốt vì người khác mà cứ hy sinh như vậy à?- cậu khoanh hai tay

-IQ 300 chỉ để cứu người à?- anh bỏ hai tay vào túi

Biệt thự Trương gia,

Cô ngồi trên sofa, nghe ba người kia "giăng đạo", không biết nói gì hơn...

Bóc

-Không nói nữa! Hôm nay mày phải ở nhà! Đê tụi này đi học!- nhỏ búng nhẹ trán cô

-Không thích!- cô chống cằm

-Em vẫn còn chưa khô hẳn, ở nhà dưỡng sức đi!- cậu đặt tay lên đầu cô

-Em hoàn toàn ổn!- cô nói bằng giọng vô cảm

Bộp

-A!- cô khẽ la một tiếng, rồi ngước mặt lên liếc anh- Anh!

-Như vậy mà bảo ổn sao?- anh nói bằng giọng lạnh băng

Là do lúc nãy anh đã khẽ chạm nhẹ vào tay cô, nơi bị roi quất mạnh... làm cô đau điếng mà khẽ la một tiếng rất nhỏ, đủ cho anh nghe...

-Không nói nhiều!- anh nói rồi quay qua nhỏ và cậu- Hai người đi đi! Tôi sẽ chăm sóc cô ấy!

Nhỏ và cậu nhìn nhau rồi cười, trước khi đi, nhỏ còn quay lại nói nhỏ vào tai anh làm anh đỏ mặt...

-Anh!- cô nghiêng răng

-Đừng quên đây là nhà tôi!- nói rồi, anh bế cô lên...

-Bỏ xuống!-cô nói bằng giọng giả lạnh

Anh không nói gì,mặc kệ cô cựa quậy,mặt thì vẫn đỏ,có lẽ là nhớ đến lúc nhỏ nói khề vào tay anh...đưa cô vào phòng mình...

-Không cần anh lo!-cô đẩy anh ra

-Ồ yên đó! Tôi xuống nấu cháo cho cô ăn!-anh xoay người bước ra cửa phòng

5p sau,tay anh bung tô cháo vừa nấu, đem lên phòng cho cô ăn...

-Há miệng ra!-anh nói súc tích

-Tự tôi ăn được!-cô cắn răng,rồi giành lấy tô cháo ăn một cách gấp gáp...

15p sau,tô cháo đã sạch sẽ, anh liền đem xuống bếp, trước khi xuống còn nhắc nhở cô:

-Ngủ đi!

Cô im lặng..

Một hồi lâu,anh bước vào phòng,thấy cô đang ngủ rất say,như thiên thần vậy...anh nhẹ nhàng ngồi bên cạnh cô... Lấy tay vuốt tóc cô,cười nhẹ...

-Chưa từng có nụ hôn đầu sao?-anh tự hỏi

Anh nhìn cô, đôi mắt mơ hồ nhìn vào môi cô, đôi môi anh đào đầy đặn, chỉ cần người khác nhìn là muốn hôn rồi...

Flash back

Trước khi đi,nhỏ quay lại khề nói vào tai anh, làm anh đỏ mặt...

-Băng Băng vẫn chưa có first kiss đâu!

End flash back

Anh nhìn cô thật lâu,rồi bất giác cúi người, hôn lấy đôi môi kia... vừa ngọt... lại thơm.. Thật ra... đây cũng là first kiss của anh...

Chạm vào... Anh chỉ muốn giữ mãi như vậy...

-Ừm...-cô đang ngủ,trong giấc mơ của cô là...cô đang bị một...con chó hôn...chắc...thật sự...bó tay rồi...

Anh nghe tiếng của cô, vội rời khỏi đôi môi kia,khuôn mặt đỏ như cà chua,đứng phóc dậy đi ra khỏi cửa...

Lâu sau,cô thức dậy, mắt lơ mơ:

-Giấc mơ đáng sợ...-cô nhớ lại lúc nãy,lấy tay dụi mắt,vội bước vào phòng VS,vì để quên tóc giả nên cô đánh xõa tóc, trông cô đẹp đến nỗi ai nhìn cũng phải nghe theo mọi lời cô nói...mái tóc cô rất đẹp,nó không uốn, không duỗi, chỉ là để tự nhiên,tóc cô dài đến chân, trông không khác gì cô tiên trong chuyện cổ tích,chỉ tiếc là mái tóc ấy luôn được ẩn sau bộ tóc giả nam thôi..

Cô bước xuống phòng khách,thấy bác quản gia đang tăt bật làm việc,cô nhìn qua nhìn lại rồi hỏi:

-Anh ta đâu rồi ạ?

-Ý tiểu thư là cậu chủ? Cậu chủ sau khi bước ra từ phòng tiểu thư đã lập tức đến tập đoàn Trương thị rồi ạ!-bác quản gia trông thấy cô, vội cúi đầu chào

-Từ phòng cháu?-cô tròn mắt

-Vâng!Đây cũng là lần đầu tiên tôi thấy cậu chủ chăm sóc một cô gái như vậy! -ông mỉm cười

Cô một lần nữa tròn mắt nhìn ông,rồi cũng đưa qua chuyện khác:

-Cháu muốn trở về Nguyễn gia!

-Vâng!Tiểu thư để tôi hỏi cậu chủ!

-Không cần đầu bác!-cô quơ hai tay

-Vâng! Vậy tôi cho người đưa tiểu thư về Nguyễn gia!-ông cúi đầu

-Làm phiền bác rồi!-cô cũng cúi chào ông

-Đó là bổn phận của tôi thưa tiểu thư!

Sau khi cô đi,bác quân gia ở trong nhà mỉm cười:

-Có vẻ chúng ta sắp có Trương phu nhân rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Leo núi(1)

(Thời gian của truyện không giống thời gian bên ngoài nhé!

Ví dụ bên ngoài thế giới đang là mùa tựu trường,nhưng trong truyện tác giả lại viết là mùa tổng kết cuối năm học chẳng hạn)

Sau một tuần dưỡng thương,cô bắt đầu đi học lại,cơ mà cũng chẳng biết họ đi học làm gì...họ đã đỗ được cả chục tấm bằng đại học danh tiếng khắp Châu Á, cho nên việc học này học thì học, không thì thôi...

Không khí hôm nay trong trường náo nhiệt hơn nhiều, bởi nữ thần lạnh lùng của trường đã đi học lại sau cả tuần dưỡng thương cơ mà... Nhưng... chuyện đó thì cũng chẳng có gì đặc biệt...Đặc biệt ở chỗ hôm nay cái "tù lạnh di động" kia đang đỏ mặt vô cùng.. Đến nỗi đứng trên nóc nhà còn thấy rõ mặt anh đỏ như gấc kia mà...

Cô đứng kế bên anh...

Bộp

Đặt tay lên đầu anh,dùng cái giọng mà cho dù lo lắng đến mấy cũng vẫn là cái giọng vô-cảm-xúc ấy:

-Anh sốt?

Bùm

Khói trên đầu anh bay nghi ngút...

-Kh... Không... Không sao!-anh lấy tay cô xuống

Nhỏ và cậu thì bùm miệng cười...Chưa bao giờ anh mất hình tượng như bây giờ... Cô là thần tiên có phép thuật sao?

Bây giờ cô là người duy nhất chẳng biết cái mô tê gì đã hay đang xảy ra...

Lớp Gold Star,

Cô giáo chủ nhiệm đặt hai tay lên bàn,nhưng có vẻ học sinh cũng không chú ý gì mấy, bởi họ đang bận "mê trai,mê gái" cơ...

-E hèm! -cô giáo thu hút sự chú ý

-Nữ thần không sao chứ?

-Hay đề tội mình giúp nữ thần mang cặp nhé?

-Nữ thần bị như vậy sao phải đi học?

-Hotboy...à không hotgirl của tôi ơi!Mong đừng xảy ra chuyện gì với cô ấy nữa!

-Ồ sao nam thần Minh Phong lại đỏ mặt như thế?

-Có lẽ là nam thần bị bệnh!

-Hai người chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả! Chỉ để fan lo thôi!

...vân vân và mây mây...

Dường như là chẳng ai thèm quan tâm đến lời nói của cô giáo...Cứ như là đã chết rồi vậy...à mà không...cứ như chưa từng vào lớp...

Rầm

Tiếng đập bàn của cô giáo trên bàn giáo viên...

-Tôi vẫn còn sống! Mau về chỗ hết! NHANH!

Lập tức cả lớp chỗ ai người nấy ngồi...không hổ danh là người giáo viên "đứng đầu danh sách đen" của trường...à không...của học sinh mới đúng...

-Tuần sau các em sẽ bắt đầu nghỉ hè để lên lớp 12!Đối với các em lớp Gold Star,khi lên lớp sẽ thành Crystal Star!

-YEAHHHHH-tiếng cả lớp rầm rộ, vì sắp phải rời khỏi "bà la sát" của trường rồi mà!

Anh dĩ nhiên không có hứng thú, đối với anh, dường như mọi thứ xung quanh đều vô vị, ngoại trừ...người ngồi kế bên...

Cô cũng chẳng khác anh là mấy...

Rồi một tuần sau cũng đến...

Bắt đầu kỳ nghỉ hè của bốn con người này thôi!

-Đi biển thì sao?-nhỏ ra ý kiến

-Nhặt nhèo! -cô và anh

-Đi thủy cung?-cậu suy nghĩ rồi nói

-Vô vị!-cô và anh tiếp tục

-Đi bar?-nhỏ cố vận óc

-Ngày nào cũng đi!-cô và anh lại tâm đầu ý hợp

-Công viên?-cậu ngược mắt nhìn hai người với tia hy vọng

-Trẻ con!-và một lần nữa,cô và anh lại phủ nhỏ và cậu

Sau hơn cả tiếng đồng hồ thì cả bọn cũng đã quyết định sẽ đi leo núi...

Hotgirl "đẹp trai" nhà Nguyễn gia vận một chiếc áo thun trắng nhưng để lộ một bên vai,mặc chiếc quần bò đen rách ở đầu gối,thêm đôi giày boot đen cao gót cùng một cái áo khoác đinh đen,tóc cô vì quá dài nên phải buộc đuôi ngựa,chẳng những thế, cô còn đội chiếc mũ lưỡi trai đen ghi dòng chữ "Tomboy".

Nhỏ khoác lên mình một cái áo thun trắng dài,kết hợp với cái váy đỏ hồng ngắn, tóc buộc củ tỏi,mang giày búp bê.

Cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng,, thêm chiếc quần jeans đen óng,giày thể thao trắng, đi kèm là chiếc nón kết trắng.

Cuối cùng là soái ca nhà Trương gia,anh mặc chiếc áo sơ mi giống cậu, chỉ khác là có thêm cái cà vạt đen,mặc thêm chiếc quần bó đen rách ở đầu gối giống cô,giày thể thao đen và cuối cùng là chiếc nón lưỡi trai đen với dòng chữ "Bad Boy".

Họ đi bằng chiếc BMW đen của anh...

Cô nhìn chiếc BMW rồi ra quyết định:

-Tôi sẽ đi motor!

Không để ba người kia nói gì, cô vào gara rồi leo lên chiếc motor đen bóng,phóng vút đi cùng lúc với chiếc xe của anh...

Từ Trương gia đến nơi sẽ là ba tiếng, cô nhanh chóng vượt mặt ba người kia,để lại cho họ và bác tài xế hít khói...

Đến nơi,cả ba người bước xuống xe nhìn xung quanh nhưng không thấy cô đâu,chỉ thấy chiếc xe motor đang đậu dưới một bóng cây cao, họ nhìn qua nhìn lại, rồi...

Xào xạc

Họ nhìn lên cái cây mà chiếc xe đậu,nhưng mãi chẳng thấy gì..

-Các người tới trễ!

-AAAAA!-cậu và nhỏ giật mình la lên,nhìn đằng sau... Là cô... Nhưng chẳng biết cô xuống từ khi nào mà chỉ nghe tiếng cành cây xào xạc...

-M... Mây định ám sát bọn này hả?-nhỏ chỉ vào cô

-Em đến từ lúc nào vậy Băng Băng?-cậu đặt tay lên ngực để tìm bót đập nhanh vì hoảng hốt

-1 tiếng trước!-cô trả lời bình thản

-Sao lại lên cây?-anh lúc này đang cố gắng quên hết những chuyện đã xảy ra hôm chán sóc cho cô, lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có,à mà...còn phải lấy lại hình tượng nữa...

-Đội các người chán nên tôi lên cây ngắm cảnh!-cô chống nạnh một bên

Vụt

Anh lấy tay chỉ vào phía sau cây,sau cái cây là một khe núi rất lớn, chỉ cần cành cây gãy xuống thì không biết còn xác hay không nữa...

-Có muốn vào viện chung thân không?

-Anh lo?-cô ngửa đầu sang một bên,tay nhét vào túi quần

-Tôi...l...lo? -anh lắp bắp-Trò đùa... gì vậy...?

-Ầy! Không nói nữa! Chúng ta đi thôi!-nhỏ và cậu nắm tay cô và anh kéo đi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Leo núi (2)

Họ cứ đi,đi mãi...và đi mãi...

-Hình như...-nhỏ nhìn xung quanh

-Chúng ta...-cậu tiếp lời

-Bị lạc rồi!-cô và anh nói luôn câu cuối

Hò

Cả bọn thở ra, nhỏ rút trong túi xách ra bấm bấm cái điện thoại,rồi lấy tay còn lại ôm đầu:

-Ở đây không có sóng!

-Cứ cắm trại ở đây đi đã!-cậu quỳ một chân xuống

Cô và anh gật đầu

Phục

Lửa trại được đốt lên,bốn người chọn hai khúc gỗ thật to để ngồi bên lửa trại...

-Trời cũng đã tối rồi!-nhỏ chỉ lên trời

Trên bầu trời đêm kia là hàng tỷ ngôi sao đang lấp lánh,như một dãy ngân hà...thật mờ ảo...

Cô nhìn vào ánh lửa rồi bất chợt đứng dậy, tiến thẳng về phía khu rừng..

-Cô đi đâu?-anh cũng đứng dậy

-Trời tối rồi,các người cứ ở lại, tôi đi tìm gì đó đem về ăn!-cô nhìn lên trời, không ngoảnh mặt lại

-Nguy hiểm lắm Băng Băng! Em nên ở lại thì hơn!-cậu ngăn

-Không sao!Em đi một chút rồi về!-cô ngoảnh nửa mặt ra đằng sau

-Nghe nói ở sau khu rừng có nơi bị lở đất! Như vậy sẽ rất nguy hiểm!Tao không muốn mày phải vào viện nữa đâu!-nhỏ cũng theo can

-Haizz-cô thở ra, quay người-Một là ở đây chết đói, hai là sống được đến sáng mai!

Cô nói rồi đi thật nhanh vào rừng,anh và cậu nhìn nhau rồi gật đầu...

Cô đi thật lâu, ngó nghiêng ngó dọc xung quanh, dường như khu rừng này chẳng có gì để ăn cả, nắm thì độc,táo không có một trái,dòng suối cũng chẳng hề có một con cá "lòng tong" nào...

Cô đang đi thì chợt khựng lại,nhìn lên trời, nói bằng giọng vô cảm:

-Tôi biết là anh! Không cần phải theo tôi!

Từ trong bụi cây bước ra:

-Không qua nổi cô!-ngắn gọn

Không ai khác là anh,chẳng qua nhỏ, cậu và anh đã sớm biết cô sẽ đi rồi nên lo lắng cho cô...

-Tôi đã tìm xung quanh rồi! Chẳng có gì ăn đâu!-anh bỏ tay vào túi quần

-Thiên Ái không chịu đói được!Tôi sẽ tìm thêm một lúc nữa!-cô nhìn vào vạt khắp nơi

"Cô đúng là!"-anh mỉm cười,nói thầm rồi đi theo cô

Anh đang đi thì...

Bộp

Cô đẩy anh ra...

5s sau...cô treo lơ lửng ở vách núi...

-Cô...-anh to mắt nhìn cô

-Mau quay về đi!-cô đang bị treo ở vách núi,cổ ngược lên nhìn anh

Bộp

Anh nắm tay cô, giữ chặt lại không cho rơi xuống...

-Đồ ngốc này!Sao cô cứ vì người khác mà hy sinh vậy hả?-anh mắng cô

-Buông ra đi!Nếu không sẽ chết cả hai đó!-cô nhìn xuống,cắn răng

-Không bao giờ!-anh cứ nắm tay cô thật chặt

Bỗng...cô rút trong túi áo khoác ra...

Cạch

Cô chĩa súng vào đầu anh...

-Nếu anh không buông tôi sẽ bắn đó!-cô hăm dọa

Anh tròn mắt nhìn cô...đồ ngốc này...có cần phải vì người khác mà đâm đầu vào nguy hiểm thế không?...

-Cứ bắn đi!-anh vẫn nắm tay cô

-Anh...!-cô mở to mắt

-Nếu cô thích! Cứ bắn đi!Tôi nhất quyết sẽ không bỏ cô ra!Không bao giờ!-anh nghiêng răng

Rắc

-Không xong rồi!-cô tròn mắt

Vụt

Cả hai rơi tự do xuống...không những thế...anh còn dùng thân thể mình che chở cô thật chặt,làm cô thực sự...cảm động...anh nhận nhẹ đầu cô vào ngực mình...

Ấm áp quá!-đây là lần đầu tiên cô biết được che chở là như thế nào...từ lúc sinh ra cho tới tận bây giờ...cô luôn là người che chở cho người khác mà không màng đến bản thân...như vậy nên gọi là ngốc nghếch hay dũng cảm đây?...

Cô tỉnh dậy,không thể tin là mình còn sống...cuồng cuồng nhìn sang anh,anh vẫn đang ôm cô thật chặt...

Roẹt

Cô xé một mảnh áo của mình ra...băng bó lên cái tay đang sẫm máu của anh... Bất giác mà nở một nụ cười mỉm...

"Tên ngốc!"-cô nói thầm

-Cô nói ai ngốc?

-Anh!-cô giật mình-Từ khi nào?

-Từ khi cô nói tôi là tên ngốc!-anh ngồi dậy

Cả hai ngồi ngắm sao trong một hang động, vì trời tối, anh lại bị thương nên không thể đi được,đánh chờ đến sáng mai vậy...

-Này! -anh nhìn lên bầu trời đêm kia gọi cô

-Chuyện gì?

-Cô có biết...yêu là gì không?

-Yêu?-cô nhìn anh, rồi lại ngược mặt về phía bầu trời-Thích là gì tôi còn chẳng biết!Yêu đối với tôi mà nói thì đó là thứ xa xỉ nhất trên đời...

-Cô chưa từng yêu ai à?-anh nhìn cô

-Phải!

-Tôi thì đang rất thích một người,có lẽ...phải gọi là yêu...-anh bất giác nhoẻn miệng,nhìn lên hàng ngàn tinh tú đang lấp lánh

Cô sững người,cảm giác hụt hẫng...chẳng còn muốn nghe tiếp nữa...thậm chí cô còn chẳng biết cảm giác này là gì...

-Cô ấy xinh đẹp, thông minh,tuy lạnh lùng nhưng luôn giúp đỡ người khác vô điều kiện...mặc kệ tính mạng mình sẽ sống hay chết... Cô ấy thờ ơ với mọi thứ xung quanh nhưng luôn quan tâm người khác một cách im lặng...-anh vô tư kể thì nhìn sang cô...

Một con mèo con đang ngủ say sưa bởi vì không muốn nghe tiếp nữa...

Anh cười,nhẹ vuốt tóc dư của cô,thầm nắng yêu "cô gái ngốc này!"

Sáng hôm sau,hai người được nhỏ và cậu tìm thấy, nhỏ mừng như muốn rơi nước mắt mà ôm chặt cô và anh... Mùa hè của họ kết thúc chỉ đơn giản như thế...

Thông báo:

Có một bạn bình luận với mình rằng "Lập nhiều acc như thế có mệt không?";xin lỗi, mình chỉ có một và DUY NHẤT một acc NHOCSIU này thôi, nếu

bạn muốn nói gì thì cứ nói thẳng, đừng mỉa mai như thế:

-Thứ nhất:truyện của mình, mình còn không dám đọc lại chứ đừng nói là tạo acc khác để đọc.

-Thứ hai:mình đã suy nghĩ cả đêm,nếu bạn nghĩ mình tạo acc để tăng lượt xem hay làm gì có lợi cho truyện thì xin lỗi, mình không ngờ đến nỗi tự tăng bốc mình để độc giả ghét đâu.

-Thứ ba:mình muốn hỏi con mắt nào của bạn thấy mình lập acc phụ?

-Thứ tư:mình không muốn phải gây war nên mình thực sự cần bạn giải thích, nếu không đúng mình sẽ hiểu nhầm bạn mất.

-Thứ năm:mình là một người rất nhạy cảm

Lý do mình trả lời bình luận không thân thiện vì:

-Mình đã từng bị trầm cảm nhẹ cách đây rất lâu.

-Mình không muốn tạo ấn tượng xấu cho các độc giả.

-Nếu các bạn muốn mình nói chuyện một cách tự nhiên thì mình sẽ nói thật tự nhiên.

Nếu có thắc mắc,mình sẽ liên hệ hoặc trò chuyện với các bạn qua Facebook

Facebook:Ngọc Trâm (avatar như avatar trên của mình)

Những điều mình nói ở trên hoàn toàn là sự thật.

Vì những lý do đó nên mình sẽ drop truyện 3 tuần,sau 3 tuần nữa mình nhất định sẽ ra chương mới.

Bởi mình cần thời gian để tiếp thu chuyện này và cũng cần thời gian để lấy ý tưởng mới để viết truyện.

Thân!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Song sinh?

Back sớm..

Mùa hè nào rồi cũng kết thúc...

Chẳng có thứ gì là mãi mãi cả...

Mọi thứ rồi cũng sẽ trôi qua...

Luôn là một cách nhẹ nhàng và vô vị..

Sau kì nghỉ hè,lớp Gold Star đã chuyển thành Crystal Star...cô và nhò bắt đầu bước vào tuổi 18,anh và cậu thì bước đến bậc tuổi 19...thanh xuân của họ trải qua bên cạnh nhau như thế...

-Các em trật tự!-vẫn là tiếng nói thân thuộc của cô giáo chủ nhiệm ngày nào

Hò

Cả lớp thở dài,xem ra năm nay khó sống rồi..

-Năm nay chúng ta sẽ đón một thành viên mới của lớp!-cô giáo vừa nói hết câu,lớp rần rần như chợ...

Chỉ có cô và anh là ngồi chống cằm một mình...

-TRẬT TỰ!-cô giáo hét rồi lại nhẹ giọng xuống-Mời em vào!

Bước vào lớp,cô,anh,cậu và nhỏ sững sờ...

-Đó chẳng phải...-nhỏ chỉ lên phía cô gái

-Giống...giống hệt...-cậu run tay

-Đây là Từ tiểu thư,con gái của người sở hữu Từ gia, tập đoàn thứ 9 Châu Á!-cô giáo đưa tay giới thiệu

-Đó không phải Từ Ngọc Nhi!-cô nhìn chăm chăm về phía cô gái,nói tình bơ

-Em song sinh của Từ Ngọc Nhi-Từ Ngọc Nhiên!-anh tròn mắt...

-Chào các bạn! Mình là Từ Ngọc Nhi!Hân hạnh được làm quen!-cô gái vẫy tay chào

-Từ Ngọc Nhi?là cô ta đang mạo danh chị mình sao?-cô nhếch mép

-Hãy cẩn thận khi ở cạnh cô ta! Cô ta không đơn giản như Từ Ngọc Nhi đâu!-anh nghiêng răng

Cô nhìn anh,sao anh lại tức giận thế chứ?...

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

Vì Từ Ngọc Nhi không xuất hiện nữa nên tác giả sẽ gọi bằng ả...

-Ả-Từ Ngọc Nhiên-song sinh của Từ Ngọc Nhi, giả danh chị mình,sắc đẹp dao kéo,ngoan hiền thế thôi nhưng ác độc gấp đôi chị mình,cũng yêu anh.Anh vô cùng căm thù ả...

HẾT

Ra chơi,

Ả bước đến gần bốn người,vẫy tay chào,cười tươi:

-Chào Bạc tiểu thư, Trương thiếu và Lục thiếu...còn vị này là...-ả chỉ vào cô, vì cô đang mặc đồng phục nam,còn đội tóc giả nam nên khó ai có thể nhận ra, trong mắt người khác khi nhìn thấy cô thì chỉ hiện lên hai từ "Soái ca"...

Đáp lại ả là tám con mắt khinh bỉ liếc qua người...

Từ khi nhìn ả,nhỏ và cậu đã không ưa rồi,gì chứ? Từ Ngọc Nhiên? Đi giả danh chị gái mình là Từ Ngọc Nhi để trả thù sao?Lại còn giả vờ như không quen biết anh...Chậc!...

Ả tức lắm, nhưng ráng nhịn, cười gương:

-À! Hóa ra mọi người không thích tôi ả! Không sao!

-Này Băng Băng! Có muốn xuống canteen không?-nhỏ bơ luôn ả,diễn kịch...

-Ừ!-cô biết nhỏ đang làm gì,chỉ nói vài từ dễ hiểu mà ngắn gọn

-Anh cũng sẽ đi cùng!-cậu cũng diễn chung-Đi không?Trương-thiếu?-không những thế cậu còn mỉa mai lời nói của ả

Anh nhếch mép, đã phóng lao thì theo lao vậy,đã drama thì nhập bọn, cũng vui mà...

-Ừ!-giống cô,anh chỉ nói vài từ cho có lệ

Cả bốn người cùng dặt tay nhau đi xuống canteen,bỏ ả ở lại với gương mặt trắng bệch...

Ở nơi bốn người đang đi...

-Hahaha!Các người có thấy khuôn mặt của cô ta lúc đó không?Hahaha! -nhỏ ôm bụng cười

-Phải phải!Mặt cắt không còn giọt máu hahaha!-cậu cười ra nước mắt

Cô và anh đi cạnh nhau chỉ biết lắc đầu mỉm cười...

Đi một lát sau...

Bộp

À từ đâu chạy tới đẩy cô ra, đu vào tay anh...

-Cô!...-anh bắt ngờ, nhìn ả đăm đăm

-Em?-ả làm mặt ngơ ngác

-Buông ra!-anh liếc ả bằng nửa con mắt

Ả nhếch môi, đây mới đúng là con người thực sự của ả:

-Anh đừng quên hôn ước giữa Trương gia và Từ gia!

-Đó là hôn ước giữa tôi và chị cô! Từ Ngọc Nhi, chứ không phải một kẻ mạo danh như cô! Từ Ngọc Nhiên!-anh nghiêng răng

-Anh biết em là Từ Ngọc Nhiên rồi sao?-ả cười một nụ cười gian xảo-Từ khi chị em đi khỏi đây, cha đã thay em vào vị trí là hôn thê của anh rồi! Trương Minh Phong!

-Hôn ước đó tôi đã giải trừ rồi, không phiền cô!-anh đẩy ả ra

-Vậy sao?-ả cười bằng giọng cười ác quỷ, chỉ vào bốn người-Vậy thì các người nên nhớ! Tôi là Từ Ngọc Nhiên, không ngu xuẩn như cô chị Từ Ngọc Nhi của tôi đâu!

Nói rồi ả xoay người đi...

-Trước sau thì Từ gia cũng sẽ có một cái kết là ăn mày! Cần cô tốn công sao?-cô nãy giờ im lặng mới lên tiếng, không thèm quay mặt nhìn ả

-Anh!-ả nghe nói, tức giận xoay đằng sau hét-Rốt cuộc anh là ai?

-Tôi là ai không phiền cô quan tâm!-cô dặt tay vào túi quần rồi đi tiếp

Ả cắn răng, nắm chặt hai tay, mặt đỏ ngầu lên vì tức giận...

Bốn người xuống đến canteen, chọn chiếc bàn ở góc khuất...

-Sao cô ta lại làm anh tức giận đến thế? -vì mặc đồ nam sinh, cô gác hai chân lên bàn, anh và cậu cũng thế, riêng nhỏ mặc đồ nữ sinh là...vậy thì tất nhiên sẽ không dám gác rồi...

-Cô ta đã từng giết người!-anh nhấp nhấp ly cafe

-Sao cơ? -cậu và nhỏ bắt ngờ, đứng phốc dậy

-Mọi chuyện thế nào? -cô cầm ly capuchino, mặt như không có việc gì xảy ra...

-Từ Ngọc Nhiên cô ta đã từng giết một người thân trong Từ gia, là mẹ kế của cô ta... Bà đối xử với hai chị em rất tốt, nhưng cả hai với bản tính ác quỷ, luôn tìm cách hãm hại bà, rồi một ngày bà đang tưới cây trong vườn, cô ta liền dùng súng giảm thanh để bắn bà, nhưng lần đầu tiên cô ta sử dụng, tất nhiên sẽ không trúng, súng giảm thanh không có âm thanh, nên cho dù bắn bao nhiêu đối phương cũng không thể nghe được, đến phát thứ tám thì trúng bà, bà chết tại chỗ, tình cờ người trong bang King đi qua, thấy được tất cả nên đến bang báo cho tôi biết...-anh kể, rồi lại nhấp nhấp ly cafe nóng

-Nhưng tại sao tao lại không biết?-cậu ngơ ngác, dù sao cậu cũng là phó bang King cơ mà...

-Vì mày ít tiếp xúc với cô ta và Từ gia! Nên tao không muốn cho mày biết!

-Sau đó thì sao?-nhỏ nắm chặt hai tay để lên bàn

-Từ Ngọc Nhi biết, nhưng không nói gì, cả hai đắc chí, che đậy bí mật này! Một năm sau, người làm phát hiện hai người đang nói về cái ngày mà hai người giết mẹ kế của mình bằng giọng cười hả hê, họ báo với công an, nhưng vì gia thế của Từ gia quá lớn nên không thể bắt họ...-anh càng nói càng tức giận, điều anh sợ là ả sẽ quay về để trả thù cô vì dám đuổi chị của ả ra khỏi thành phố, và điều đó đã sắp xảy ra...

Anh sợ ả sẽ dùng cách đã giết mẹ kế của mình để hại cô, nhưng có lẽ...anh đã nhầm...cô đâu đơn giản đến thế...

-Chỉ cần Bạc gia, Lục gia, Trương gia và Nguyễn gia rút phần cổ phiếu của Từ gia. Thì chẳng phải Từ gia sẽ làm ăn mày sao? Sau đó thì bắt họ vào tù để

nghịch cười!-nhỏ đập bàn

-Như vậy chẳng phải vô vị quá sao?-cô chống cằm

-Băng Băng! Em còn muốn làm gì nữa?Từ Ngọc Nhiên không đơn giản,em sẽ bị thương mắt!-cậu nhìn cô

Cô nhếch môi:

-Trò chơi chỉ mới bắt đầu...vẫn chưa game over đâu!...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Kể thứ ba

-Tôi nay sẽ có vũ hội cho những người đứng đầu thương trường,Từ Ngọc Nhiên cũng sẽ ở đó!-cậu khoanh hai tay

-Sao cơ? Vậy thì chúng ta phải cẩn thận rồi!-nhỏ cắn môi

-Vị?-cô nhìn qua nhỏ

-Mày không thấy sao?Thứ nhất:chúng ta đã đuổi chị cô ta ra khỏi thành phố. Thứ hai:mày là người Trương Minh Phong để ý! Cô ta sẽ lợi dụng cơ hội đó để trả thù!-nhỏ giờ nắm đầm

-Cái!... Để... Để ý?...-anh giật mình,lấp bắp

Cậu đặt tay lên vai anh, lắc đầu cười:

-Quá rõ rồi còn gì!

Cô chỉ nhìn ba người bằng ánh mắt lạnh băng,trong lòng có chút vui,để ý sao?mà thực sự thì cô cũng chẳng biết cái cảm giác này là gì nữa...

-Nói chung! Cẩn thận thì hơn!-nhỏ đập hai tay vào nhau

Tối hôm đó,

Nhỏ khoác lên mình bộ đầm màu hồng nhạt,ngắn đến đùi gối,tóc búi củ tỏi,mang giày búp bê hồng,đầm còn đính kim tuyến lấp lánh,cùng những trang sức đáng yêu,trông nhỏ dễ thương vô cùng.

Cậu vận bộ vest đỏ nhạt,đeo thêm chiếc kính đen, trông cậu tri thức,còn thêm cái ăm ắp nữa chứ.

Anh mặc bộ vest đen,có cài hoa trên túi,đứng là hoàng tử trong mơ của biết bao cô gái mà. Chỉ cần nhìn thôi là người ta có thể ngất bất cứ lúc nào.Đúng là soái ca No.1 a~.

Cô đi với chiếc đầm có màu đen giống anh,mang đôi giày cao gót hàng hiệu,tóc cô được nhỏ thắt xuong cá, gương mặt không chút son phấn nhưng vẫn xinh đẹp vô cùng,cơ mà gương mặt vẫn lạnh như thế, không chút cảm xúc. Cô và anh là như vậy...buồn...không cảm xúc...vui...không cảm xúc... Có thể nói...từ khi sinh ra đến giờ họ không biết khóc là gì, thật lợi hại! Cười?Ừ thì cũng có...nhưng chỉ là cười mỉm, cười trừ...

Cô đến bàn rượu,lắc lắc trong tay ly rượu đỏ.Sau đó,có nhiều người đến chào hỏi cô và anh về những chuyện trên thương trường,về cổ phần tập đoàn...vv...

Cô bước lên cầu thang nhìn mọi người ở dưới,chợt...

-Nguyễn tiểu thư không nói chuyện với mọi người sao?-một giọng nói vừa chanh, vừa chanh lại vừa chua còn ai khác là à-Từ Ngọc Nhiên-em gái Từ Ngọc Nhi sao?

-Cô đã biết?-cô quay đằng sau nhìn à bằng nửa con mắt

-Phải! Cô chính là người con trai hôm trước!-à cười nửa miệng

-Cô muốn gì?-cô nhìn à bằng ánh mắt lạnh lẽo

-Tôi...A!-à nói rồi tự động ngã xuống cầu thang...máu chảy lênh láng

-Từ tiểu thư không sao chứ?-mọi người chạy lại

-Tôi không sao...Nguyễn tiểu thư không có ý đẩy tôi đâu...-à nói rồi chỉ lên cô làm mọi người cũng nhìn cô

-Nguyễn... Nguyễn tiểu thư?...-họ lấp bắp

-Không nói nữa! Tôi đưa cô ấy vào viện!-anh chạy vào đám đông, bế ả đi rồi đưa cho cô cái nhìn sắc lẹm.Sao chứ? Rõ ràng là kêu cô phải cẩn thận khi ở gần ả!Bây giờ à giờ trò lại đổ tội cho cô sao?Hay anh đã lâm về ả?... Hay năm đó ả chỉ một giây đường đột mà giết người?...

Trên tay anh, ả nở một nụ cười chiến thắng...

Trong viện,

Nhiều giờ sau,ả tỉnh lại,người ngồi bên cạnh là anh...

-Phong!-bất chợt ả ôm lấy anh

-Cô!...-anh bắt ngờ

-Năm đó...là em đại đột...anh hãy quên đi được không?...chúng ta hoàn thiện hôn ước của cha em được không anh?...Ngọc Băng cô ta...là kẻ thứ ba...chúng ta kết hôn...nhé anh?...-ả vờ khóc,ôm lấy anh

-Nếu năm đó không phải cha cô đã hy sinh để cứu ông tôi...hôn ước này đã không tồn tại! -anh để yên cho ả ôm,cẩn rằng

Cô ở ngoài đã nghe hết tất cả...vậy đây...mắt cô như vô hồn,tại sao lại buồn chứ? Rõ ràng cô và anh chỉ là người qua đường thôi mà...

-Vậy...chúng ta kết hôn...được không anh? -ả buông anh ra,nước mắt "cá sấu" tuôn ra ngoài

Anh im lặng...

Cô ở ngoài chỉ mong một từ "Không" của anh, tìm cứ đập liên hồi...

-Được!Xem như mạng của ông tôi, trả lại cho cha cô!-anh nghiêng rằng

Uych

Cô gục ngã,tại sao?...tại sao?...cảm giác chết tiệt này là gì chứ?...một giọt nước trên mắt cô rơi xuống...đây là gì? Khóc sao?Một con người vô cảm như cô biết khóc sao?...

Đúng lúc nhỏ và cậu chạy tới...

-Băng Băng! Mà làm sao thế?-nhỏ lay cô-Sao lại khóc?

Cô hoàn hồn,lấy tay dụi mắt:

-Không có! Bị vào mắt thôi!-cô nói rồi đứng lên-Hai người vào thăm cô ta đi!-rồi cô bước ra khỏi bệnh viện

Cậu nhìn vào phòng bệnh nơi ả đang cười vui vẻ,nhỏ và cậu nhìn nhau rồi gật đầu...

Cô chạy ra khỏi bệnh viện,đến bờ sông gần khu văn miếu...nơi không có ai,cô đứng đó,tay cầm lan can,nhìn ra xa phía sông, trời cũng đã tối rồi...

Bên ả và anh,

-Vói điều kiện cô không được làm hại Băng Băng!-anh nói với ả

-Được! Chỉ cần anh đồng ý kết hôn với em!Bất cứ điều gì em cũng sẽ đồng ý!-ả vui mừng

Cạch

Cửa phòng bệnh mở ra, nhỏ và cậu bước vào với bốn con mắt khinh thường chĩa vào ả...

-Hai người đến thăm tôi à? Cảm ơn nhé!-ả nhếch môi

-Ha! Tôi chỉ là sợ cô diễn viên Oscar nào đó bệnh nặng quá sẽ không thể diễn phim cho người ta xem nữa!-nhỏ cười nửa miệng, mà mai à

-Vợ này! Anh nghĩ ai ở Từ gia cũng là những diễn viên Hollywood tài năng đấy!-cậu nhìn nhỏ

-Hai người!...mà thôi. Dù sao chúng tôi tháng sau cũng sẽ kết hôn!Hai người cũng đến chung vui nhé!-à ngây thơ nói

-Kết hôn?-nhỏ nhìn ả rồi nhìn cậu-Chồng à! Bây giờ em mới biết CHÓ cũng có thể kết hôn đấy! Nực cười thật!

-Ba người làm loạn đủ chưa??-anh quát

-Còn mày! Tao tưởng mày sẽ đem lại hạnh phúc cho Băng Băng! Nhưng hóa ra mày chỉ là người giẫm đạp thôi!-cậu nắm áo anh

-Tao là đang đem lại hạnh phúc cho cô ấy!-anh nghiêng răng, mặc cậu làm gì thì làm

-Mày có biết em ấy đã khóc vì mày không hả? Em ấy thực sự không biết cảm giác này là gì! Đây là lần đầu tiên Băng Băng khóc!Mày vừa lòng chưa hả??-cậu tức giận,rồi bỏ anh ra

Nhỏ cùng cậu bước ra khỏi phòng,trước khi ra, nhỏ còn ném lại một câu nói cho cả hai:

-Đề tôi chống mắt lên xem đôi cầu huyết các người hạnh phúc được bao lâu!

Chuyện tình của họ rồi sẽ ra sao? Liệu cô có mà ngộ nhận tình cảm mình dành cho anh không?...chuyện về cặp đôi băng tuyết này vẫn còn dài...chưa kết thúc vội đâu..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ngô Tử Mặc

Mau đi tìm Băng Băng!-nhỏ kéo cậu

-Đề anh cho người tìm giúp!-cậu áp chiếc điện thoại vào tai,cả hai như biến sắc,lo lắng không thôi...

Nơi cô...

Cô thôi rơi nước mắt,cứ nhìn về phía xa xăm bên sông...

-Bạn học Ngọc Băng?

Cô giật mình,xoay người ra sau...

-Tử Mặc tiền bối?

-Chào em!-người con trai đưa hai ngón tay lên chào cô

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

-Ngô Tử Mặc (gọi là Tử Mặc)-20t-hơn anh 1t,là tiền bối của cô lúc ở Mỹ ba năm trước,như cậu,cô xem Tử Mặc như anh trai...sở hữu tập đoàn Ngô gia, thứ 8 Châu Á....đẹp thì chỉ thua anh một chút...tuy quen cô nhưng không quen nhỏ và cậu,lạnh lùng với người khác nhưng luôn dịu dàng và mỉm cười với cô, như cậu vậy...

HẾT GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

-Sao anh lại về đây?-cô nhìn Tử Mặc

-Ngô gia có việc nên anh sẽ về đây một thời gian!-Tử Mặc cười,một nụ cười tỏa nắng

-Vậy sao?-cô vội lấy tay dụi mắt

-Em...khóc à?

-Bụi vào mắt thôi!-cô cười trừ

-Haizzz,em như em gái anh,em buồn hay vui chẳng lẽ anh không biết sao?-Tử Mặc thở dài

-Em...-cô gục đầu

Bộp

Tử Mặc đặt tay lên đầu cô,nhìn cười:

-Được rồi! Anh sẽ không tra hỏi cô nàng kiêu lời này nữa đâu!

-Sao anh lại ra đây giờ này?-cô nhìn Tử Mặc

-Chẳng phải câu đó là anh nên hỏi em sao?Em là con gái ra đường giờ này rất nguy hiểm!

-Nguy hiểm?-cô nhìn Tử Mặc bằng đôi mắt lạnh lẽo, cô nàng này đã trở lại rồi này...

-Ừ! Nguy hiểm cho bọn người xấu đó!-Tử Mặc cười nhe răng

Cô chỉ cười...

Cả hai đi bộ,đi được một lát...

-Ngô tiền bối!-cô bắt giác gọi

-Sao nào?-Tử Mặc nhìn cô

-Anh có biết...yêu là như thế nào không?-cô nhìn phía trước

-Yêu?-Tử Mặc bất ngờ *Yêu sao?cô nàng lạnh lùng này đã yêu rồi sao?Vậy là mình không còn cơ hội nữa rồi...*

-Anh...có biết không?-cô vẫn không dám quay qua người bên cạnh

-Ừm..Yêu một người là luôn lo lắng cho người đó,luôn muốn những điều tốt đẹp đến với người đó,em sẽ ghen...khi người đó thân thiết với cô gái khác mà không phải em...-Tử Mặc xoa đầu cô-Mà cô nàng tomboy lạnh lùng này đã yêu rồi sao? Là trai hay gái?

Cô cười trừ:

-Anh vẫn chọc em như vậy...

-Nhưng lúc nào đáp lại anh,em vẫn là sự lạnh lùng đó!-Tử Mặc cười

-Băng Băng! Băng Băng!...

Cô chợt khựng lại...

-Có chuyện gì sao?-Tử Mặc ngơ ngác nhìn cô

-Em nghe tiếng ai đó gọi em!-cô cố gắng nghe giọng nói đó là ai gọi

-Băng Băng! Băng Băng! Mày/em đây rồi!

-Thiên Ái? Duy Thành?-cô ngạc nhiên

-Băng Băng huhu!-nhỏ chạy lại ôm chặt cô-Tao tưởng sẽ không tìm được mày chứ!

-Tao không sao mà!-cô vỗ vỗ vào lưng nhỏ

-Băng Băng đây là ai?-cậu nhìn Tử Mặc

-Đây là Ngô Tử Mặc! Tiền bối của em ở Mỹ ba năm trước!-cô đưa tay giới thiệu cho ba người-Đây là Thiên Ái và Duy Thành,là bạn em!

-Chào hai người!

-A...chào anh!-cậu bắt tay với Tử Mặc

-Băng Băng nghe tao nói!Minh Phong anh ấy...

-Tao không muốn nghe!-cô chặn họng nhỏ

-Băng Băng..

-Chúng ta đi!-cô kéo Từ Mặc đi

Cô đang đi thì..

-Minh Phong và Ngọc Nhiên tháng sau sẽ kết hôn!-nhỏ hít một hơi thật sâu,nói lớn

-Kết hôn?...-cô khựng người,rồi cố gắng xoay nửa đầu ra sau-Không phải chuyện của tao!

Người cô ấy yêu...là Trương tiên sinh sao?...-Từ Mặc nghĩ

-Băng Băng à...-cậu và nhỏ mặt buồn nhìn bóng của hai người đang đi...

-Hình như...đó là Ngô Từ Mặc của Ngô gia phải không?-nhỏ nhìn cậu

-Phải!Xem ra đối với Băng Băng,anh ta cũng rất tốt!-cậu cũng nhìn theo bóng hai người

-Nếu chẳng phải năm đó cha của Từ Ngọc Nhiên hy sinh chân của mình để cứu ông của Minh Phong thì có lẽ cô dâu của Minh Phong đã không phải là Từ Ngọc Nhiên hay Từ Ngọc Nhi rồi...-nhỏ thở dài

-Anh không nghĩ Minh Phong cậu ta lại dễ dàng đồng ý kết hôn như vậy...-cậu bỏ hai tay vào túi quần

-Không! Trước khi vào phòng bệnh em có nghe Phong anh ấy nói với Ngọc Nhiên không được làm hại Băng Băng! Vậy chả phải từ đầu đến cuối là anh ấy đều muốn bảo vệ Băng Băng sao?

-Thật rắc rối a~~cậu gỡ đầu

Bên cô,

-Băng Băng à! Minh Phong mà em nói...có phải là Trương Minh Phong,chủ tịch trẻ của tập đoàn đứng nhất Châu Á không?-Từ Mặc vừa đi vừa hỏi

-Phải!-cô chỉ nói một từ, trong lòng như có gì đó...đau lắm..

Bộp

Từ Mặc đặt tay lên đầu cô:

-Đừng vội bỏ cuộc...anh nghĩ cậu ta muốn tốt cho em thôi!

-Sao anh lại nghĩ vậy?-cô ngược lên nhìn

Từ Mặc nháy mắt:

-Linh cảm của anh không bao giờ sai đâu!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Dụ dỗ

Một tháng sau,cái ngày mà ả mong chờ đã tới...

Cô,nhỏ và cậu đi dự trong gương mặt vô cảm...

-Aishhh! Ba người cứ như vậy thì tôi sẽ cho người cướp rể mất!

-Giọng nói này...-cô khựng lại, xoay ra sau-Từ Mặc tiền bối?

Từ Mặc cười nhẹ...giờ tắm thiếp mời lên:

-Đừng quên anh cũng trong top 10 người sở hữu tập đoàn lớn ở Châu Á!

Cô diện một bộ đầm đen u tối,chẳng có tí gì là sức sống,vì tóc cô quá dài nên đã được thắt lại hình xương cá, gương mặt chẳng có tí son phấn nào nhưng người ta nhìn vào cũng đã đủ mê muội,như..."Bùa yêu" vậy...

-Này các người có coi tôi là chị dâu không?-à chỉ vào người của bang Kìng

-Chị dâu? Xin lỗi nhưng với chúng tôi,chị dâu duy nhất chỉ có Ngọc Băng tỷ tỷ, không phải hạng người thủ đoạn như cô!-dàn người của Kìng lên tiếng khinh thường à,dù gì Kìng và Queen cũng là hai bang thân thiết đã lâu,từ khi gặp cô,họ đã rất hâm mộ sự lạnh lùng mà tốt bụng của cô,không như à...

-Các người!...-à á khẩu-mặc kệ! Dù gì thì sau hôm nay,tôi sẽ là vợ chính thức của Minh Phong!-à nhếch mép

-Để xem được bao lâu!-cô lướt qua à,nói nhỏ chỉ mình à nghe được

-Cô!...-à quay đằng sau nhìn cô

-Cho dù cô thủ đoạn đến mấy!Minh Phong vẫn sẽ không yêu cô!-cô xoay nửa mặt ra sau

-Cô...!-à định chửi cô một trận thì tiếng nhạc bắt đầu buổi lễ vang lên...-Thấy chưa? Buổi lễ bắt đầu rồi! Bây giờ cô làm gì cũng vô dụng! Ngọc Băng à...-à nhếch môi

Cô không nói gì, tiến đến bàn của nhỏ, cậu và Từ Mặc đang ngồi đó...

-Mọi chuyện sẽ qua thôi! Em đừng buồn!-cậu xoa đầu cô

-Vẫn còn bọn này bên cạnh này! Mày sẽ không buồn nữa!-nhỏ ôm cô thật chặt

-Cho dù có như thế nào! Ba người bọn anh sẽ luôn bên cạnh em!-Từ Mặc cười híp mắt

-Cảm ơn mọi người!-cô cười nhẹ

Buổi lễ bắt đầu...

Giọng cha xứ vang lên:

"Từ Ngọc Nhiên,cô có nguyện ý lấy Trương Minh Phong làm người chồng hợp pháp của mình,dù có nghèo khổ, bệnh tật,cô vẫn sẽ không bỏ rơi cậu ấy?"

-Tôi nguyện ý!-Không suy nghĩ,à lập tức trả lời

"Trương Minh Phong,cậu có nguyện ý lấy Từ Ngọc Nhiên làm người vợ hợp pháp của mình,dù có nghèo khổ,bệnh tật,cậu vẫn sẽ không bỏ rơi cô ấy?"

-Tôi...-anh im lặng, rồi nhìn về phía cô, nhưng đáp lại anh chỉ là cái liếc qua vô tình của cô

"Cậu có đồng ý không?"

-Tôi...-anh lưỡng lự

Dưới ánh đèn là bao con mắt mong chờ câu trả lời của anh trừ cô...

À nhìn anh với ánh mắt mong muốn...

-Aishhh!-Từ Mặc đột nhiên đứng dậy,nói lớn cho tất cả mọi người nghe-Mọi người có muốn xem đoạn clip mà tôi vô tình ghi được không?

Lập tức mọi người đều xì xào bàn tán, cô, nhỏ và cậu nhìn Từ Mặc với ánh mắt ngờ ngác...

Bíp

Từ Mặc lấy một chiếc điều khiển ra,màn hình lớn chỗ cha xứ hiện lên một người đàn ông trung niên đang ngồi xe lăn và một cô con gái không ai khác là Từ Ngọc Nhiên và cha cô ta...Hội thoại của hai người như sau:

-Từ Ngọc Nhiên! Con có dụ dỗ được thằng Minh Phong đó chưa? -người đàn ông nhìn à

-Vẫn chưa cha ạ!Ngọc Băng cô ta đúng là ki đà cản mũi!Làm hỏng chuyện tốt của Từ gia!-à tức giận

-Dù gì con cũng phải cố gắng cưới cậu ta,gia sản của Trương gia rất lớn,ăn chơi một đời cũng không hết!-ông nắm chặt hai tay thành nắm đấm

-Con biết! Nhưng Ngọc Băng cô ta quả thực lợi hại. Chị Ngọc Nhi đã dùng mọi thủ đoạn nhưng cuối cùng lại bị cô ta đuổi!-ả nghiêng răng

-Con cứ việc nói năm đó ta đã cứu lão già của Trương gia,nên mới ngồi xe lăn!Di chúc đó là giả!Ta đã cho người làm giả nó để cậu ta tin là năm đó ta đã cứu lão già ấy!

-Ồn chứ? Minh Phong anh ấy rất lợi hại!

-Không sao cả! Ta đã cho người giỏi nhất để làm nó,chi cần hai đứa cưới nhau,toàn bộ gia sản của Trương gia sẽ thuộc về tay chúng ta! Từ thị sẽ trở thành tập đoàn lớn nhất Châu Á, để bẹp mọi tập đoàn khác!-ông đang ngồi xe lăn thì đứng dậy

-Được! Con sẽ cố gắng!-ả cười nửa miệng

End video...

-Đó...đó là...-ả lắp bắp

-Ra là vậy!-anh liếc ả bằng nửa con mắt

-Đó là giả! Video đó là giả! Anh phải tin em! Minh Phong! Em không bao giờ phản bội anh!-ả ôm chặt lấy tay anh

-Đủ rồi!-anh gạt tay ả ra mạnh bạo,rồi rút điện thoại ra-Mau làm Từ gia phá sản cho tôi! Nhanh!-anh quát

-Minh Phong à! Đừng mà...hức... Anh tha thứ cho em đi được không?...-ả ngồi ulych xuống

-Tha?Nếu cô nghĩ tôi nhân hậu đến mức ấy thì cô nhầm rồi! Từ Ngọc Nhiên à!-anh nhếch mép

-Minh Phong à...làm ơn...

-Lôi cô ta ra khỏi đây!-anh không thèm nhìn ả

-Đừng mà... Minh Phong...-ả bị bảo vệ lôi đi cùng cha của ả

Cô thì chẳng bắt ngờ gì mấy nhìn Từ Mặc với ánh mắt vô cảm xúc:

-Làm sao anh có nó?

-Anh đã cho người lấy trộm camera của Từ gia và thay nó bằng cái khác vào hai tuần trước!-Từ Mặc cười nhe răng-Với lại lúc đó anh vừa mới nhận thiệp mời,có tên của Từ Ngọc Nhiên nên mới cho người đột nhập Từ gia!

-Ra là vậy!-cô gạt đầu nhẹ rồi bước đến chỗ anh đang dùng một tay ôm đầu

-Anh làm như thế có ác không?-cô hỏi

-Em nghĩ như vậy là ác sao?Với tôi nó vẫn còn tha cho Từ gia con đường sống!-anh thay đổi cách xưng hô bởi trước khi đồng ý đám cưới với ả, anh đã nhận ra...anh yêu cô mất rồi...

-Xin lỗi!...-cô nói nhỏ đủ để anh nghe

-Sao lại xin lỗi?-anh nhìn cô

-Vì tôi mà hai người...-cô gục mặt

Bộp

Anh đặt tay lên đầu cô, hôn nhẹ lên trán cô:

-Em nghĩ tôi yêu Ngọc Nhiên sao?Ừ thì tôi có yêu một người có tên đệm là Ngọc đấy!-anh cười nhẹ

-Tên đệm? Ngọc?-ba người nhỏ, cậu và Từ Mặc từ đâu chui ra

-Các người!...-cô nhìn ba người, mặt đỏ như cà chua-Thật là!-cô vội bước nhanh ra khỏi cửa để lại ba con người đang cười khì thế, anh thì chỉ nhìn theo bóng lưng cô cười mỉm...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hẹn hò...là gì?

Sáng chủ nhật, chỉ mới có...10h sáng thôi nên cô vẫn trùm chăn ngủ ngon lành...

Rengg rengg...

Cô bật dậy, cầm lấy chiếc điện thoại rồi áp vào tai, giọng còn mơ ngủ, hỏi đúng một từ

-Ai?

"Em còn ngủ?"-đầu dây bên kia là một người con trai

Giật mình, cô nhớ đến cảnh tượng hôm qua...

"Anh hôn nhẹ lên trán cô rồi mỉm cười:

-Em nghĩ tôi yêu Ngọc Nhiên sao? Ừ thì...tôi cũng có yêu một người có tên đệm là Ngọc đấy!"

Cô tròn to mắt rồi dụi dụi, tỉnh cả ngủ:

-M...Minh Phong?

"Ừ! 10p nữa tôi sẽ tới Nguyễn gia! Chuẩn bị đi!"-anh nói

-Đi đâu?-cô đứng dậy

"Bíp...bíp...bíp..."

Chưa gì mà đã tắt rồi..

Cô vận áo phông đen, quần bó đen và đôi giày bata đen, đội cả tóc giả nam cùng chiếc nón kết...đen...

Nhìn vào gương, cô bất giác cười nhẹ:

-Cũng lâu rồi nhỉ?-ý cô là cũng đã lâu rồi cô chưa giả nam thôi...

Đúng 10p, cô bước xuống lầu thì thấy anh đứng đó...hôm nay anh cũng như cô...từ trên xuống dưới toàn là màu đen...

Anh ngược lên nhìn cô rồi cười...

-Anh muốn đi đâu?-cô khoanh tay

Bộp

Anh nắm tay cô kéo đi:

-Hẹn hò!

-Hẹn...hò?-cô nhìn anh bằng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh

-Đi thôi!-anh kéo cô chạy ra chiếc xe Lamborghini đen ngoài cổng

-Ahh! Cô...cô chủ đi vui vẻ!-người làm trong nhà cũng bất ngờ, hẹn...hẹn hò sao? hai cái con người lạnh lùng này đi hẹn hò?

Trên xe, anh lái xe còn cô thì cứ nhìn anh chăm chăm làm anh mất tập trung...

-Em nhìn gì?

-Không!...tôi chỉ muốn hỏi...hẹn hò...là gì?-cô tròn mắt

Kétttt

Tiếng xe thắng gấp, anh cũng tròn mắt...

-Hẹn hò...là gì ấy nhỉ?

-Haizz-cô thờ dài, bởi cả hai người này chưa yêu ai bao giờ,làm sao ra được cái khả năng hẹn hò chứ?

Flash back

Sau khi cô rời đi..

-Mày phải tận dụng cơ hội đi chứ!-cậu câu cổ anh

-Cơ hội? -anh nhìn cậu đắm đắm

-Rủ Băng Băng đi hẹn hò thì sao?-nhỏ đập hai tay vào nhau

-Được đó!-Tử Mặc cười-Cậu hãy dẫn con bé đi đâu đó chơi đi!Dù sao cả hai cũng mệt mỏi vì công việc rồi!

-Nhưng...-anh mấp máy môi

-Aishh không nhưng nhĩ gì nữa! Quyết định vậy đi!-cậu đập đập vào lưng anh

-Này!...

-Vậy nhé! Tụi này đi trước!Tạm biệt anh! -nhỏ vẫy tay chào anh rồi kéo cậu và Tử Mặc đi

-Hẹn hò...là sao?-anh đứng như trời trồng

Vậy là cả tối hôm đó anh không ngủ được...

End flash back

-Có phải ba người kia xúi anh không?-cô chán ngảm lắc đầu

-À...Ừ!...

Cô nhìn người con trai trước mặt đang bối rối vì lần đầu yêu một người, không khỏi nhin cười...

-Đi!-cô chống cằm

-Đi đâu?-anh nhìn cô

-Anh còn nhớ bãi biển chúng ta đi cùng lớp chứ?

Hiểu ý,anh tăng ga chạy nhanh đến bãi biển...

Đến nơi...

Cô bước xuống bãi cát mịn...anh cũng đi theo...

Mọi người đi ngang không thể không nhìn hai soái ca đang đứng gần nhau...

-Này xem kia! Là hai anh ấy đang yêu nhau sao?-người thứ nhất

-Phải đó phải đó! Hình như anh bên phải (cô) là thụ thì phải?-người thứ hai

-Soái ca bây giờ đều yêu nhau thế sao?-người thứ ba

-Tớ thích cái anh thụ kia! Trông thật soái a~~người thứ tư

-Riêng tớ thì lại thích anh công kia cơ! Trông mạnh mẽ thật!-người thứ năm

-Thôi đi!Người ta đang yêu nhau đấy!-người thứ sáu

-Này hai anh đẹp trai kia ơi!-mọi người la lớn

Cô và anh giật mình xoay sang..

-CHÚC HAI NGƯỜI HẠNH PHÚC!!

-Hơ...hà?-hai người hóa đá,chẳng biết chuyện gì đang xảy ra...

Lập tức cả hai mặt đỏ như cà chua...

Thật là! Chẳng lẽ con người ta dù có lạnh lùng đến mấy nhưng khi yêu cũng trở nên ngốc nghếch như thế này sao?

-Này! Em muốn chơi gì đó không?-anh hỏi cô, mắt vẫn nhìn ra biển

-Chơi?-cô nhìn anh...

Uỳnh

Cô bị anh đẩy xuống biển,quần áo ướt sạch,anh thì ở trên không thể nhìn cười...

-Anh!...-cô nghiến răng rồi cũng nhếch miệng

Uỳnh

Cô cũng kéo luôn anh...cả hai chơi với nhau rất vui...và họ chỉ mong...khoảnh khắc này là mãi mãi...

Chiều tối, hoàng hôn kéo xuống...

Cả hai đứng nhìn biển lần cuối...

-Em ở đây đợi!Tôi mua nước cho!-anh xoa đầu cô rồi chạy đi

Cô nhìn anh mỉm cười...hóa ra cảm giác được yêu là thế này sao?...

Love in your eyes

Sitting silent by my side

Going on Holding hand

Walking through the nights.

Hold me up Hold me tight

Lift me up to touch the sky

Teaching me to love with heart

Helping me open my mind.

I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

Till the end of the time

Believe me I can fly

I'm proud that I can fly

To give the best of mine

The heaven in the sky.

Giọng hát này...-anh mua nước rồi quay lại, nghe được giọng hát thiên thần của cô...

Stars in the sky

Wishing once upon a time

Give me love make me smile

Till the end of life
Hold me up Hold me tight
Lift me up to touch the sky
Teaching me to love with heart
Helping me open my mind
I can fly
I'm proud that I can fly
To give the best of mine
Till the end of the time
Believe me I can fly
I'm proud that I can fly
To give the best of mine
The heaven in the sky
Can't you believe that you light up my way
No matter how that ease my path
I'll never lose my faith
See me fly
I'm proud to fly up high
Show you the best of mine
Till the end of the time
Believe me I can fly
I'm singing in the sky
Show you the best of mine
The heaven in the sky
Nothing can stop me
Spread my wings so wide.
(Proud Of You-Fiona Fung)

Cô nhìn ra biển rồi cất tiếng hát, vì đã tới nên chẳng còn ai ngoài cô và anh ở lại, nên cô mới cất tiếng hát...mọi khi đông người thì không bao giờ...

Bộp

Anh từ phía sau đặt tay lên đầu cô, cười nhẹ:

- Về thôi!

Cô ngước lên nhìn anh, mỉm cười rồi gật đầu...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sinh nhật

Lớp Crystal Star...

-Nói mau! Hai người tại sao hôm qua không nghe máy của tụi này??-nhỏ và cậu ghé mặt của mình sát mặt cô và anh...như muốn đe dọa...

-Hết pin!-cô và anh tỉnh bơ

-Vậy hôm qua hai người đi đâu?-nhỏ và cậu tiếp tục tra hỏi

Cô và anh liếc qua nhìn nhau,rồi mắt cúi xuống điện thoại,đồng thanh tiếp:

-Không cần quan tâm!

-Aishhh! Hai người thật làm bọn này lo đến chết mất!-hai người tức giận

Cô và anh không nói gì...

-Các em!-cô giáo bước vào lớp,chống hai tay lên bàn-Hôm nay chúng ta có một học sinh mới chuyển đến! Mời em vào!

Cô và anh không quan tâm mấy,chi ngồi ôm điện thoại...

-Chào mọi người! Tôi là Ngô Tử Mặc! Mong được giúp đỡ!

-Tử Mặc...Tử Mặc...-bốn người lẩm bẩm, rồi đứng phóc dậy-Ngô Tử Mặc???

Tử Mặc cười nhe răng,giao tay quơ qua quơ lại chào bốn người...các học sinh còn lại thì ngất lịm tại chỗ vì Tử Mặc sắc đẹp thì chỉ thua anh một chút thôi...

Ra chơi...

-Sao anh vào đây được?-nhỏ ngơ ngác

-Với gia thế của Ngô gia thì cái gì mà chẳng được!-Tử Mặc chống cằm

-Nhưng anh đã 20t rồi đấy!-cậu gác hai chân lên bàn

-Thì vào đây anh cũng có học đâu! Chủ yếu là gặp bốn người thôi!-Tử Mặc thờ dài

-Còn Ngô thì?-anh gác chân lên bàn,mắt vẫn nhìn điện thoại,nói bằng cái giọng nước đá ngàn năm

-Anh có thể điều hành được mà!

-Khi nào anh về Mỹ?-cô mặc đồ nam sinh,gác chân này lên chân kia,đeo tai nghe, mắt nhắm tịt lại...

-Này này! Bốn người đây là muốn đuổi anh sao?-Tử Mặc bấu môi

-...-một bầu không khí im lặng...

-Thật quá đáng!-Tử Mặc phùng má

Tan học...

-Sắp đến sinh nhật Băng Băng rồi đấy!-nhỏ đập hai tay vào nhau

-Phải rồi!Hay là anh tặng Minh Phong cho em nhé Băng Băng!-cậu cười nhe răng chọc cô

-H...Hai người!... -cô và anh giật mình,mặt đỏ lên

-Là ngày mai sao? -Tử Mặc vừa đi vừa nói

Sáng hôm sau...

6h sáng,thường thì giờ học bắt đầu lúc 8h nên bây giờ cô vẫn còn ngủ...

Renggg renggg...

Tiếng chuông điện thoại vang lên,cô uể oải nhắc máy:

-Ai?-cô lạnh lùng phun ra một từ

"Mau xuống nhà đi!"-người kia nói rồi cúp máy

Cô bủ rủ VSCN, thay đồ nam rồi đi xuống...

Bộp

Một bàn tay nắm tay cô chạy ra chiếc xe Limo...

-Con gì vậy?-cô nhìn cái thứ đang nắm tay mình,đó là một người trong trang phục gấu Brown...

Con gấu không nói gì, dẫn cô vào xe,rồi đạp phanh lái nhanh...

Cô nhiều lần muốn gỡ cái đầu gấu Brown đó xuống nhưng vô dụng...sao nó có thể vừa né vừa chạy xe được như vậy nhỉ?

Đến nơi,

Nó dắt tay cô chạy đến chỗ có ba người đang đứng...

Đi tới, ba người đó hét:

-CHÚC MỪNG SINH NHẬT! BĂNG BĂNG!!-là nhỏ,cậu và Từ Mặc...nhỏ đang cầm chiếc bánh kem,nơi ba người đang đứng được trang trí thật đẹp và đồ ăn thì quá hoành tráng...

Cô ngỡ ngác hồi lâu,rồi nhìn con gấu kẻ bên,nhanh tay gỡ cái đầu gấu xuống...

-Minh Phong?-cô sững sờ

-Mừng sinh nhật em! Băng Băng!-anh cười nhẹ

Cô gục mặt xuống đất...bốn người tưởng cô cảm động muốn khóc,ai ngờ...

-Các người có bị điên không??? Lôi tôi ra ngoài vào lúc 6h sáng để chúc mừng sinh nhật!Rồi hơi lấm sao???-cô mắng vào mặt bốn người làm họ xanh cả mặt

-Cái...cái gì cơ?...-nhỏ lấp bắp

-Em...em xem...Minh Phong hôm nay nó hạ thân mình xuống để mặc đồ con gấu ngốc vào cho em đấy!-cậu chỉ anh

-Bọn...bọn anh vất vả lắm Minh Phong mới chịu mặc đấy!-Từ Mặc cũng sợ đen mặt

-Thật là!-cô thở dài-Được rồi! Lần này bỏ qua!

Ba người kia vui như được mùa...

-Coi kìa coi kìa! Sao hai người lại mặc đồ như thế chứ! Đi! Tôi cho chuẩn bị cho hai người vài bộ đồ đấy!-nhỏ kéo cô cùng anh đi vào phòng thay đồ

Cạch

Cả hai bước ra làm ba người như hồn phách tán...

Anh mặc áo sơ mi trắng cùng chiếc quần jeans đen bóng...

Cô là chủ bữa tiệc,đương nhiên phải lung linh lộng lẫy như công chúa rồi...Bộ đầm cô mặc là hàng có một không hai được nhà thiết kế nổi tiếng riêng may cho,đường họa tiết sắc sảo trên những sóng vảy xanh lam...tóc xõa dài nâu đen mượt,gàyl cũng là số lượng có hạn,cô cao 1m70 nhưng mang giày cao gót này đã là 1m74 rồi...

-Bắt đầu bữa tiệc thôi!-Từ Mặc kéo cô vào bàn tiệc

-Băng Băng! Mau ước đi!-nhỏ cười híp mắt

Cô gật đầu, nhắm mắt rồi thổi nến...

Lần lượt ba người tặng quà cho cô, riêng anh thì...

Chụt

Anh hôn lên trán cô rồi cười nhẹ:

-Đây là quà của anh!

Cô nhìn anh, đỏ mặt rồi cười...đây có lẽ là buổi sinh nhật đáng nhớ nhất cô sẽ chẳng thể nào quên...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngổ lời

Ba tuần trôi qua, anh và cô thân thiết hơn...chẳng hạn như...

*Trong lớp, cô cứ ngủ gà ngủ gật, anh nhìn thấy, vội cho người đem gối đến kê đầu cho cô ngủ...và quả thực...cô ngủ ngon lành...

Anh thì đeo tai nghe vặn âm thanh vừa đủ, mắt nhìn vào điện thoại nhưng đôi lúc lại khẽ liếc qua cô làm mọi người tức chết, nhỏ và cậu nhìn thấy cũng chỉ cười, riêng Từ Mặc thì tội nghiệp hơn...phải nhìn hai cặp đôi này thân mật hàng ngày chắc sẽ chết sớm vì ghen ăn tức ở thôi...

Học sinh trong lớp ai cũng nhìn hai người chăm chăm...chỉ riêng...hủ nữ và hủ nam thì cứ nhìn mà chúc phúc... Vì đơn giản là sau sinh nhật cô luôn mặc đồ nam...

-Em...Ngọc Băng...-cô giáo ngập ngừng, anh ngước lên liếc làm cô giáo hốt hoảng...

-Cô ấy mà tỉnh dậy thì đừng trách tôi!-anh nói bằng giọng khác hoàn toàn, với cô, anh luôn nhẹ nhàng, còn với người ngoài, kể cả cậu...thì lúc nào cũng lạnh như quan tài...

Cô giáo sợ hãi, vội cúi đầu xin lỗi rồi quay lên bảng...*

Thân thiết thì chỉ đến mức độ đấy thôi...nhiều lần, một trong cả hai đều muốn ngổ lời, nhưng khi gặp lại ập a ập úng, nhỏ, cậu và Từ Mặc nhìn thấy chỉ biết lắc đầu bất lực...

Cô và anh thì lúc nào cũng vậy, gặp người khác thì luôn lạnh lùng vốn có, nhưng khi gặp nhau thì lại ngốc nghếch đến không tưởng. Từ IQ 300 tưởng chừng như chỉ còn 30...họ không phải không dám ngổ lời vì họ sợ...đối phương quá hoàn hảo...

Thực chất cả hai cũng là hai con người hoàn hảo, vậy tại sao họ lại sợ cơ chứ? Có lẽ là cô và anh đã đánh giá mình thấp quá rồi...

-Băng Băng! Nếu mày yêu Minh Phong thì tại sao không nói anh ấy biết?-nhỏ phồng má nhìn cô

Cô không nói gì, mắt chỉ nhìn vào cuốn sách kinh doanh nhưng trong lòng lại bồn chồn, cũng tự hỏi tại sao lại không dám nói ra những điều mình nghĩ chứ?

-Này! Băng Băng! Có nghe tao nói gì không? -nhỏ quơ quơ tay trước mặt cô

-Tao...không biết...-cô bỏ điện thoại xuống

Bộp

Nhỏ đặt tay mình lên vai cô:

-Nghe này! Khi mày yêu một ai đó! Đừng để người khác chờ đợi, hãy nói ra những điều mày thực sự nghĩ. Cho dù người ta có thích hay không thích mày đi nữa, thì mày cũng sẽ cảm thấy nhẹ lòng hơn!-nhỏ cong nhẹ môi-Nên nhớ! Thích người ta là việc của mày! Họ chỉ có quyền cự tuyệt, chứ không có

quyền ngăn cấm!

Cô nhẹ cười rồi ôm chầm lấy nhỏ:

- Cảm ơn mày!

Nhỏ vỗ vỗ lưng cô...

- Không có gì mà!

- Này! Nếu mày yêu Băng Băng thì sao cứ ngập ngừng thế hả???- cậu nhìn anh chăm chăm

Anh cũng chẳng nói gì, mắt cứ chăm chú vào điện thoại y như cô...

- Anh nghĩ Băng Băng cũng yêu cậu đấy! Là thằng con trai thì tốt nhất đừng nên lưỡng lự!- Từ Mặc giật lấy chiếc điện thoại của anh

- ...- anh im lặng

- Haizzz- cậu thờ dài- Minh Phong nghe cho rõ đây! Một là mày sẽ được yêu em ấy, bảo vệ cho em ấy. Hai là mày sẽ mất em ấy nếu không ngó lơ!

- Nhưng...- anh gục mặt xuống

Bộp

Từ Mặc đặt tay lên vai anh:

- Đừng lo, cậu cứ việc nói cho Băng Băng biết những điều cậu nghĩ về em ấy! Anh tin em ấy cũng rất yêu cậu!

- Phải! Mày cứ việc tỏ tình, còn việc chuẩn bị thì cứ để bọn này lo!- cậu tự tin lấy ngón cái chỉ vào mình

- Cảm ơn... hai người...- anh nhìn cả hai

Hôm sau...

Lớp Crystal Star,

Thật lạ vì hôm nay cả lớp đều không thấy anh... cô cũng vậy... nhưng với bốn người kia thì cứ cười cười...

- Các người đang có âm mưu gì?- cô nhìn vào điện thoại, không thèm ngước lên nhìn ba người kia, giọng nói lạnh lẽo

Nhỏ, cậu và Từ Mặc lạnh cả sống lưng, bối rối nhìn cô...

- Ha... Không... có...- nhỏ ấp úng

- Vậy sao?- cô nói bằng giọng vô cảm xúc

- Tất... tất nhiên rồi!- Từ Mặc cũng rợn người trước âm khí lạnh như nước đá của cô

"Mời bạn học Ngọc Băng đến phòng hiệu trưởng có việc!"- tiếng loa trường vang lên, mọi người đều quay xuống nhìn cô

"Nhắc lại, mời bạn học Ngọc Băng lớp Crystal Star đến văn phòng hiệu trưởng có việc"

Cô bỏ điện thoại xuống rồi ung dung bỏ tay vào túi quần nam sinh bước xuống cầu thang...

Đến văn phòng hiệu trưởng...

Cô bước vào, dựa vào cánh cửa:

- Việc gì?- giọng nói lạnh đến đáng sợ

Nhìn qua nhìn lại chẳng thấy ai. Chết tiệt! Rõ ràng là gạt người...

- Nếu không có việc gì! Xin phép!- cô nói rồi định cất bước đi thì...

Bộp

Một bàn tay nắm cô lại...

Xoay người về phía sau, cô ngạc nhiên:

-Minh Phong?

Anh cười rồi ôm chầm lấy cô làm cô giật mình...:

-Băng Băng này!-anh gọi cô

-S...sao...?-cô thì vẫn chưa nhận thức được là mình vừa được anh ôm

-Anh yêu em! Yêu từ cái nhìn đầu tiên! Yêu mọi thứ trong con người em! Cô nàng tomboy lạnh lùng này! Em phải khiến trái tim anh loạn nhịp bao nhiêu lần thì mới vừa lòng em đây?Em đã làm gì để một con người lạnh lùng như anh yêu em đến mức ấy?Làm người anh yêu, làm người anh thương và làm người anh muốn bảo vệ bất kể có bao nhiêu lần đi nữa! Có được không?-anh ôm chặt cô

Cô bất ngờ đến muốn khóc, cười tươi nhưng vẫn muốn trêu chọc anh:

-Anh vừa nói gì?

Anh cười rồi cầm lấy micro của thầy hiệu trưởng:

-Anh nói...TOMBOY LẠNH LÙNG NGUYỄN NGỌC BĂNG! TÊN NGỐC TRƯỞNG MINH PHONG NÀY YÊU EM!

Cô xúc động, nhưng vẫn kiềm chế được nước mắt...giật lấy micro từ tay anh:

-TRƯỞNG MINH PHONG LÀ ĐỒ NGỐC! VỐN DỄ EM ĐỊNH NGỎ LỜI TRƯỚC RỒI MÀ!!!.

Anh cười tươi, hai con người lạnh lùng này trước khi gặp nhau chưa bao giờ cười nhiều như vậy cả...duyên phận sao?

Liệu chuyện tình giữa hai con người này có diễn ra suôn sẻ như mong muốn? Sẽ là Happy Ending hay Sad Ending đây?...

"Thanh xuân của bạn...

Đừng để nó trôi qua uổng phí...

Thanh xuân của một người...

Nhất định sẽ say nắng hay phải lòng ai đó...

Khi bạn có cảm giác thích một người...

Khi bạn có cảm giác yêu một người...

Và khi bạn có cảm giác muốn bảo vệ một người...

Tất cả những điều đó...

Đều gói gọn trong hai chữ...

"Thanh xuân"..."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tốt nghiệp

Sau cái ngày anh tỏ tình với cô, hai người mở lòng cho đối phương nhiều hơn, họ hẹn hò nhiều hơn, nhưng với người khác vẫn vậy...vẫn là cái tính lạnh lùng như đá...

Cuộc tình của hai người là một cuộc tình ngang trái đến quá đáng... Vì sao?bởi cả hai là những người đứng đầu thương trường cũng như thế giới ngầm...Bạn thì hiếm... Thù thì đếm không xuể...

Họ sợ lắm... Sợ sẽ có cái ngày một trong hai người sẽ xa nhau...đối với họ bây giờ... Một phút bên nhau cũng đủ ấm lòng lắm rồi... Nhưng cuộc tình nào mà chẳng có sóng gió? Cuộc tình nào mà chẳng có ngang trái để có một cái kết đẹp?...

-Ngày mai sẽ là ngày lễ tốt nghiệp của học sinh khối 12...-lớp Crystal Star,cô giáo chống tay lên bàn,gọng nói có chứa sự buồn bã...vì cô đã chủ nhiệm lớp này ba năm rồi...từ Silver Star(lớp 10), Gold Star rồi cuối cùng là Crystal Star...

Lũ học trò tiếc nuối...ki niệm của ngôi trường này...làm sao quên được...ra trường rồi.. Mỗi đứa một nơi...người Đại Học, người đi làm...

Cô, nhỏ, cậu, anh và Tử Mặc cũng buồn lây...dù cả năm người sẽ chẳng bao giờ xa nhau...nhưng họ cũng đồng cảm lắm chứ... Tội nhất là Tử Mặc...vừa nhập học được vài tháng thì "bị đuổi"...

Lễ tốt nghiệp diễn ra với biết bao nước mắt,nhỏ, cậu và Tử Mặc khóc theo lũ học trò... Dù chẳng thân mấy nhưng cũng đã bên nhau mấy năm học...

Cô và anh chỉ biết đứng nhìn không nói lời nào...

Đây là nơi anh và cô gặp nhau cơ mà...

Đây là nơi anh và cô luôn chí chóc với nhau bằng những từ ngữ lạnh cóng cả lưng cơ mà...

Đây là nơi anh và cô chẳng bao giờ chịu học lại luôn ngủ như chết cơ mà...

Đây cũng là nơi đã cho anh và cô biết thế nào là gặp một người...quan tâm một người...lo lắng một người...thích một người...và...yêu một người mà...

Nếu bây giờ có ai hỏi cô và anh...

"Tiếc nuối không?"

-Tiếc chứ!

"Buồn không?"

-Buồn chứ!

"Hối hận không?"

-Không!

"Tại sao?"

-Từ khi gặp nhau đó là những điều tuyệt vời nhất...sẽ không bao giờ hối hận khi được bước chân vào ngôi trường này...nhờ ngôi trường này mà cả hai biết thế nào là yêu...biết thế nào là có bạn...biết thế nào là kẻ thù...và biết thế nào là có những người hâm mộ,những người bạn luôn lo lắng cho chúng ta...không chỉ là hai người...mà còn có Thiên Ái,Duy Thành và Tử Mặc...

Chỉ muốn nói rằng...

"Cảm ơn! Trường Shining..."

-Thật sự phải đi sao?

-Ừ!

Ở sân bay,bốn người cầm tay một chàng trai...hành lí chuẩn bị đầy đủ...

-Khi nào anh quay về?-nhỏ mếu

Tử Mặc xoa đầu nhỏ,mỉm cười:

-Anh sẽ về để dự đám cưới bốn đứa!

-Suốt thời gian qua...cảm ơn anh!-cô và anh đồng thanh

-Anh có làm gì đâu chứ!-Từ Mặc trẻ môi

-Nhờ anh và Duy Thành,em mới đủ dũng khí nói lời yêu với cô ấy!-anh cười nhẹ

Cô biết mình được anh nói,gãi đầu...

-Dù sao...qua đó anh cũng phải sống tốt! Đem chị dâu về cho tụi em!-cậu gờ ngón cái

-Được!-Từ Mặc cười nhe răng,xa bốn người...cũng buồn lắm chứ...Từ Mặc quay về lúc đầu là để nói lời thích với cô...nhưng...trễ rồi...-A! Sắp đi rồi!
Tạm biệt mấy đứa!-Từ Mặc quay người

-Từ Mặc tiễn bốn!-cô này giờ im lặng mới lên tiếng

Từ Mặc ngoảnh đầu lại...

-Em...cảm ơn tiền bốn!-cô gục đầu xuống đất,nói nhỏ

Bộp

Từ Mặc xoa đầu cô:

-Không cần cảm ơn anh! Chỉ cần em không ăn hiếp Minh Phong là được!-Từ Mặc chọc cô

-Đến bây giờ anh vẫn giỡn được!-cô ngược lên nhìn

-A! Haha! Thôi anh đi nhé! Tạm biệt!-rợn cả sống lưng với đôi mắt hổ phách của cô,Từ Mặc cười gượng

Họ nướit tiếc vẫy tay chào nhau...nhưng sẽ sớm gặp lại thôi mà...Từ Mặc nói khi nào đám cưới bốn người sẽ quay lại...chỉ là...không biết lúc đó tình cảm của anh và cô còn đẹp như bây giờ hay không...

Vài ngày sau khi Từ Mặc đi..

Cô ngồi thất thần trên chiếc xích đu ở vườn biệt thự Nguyễn gia...

-Cô chủ!-một chị người làm đến gọi cô

-Sao ạ?-cô giật mình nhìn qua

-Cô chủ có điện thoại của Trương tổng!-chị người làm đưa chiếc điện thoại cho cô bằng hai tay

-Trương tổng?-cô ngả đầu nhìn chị phụ việc

-A! Cô chủ không biết sao?Từ khi cô chủ,Bạc tiểu thư,Lục thiếu và Trương thiếu tốt nghiệp,Lục thiếu và Trương thiếu đã vào nhận chức chủ tịch của Lục thị và Trương thị rồi!-chị người làm cúi đầu 90 độ

-Lục tổng và Trương tổng sao?Thực sự không quen!-cô lẩm bầm

-Tôi còn nghe ông bà chủ nói vài tháng sau sẽ trở về để giao chức tổng tài cho cô chủ ạ!

Cô tròn mắt,rồi gật đầu:

-Được! Em biết rồi!

-Không còn việc gì! Tôi xin phép!-chị giúp việc cúi đầu rồi rời đi..

Cô nhắm nghiền mắt một hồi...rồi sực nhớ chiếc điện thoại trên tay mình đang run bần bật,vội bắt máy:

"Ngày mai em rảnh chứ?"-người đầu dây bên kia là anh

-Sao thế?-cô cong môi

"Mai cùng anh đi đến Trương gia!"-đúng cái kiểu ra lệnh đáng ghét...

-Chẳng phải anh vừa nhận chức tổng tài sao?Sao lại rảnh như thế?-cô ghẹo anh

"A!... "-bị trúng tim đen rồi...

-Sao?-cô chống cằm,áp điện thoại vào tai chờ câu trả lời

"Thực ra...ngày mai..."-anh áp úng

-Ngày mai Trương lão gia và Trương phu nhân về nước phải không?-cô hỏi thẳng

"Sao em biết?"

Cô cong nhẹ môi thành đường cong hoàn hảo:

-Được rồi! Anh muốn em đến Trương gia làm gì?

"Xem mắt!"-anh nói thẳng luôn...

-Xem...mắt?-cô ngẩn ngơ...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Cô em họ

Xem mắt...?-cô bất ngờ

"Ừ!"

-Sao lại nhanh đến thế?

Tút tut tut...

Điện thoại tắt...cô vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra...

Sáng hôm sau,cô đột nhiên thức sớm bất thường, chả là do đêm qua không chợp mắt nổi...

Cô mặc bộ đầm xanh biển ngắn hơn đầu gối,giày cao gót,tóc thắt công chúa... Thực sự thì cô chẳng muốn mặc như này đâu mà là do stylist của cô-còn ai khác là nhỏ, cứ bắt phải mặc như thế này để tạo ấn tượng tốt cho "nhà chồng"...

Vừa xong,anh đã đến tận nhà chờ cô đi bằng chiếc BMW đen...

Tới nơi...

Cô thấy Trương lão gia và Trương phu nhân,liền cúi đầu:

-Chào hai bác!

-Cháu là con gái của ông bà Nguyễn gia sao?-ông nhìn cô

-Vâng!-cô cười gượng,trước mặt người khác thì cô chẳng bao giờ cười,nhưng trước những người quan trọng thì cô mới gượng ép thôi

-Vậy thì tốt rồi! Hai ta và bố mẹ cháu là bạn thân từ cấp 3!-Trương phu nhân cười

-Vâng!-cô gật đầu

-Dừng!Di! Đây là ai?-từ trên lầu bước xuống,một người con gái với cái sắc đẹp khá dễ thương,vừa bước xuống đã hỏi

-Đây là Trương Nguyệt Anh! Em họ của Minh Phong!-ông giới thiệu

-Chào!-cô nhìn Tuyết Anh bằng ánh mắt sắc bén

-Chị là bạn gái anh Minh Phong?-cũng chả thân thiện gì,Tuyết Anh liếc cô bằng nửa con mắt

-Cứ cho là vậy!-cô nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT:

-Trương Nguyệt Anh-à:17t,nhỏ hơn cô 1t,em họ của anh,không những độc mà còn ác,đem lòng yêu anh họ của mình,rất thích giả nai bằng bộ mặt đáng thương,sắc đẹp thì có thể nói trước mặt người khác là đáng yêu,nhưng đối với cô thì là một con ác quỷ đội lốt thiên thần...

HẾT GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

Ả nhìn cô thật lâu một hồi:

-Oaaa! Vậy chị là chị dâu của em sao? Vậy đi,dưỡng và anh Minh Phong cho con mượn chị ấy một lát nhé!-ả nói rồi kéo cô vào bếp

Sau khi hai người đi...

-Ta thấy con bé cũng không tồi! Nhưng nó chẳng giống bố mẹ nó tí nào!-Trương lão gia cười

-Ý hai người?-anh liếc

-Giống con! Bố mẹ của con bé và bọn ta là những người vui vẻ và nhiệt tình! Sao lại có thể sinh ra một cái tảng băng di động và một cái tủ lạnh biết đi thế chứ?-bà ghẹo

Bên cô,trong bếp

-Cô muốn gì?-cô nhìn ả với ánh mắt có thể giết chết người

-Chị thông minh lắm!Muốn dụ dỗ anh tôi sao?-ả nhếch mép

-Cô yêu anh ấy?-cô cười khẩy

-Phải! Tôi yêu anh ấy từ khi chỉ mới 14t,từ trước đến nay anh ấy chưa từng cười vì một đứa con gái như vậy! Chị đã làm gì anh ấy?-ả quát

-Cô muốn loạn luân với anh họ sao?Nực cười!-cô nhếch môi

-Cô!... -ả nghiêng răng rồi cầm con dao lên

Roẹt

-AAAA!

Nghe tiếng hét,ba người kia hoảng hốt chạy vào xem..

-Chị! Chúng ta chỉ mới gặp nhau! Chị có thể không thích em nhưng tại sao lại làm như thế?-ả ngồi bệch xuống sàn,tay này cầm tay kia đang chảy máu

Cô không nói gì chỉ nhìn ả bằng hai con mắt 0•C

-Nguyệt Anh! Em có sao không?-anh vội chạy đến cầm lấy tay ả đang chảy máu

-Anh! Anh đừng trách chị ấy! Là do em!-ả chỉ cô

Anh chỉ nhìn cô rồi lấy hộp cứu thương băng bó tay lại cho ả...dù anh chả bao giờ cười với người nhà và mọi người nhưng anh cũng rất quan tâm gia đình...như quan tâm cô vậy...

Cô đứng nhìn...cảnh này...quen quá... Phải rồi... Hôm đó...cô vì quan tâm đến tổ chim trên cây mà không màng bản thân nhảy lên giúp chúng về tổ...kết quả là cành cây gãy,cô rơi tự do xuống đất...may mắn là anh đã đỡ kịp...tối đó,thấy chân cô bị thương nên anh cũng như vậy...cũng mang hộp cứu thương ra băng bó cho cô... Cô đang ảo tưởng là mình may mắn đến mức anh chỉ quan tâm đến mỗi cô thôi sao...?

Ả được anh băng bó,liếc lên nhìn cô với nụ cười chiến thắng...cô cười khẩy, nhìn ả với ánh mắt muốn nói rằng "Cho dù cô thắng! Minh Phong vẫn mãi mãi xem cô là cô em họ!Không hơn không kém! Vậy cho nên! Đừng đại mà chạm vào lửa!"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Em họ quan trọng hơn

Sau hôm ấy, cô và anh không ai nói ai suốt một tuần, nhỏ và cậu chỉ biết lắc đầu bất lực...

Biệt thự Nguyễn gia,

-Cô ta đã làm như thế?-nhỏ nắm áo cô

Cô gật đầu, cầm lấy cốc capuchino nhấp một ngụm..

-Thật là! Sao mà không nói sự thật?-nhỏ bỏ cô ra

-Cho dù nói sự thật thì Minh Phong vẫn tin Trương Nguyệt Anh thôi!-cậu đứng đó, khoanh hai tay

-Sao anh biết?-nhỏ ngược lên nhìn

-Minh Phong rất chiều Nguyệt Anh, không bao giờ để một vết xước nào trên người cô ta, huống gì là rạch tay...với cả, cậu ta rất thương Nguyệt Anh, nên cô ta sinh hư, bắt đầu có tình cảm với cậu ấy!-cậu ngồi xuống ghế

Nhỏ bĩu môi:

-Em họ đi so sánh với vợ tương lai sao?A...au au...ăng ăng a~(A...đau đau... Băng Băng a~)

Nhỏ chưa kịp nói hết thì bị cô đã lấy tay捏éo má...

vợ gì chứ?nhảm nhĩ!-cô ngẩm

-Huhu đau lắm đó!-nhỏ lấy tay sờ mặt

-Hạnh phúc của em khó đánh đổi thật đấy!-cậu lắc đầu-Hết người này đến người khác muốn giành giật Minh Phong từ Từ Ngọc Nhi, Từ Ngọc Nhiên rồi lại đến Trương Nguyệt Anh!

Kính~ koong~

-Để em mở cửa!-nhỏ tung tăng chạy ra phía cổng

Cạch

-Chào chị!

-Cô là Trương Nguyệt Anh?-nhỏ liếc bằng nửa con mắt

-Vâng...chị biết em s...

Rầm

Cửa đóng lại mạnh bạo...

Hóa ra chỉ là một con chó!-nhỏ phui tay rồi bước vào

-Ai thế?-cô bỏ cốc capuchino xuống, nói giọng lạnh như ở Bắc Cực

-Là một con chó hoang!-nhỏ chống nạnh

-Nguyệt Anh?-cô cười khẩy, nếu gặp chó hoang thật thì nhỏ sẽ bay đến đem về nuôi thôi, còn "chó hoang" này thì khác...

-Phải!-nhỏ cắn răng

Cô không nói gì, lặng lẽ đứng dậy rồi bước ra cổng...

Cạch

-Chào chị! Băng Băng!-à vẫy tay chào...tò vè thân thiện lắm..

-Đến đây làm gì?-cô khoanh hai tay, nhìn ả bằng nửa con mắt

-Coi kia! Không mời em và anh Minh Phong vào nhà sao?-à nhếch mép

-Minh Phong?-cô nhìn

-Anh ấy còn đang ở trong xe,chắc sắp ra rồi!-à chỉ vào chiếc BMW đen

Bước ra xe...

-Anh Minh Phong!-à chạy lại ôm anh

Anh không nói gì,chỉ nhìn cô...

-Vào đi!-cô mở rộng cửa

-Cảm ơn!-à nhếch môi

Trong nhà,

Aishhh đồ gỗ này! Sao lại cho kẻ thù vào nhà chứ?-cậu và nhỏ cùng suy nghĩ,ngghiến răng

-Chào hai anh chị! Em là Trương Nguyệt Anh!-à vẫy tay chào

-Chào!-cậu và nhỏ lạnh lùng đáp

Ả nghiến răng càn cạch,tay nắm lại thành nắm đấm...

Cả bốn người đều ngồi trên sofa đối mặt nhau,cô thì vào bếp làm nước...

Ả cười giả tạo rồi bước vào bếp với cô...

-Chị đưa em làm cho!

-Không cần!-cô đáp bằng giọng vô cảm

-Đưa em đi mà!-à giật lấy-AAAAA!

Nghe tiếng la thất thanh,nhỏ, cậu và anh vội vã chạy vào...

Ả diễn y chang như lúc ở Trương gia,tay này cầm tay đang bị bỏng,do lúc nãy ả cố ý giành ly nước từ tay cô,rồi vờ đụng vào ly nước đang sôi thật mạnh, làm nó đổ xuống tay ả,cô thì không sao...

-Rất quá!Chị Băng Băng! Em chỉ muốn chị đừng ghét em nữa,em có lòng tốt muốn giúp chị! Sao chị lại cứ hết lần này đến lần khác hại em?-à meo máo

Anh vội chạy đến đỡ ả đứng dậy,cầm tay xem rồi nhìn cô,quát:

-Em đã làm gì vậy hả?

-Em không làm gì cả!-cô không sợ,ngước mặt lên nhìn anh

-Như này bảo không làm gì! Cuối cùng em muốn gì ở Nguyệt Anh? Hết lần này đến lần khác làm tay con bé bị thương!Con bé rất yếu đuối! Em làm như vậy sau này em ấy xảy ra chuyện gì thì sao?-anh quát to hơn...

-Vậy ra...em họ của anh rất quan trọng?-mắt cô đỏ dần,giọng nói trầm xuống

Anh không nói gì,nhìn vào đôi mắt của cô mà lòng đau như cắt,đã quá lời rồi sao...?...

-Đủ rồi! Nếu chị ấy không thích em thì em cũng không muốn bắt buộc!-à thút thít

-Giả tạo!-nhỏ,cậu bước qua ả và anh,quăng lại cho ả hai từ cực thâm...

Ôm cô vào lòng,nhỏ tức giận:

-Đôi câu huyết các người dựa vào cái gì mà nói Băng Băng như thế??

-Em...em...-à khóc

-Đủ rồi!-cô quát-Các người về hết đi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Anh...là người sai

Anh về đến nhà, Trương gia...cùng ả...

Trên đường về, anh luôn đắn đo suy nghĩ tại sao cô lại tức giận trong khi cô là người sai chứ?

Cách

Cửa mở ra, anh thấy Trương lão gia và Trương phu nhân đang ngồi trên sofa cùng với gương mặt không mấy vui, ám khí như nặng nề...

-Có phải lúc này con đã mang con bé không?- Trương phu nhân mặt hầm hầm nhìn anh

-Là em ấy hại Nguyệt Anh! Con chỉ mang một...chút...-anh gục mặt, cảm thấy thất vọng và nhói lòng khi nhìn thấy và nhớ lại đôi mắt đỏ của cô lúc đó...

-Con có chứng cứ không?- Trương lão gia liếc

-Con...

-Con có thể buộc tội con bé khi không có bằng chứng sao?

-Con...

-Bọn ta đã xem camera rồi! Con bé là người bị hại! Không phải Nguyệt Anh!-ông mặt đầy sát khí-Nếu muốn biết thì mau lên phòng mở USB ra xem đi! Còn con! Trương-Nguyệt-Anh!-ông nhấn mạnh

Ả mặt cắt không một giọt máu, chết tiệt! Sao lại có thể quên cái camera được chứ?...

-Ở lại nói chuyện với bọn ta!-ông nói giọng điệu thất vọng, cha mẹ ả là em của ông, vì mất sớm, hai người nuôi nấng ả như con gái ruột của mình từ nhỏ, nhưng ả lại đem lòng đi yêu anh trai "ruột" của mình mà nhẫn tâm hại cô...

Anh nghe được tức tốc chạy lên phòng lấy chiếc USB trên giường rồi gắn vào laptop...

Ả thì...

Râm

Ông đập bàn làm ả đổ mồ hôi hột...

-Nói! Tại sao con lại có thể đổ tội cho Băng nhi như thế???

-Con...con...-ả giật người...

-Câm rồi sao? Chẳng phải hôm trước con đổ lỗi cho con bé hung hăng lắm sao?-ông quát

-Con...con...đi...-ả quay sang Trương phu nhân với ánh mắt cầu cứu

Bà thấy, nhưng chỉ lắc đầu...:

-Nếu lúc đó người của King không đi ngang qua Nguyễn gia thì có lẽ chúng ta cũng không biết Minh Phong đã mang con bé!

-Bọn ta thất vọng về con! Mau soạn đồ đạc đi! Ta đã đặt cho con một vé du học ở Mỹ rồi!-ông nói rồi ngã lưng vào sofa

M... Mỹ sao?...-ả nắm chặt hai tay

Trên phòng anh,

-Đó...là sự thật?...-anh nhìn vào laptop rồi không tin vào mắt mình, chính ả là người tự lấy dao cứa vào tay mình rồi đổ lỗi cho cô...chính ả đã làm mọi thứ...

Anh nuông chiều ả từ bé đến giờ, dù anh không nói chuyện nhiều hay cười với ả nhưng anh luôn coi ả là em gái ruột của mình...

Rầm

Anh xô mạnh cửa chạy xuống phòng khách...lướt qua ả còn nói đủ để ả nghe:

-Uổng công tôi xem cô là em gái!

Ả giật mình, quay đằng sau, hét:

-Anh Minh Phong! Em có gì không tốt chứ? Tại sao nhất định phải là cô ta? Em có gì không bằng cô ta chứ? Tất cả mọi thứ em đều hơn cô ta! Ngọc Băng cô ta là một tiện nhân!

Chát

Anh tát ả, tát cái người mà từ trước đến giờ anh xem là "em gái", đôi mắt hổ phách như muốn rục lửa:

-Phải! Cô hơn cô ấy ở mọi thứ! Chỉ có lòng tự trọng thì cô mãi mãi không thể bằng Băng Băng!

-Anh!...-ả ngã khụy xuống đất, tay ôm bên mặt còn hằn bàn tay của anh

-Đừng bao giờ nói về cô ấy như thế trước mặt tôi!-anh nói rồi chạy vào chiếc xe Lamborghini đen đậu trước cửa, phóng ga thật nhanh rồi chạy đi mất hút...

Biệt thự Nguyễn gia,

Kình~koong~kình~koong~kình~koong.....

Chuông cửa reo liên tục, bác quản gia nghe thấy liền chạy đến:

-Chào Trương tổng!-bác quản gia cúi đầu

-Băng Băng đâu?-anh quát

-Tiểu thư có dặn không có phép thì không được cho Trương tổng vào gặp ạ!

-Chết tiệt!-anh nghiêng răng rồi lấy điện thoại điện cô, nhưng kết quả duy nhất anh nhận được là hai từ "thuê bao"...

Cạch

Cổng mở ra, anh ngược lên, là cô...là cô trong trang phục tomboy như ngày nào...tay chống nạnh, giọng nói lạnh như nước đá:

-Có gì mau nói nhanh!

Bộp

Anh nhào đến ôm cô...ghì đầu cô vào ngực mình:

-Anh...là người sai... Anh xin lỗi... Em tha lỗi cho anh được không? Đừng giận nữa...Anh xin lỗi...

-Trương tiên sinh, tôi thực sự đã mất lòng tin vào anh rồi!-cô đẩy anh ra

-Làm ơn đi! Tha lỗi cho anh! Lần này thôi, chỉ một lần thôi!-anh gục mặt

Cô cười trừ, con người lạnh lùng này đang sợ cô giận sao? Con người tàn khốc này đang cầu xin cô tha lỗi sao?...

-Được rồi!

Anh nghe cô nói thì ngược mặt...

-Chỉ lần này thôi!-cô cười nhẹ

Anh vui...vui lắm...cô thực sự tha lỗi cho anh rồi...bây giờ cho dù cô bảo anh nhảy lầu anh cũng sẽ làm...

Ôm chặt cô vào lòng, anh nói nhỏ:

-Cảm ơn em!

Cô mỉm cười rồi cũng dang tay ôm anh...hạnh phúc của họ đơn giản lắm... Chỉ cần một cái ôm nhỏ thôi...cũng đã đủ ấm lòng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cứu anh

Vài tháng sau,cô và nhỏ cũng bắt đầu bước lên thừa kế tập đoàn Nguyễn Thị và Bạc thị,cũng được mấy tháng rồi...

-Em đang gầy đi?-anh vừa đi cùng cô vừa hỏi,giọng nói nghiêm nghị

-Anh tưởng tượng!-cô cũng đáp lại ngắn gọn,súc tích...

-Từ khi em lên ghế tổng tài,anh thấy em tiêu tụy lắm đấy!-anh thật hết nói nổi với cô nàng bướng bỉnh này mà

Renggg renggg~

Chuông điện thoại reo lên,cô cầm lên rồi áp vào tai,giọng nói âm độ C:

-Nói!

"Băng Băng a~"

-Chuyện gì?-cô trả lời vô cảm xúc

"Tôi nay đi bar không? Gần đây mày còn bận hơn cả tao nữa,nhớ rù thêm anh Minh Phong nữa,thế nào?"-đầu dây bên kia là nhỏ,từ khi hai người lên chức tổng tài,cô còn bận gấp mấy lần nhỏ

-Được!-cô nhếch môi

Cúp máy,cô quay qua anh:

-Thiên Ái mời chúng ta đi bar, thế nào?

-Ừ!-anh gật đầu

Tối đó,

Cô mặc đồ nam nhưng đậm chất dân chơi,từ áo,tóc,quần,giày,...toàn bộ đều là "bad boy" hay đúng hơn là "bad tomboy"...

Bước vào bar,

-ĐẠI CA!ĐẠI TỶ! -mọi người trong bar đứng dậy cúi chào cô và anh

Hai người gật đầu,đây là nơi dành cho hai bang King và Queen,vậy nên cũng chẳng có gì bất ngờ khi họ thấy cô mặc đồ nam cả...

-Băng Băng a~~nhỏ vừa thấy cô đã lập tức ngừng nhảy với cậu mà chạy đến ôm chặt cô

-Được rồi!-cô đẩy nhỏ ra

-Băng Băng hết thương Thiên Ái rồi~~nhỏ chu môi mím ướn

Cô nhìn nhỏ vô cảm xúc rồi đẩy qua cho cậu...

-Vợ anh khóc kìa!

Cậu bật cười,ôm nhỏ vào lòng:

-Được rồi mà vợ!

-Chồng ơi...Băng Băng hết thương em rồi! Từ khi có Minh Phong,Băng Băng không còn cần em nữa!-nhỏ ôm chặt cậu-Anh Minh Phong cướp Băng Băng rồi!

Cậu cười khỏ,cô và anh thì lắc đầu...

Một lúc sau,

Nhỏ và cậu bước ra nhảy,còn cô và anh thì ngồi ở quầy rượu lắc ly rượu đỏ trên tay...

Đoàng

Mọi người giật mình, quay ra cửa...

-Trương Nguyệt Anh?-cô mở to mắt

-Sao có thể?...-anh đứng dậy

-Minh Phong à,mấy tháng nay anh và cô ta vẫn sống tốt nhỉ?-ả nhếch mép

-Súng ở đâu có?-cô tất nhiên không sợ, chống cằm lên bàn,mặt lạnh tanh

-Mấy tháng nay khi qua Mỹ tôi đã tập bắn súng,sao hả? Muốn thử không? Chị-dâu? -ả nhấn mạnh

Nhỏ nhếch môi:

-Nên nhớ đây là địa bàn của King và Queen! Người muốn thử súng là cô đấy!Tiểu-tam!

Ả cười nửa miệng rồi giờ súng chỉ vào cô:

-Nếu tôi có chết thì cô ta cũng phải chết!

-Thử xem!-cô cầm ly rượu đưa vào miệng uống bình thản

*Đoàng**Đoàng**Đoàng*

Ba phát súng liên tiếp nhắm vào cô,mọi người thì sợ hãi,anh định chạy lại thì...

-Quá-tệ!-cô nhấn mạnh

-Cô!...-ả trợn mắt

-Theo tôi biết thì một người chỉ mới học bắn súng được vài tháng thì có lẽ không "chạm" được vào người tôi đâu!-cô nhếch môi

-Cô còn không mau biến!-cậu quát

-Cô điên thật rồi!-nhỏ nghiêng răng

-Phải! Tôi điên thật rồi! Vì anh! Minh Phong! Tôi điên vì anh!-ả hét

-Đem cô ta đi!-anh ra lệnh

-Cô đợi đó! Ngọc Băng! Chuyện này vẫn chưa kết thúc vội đâu!-ả bị lôi đi,cười một điệu cười ác quỷ

-Đồ điên!-nhỏ cắn răng

Tối đó, 12h đêm...

Cả bốn người bước qua đường...anh đi phía sau...

Đang đi giữa đường thì...

Rầm

Một chiếc xe tải lao nhanh tới phía anh,nhưng...người bị tông không phải anh...mà là cô...vì biết chiếc xe đang lao tới...cô đã chạy ra đường đẩy anh ra...

Trên đường,máu chảy tung tóe,chủ chiếc xe tải cũng chạy đi,anh,nhỏ và cậu hoảng hồn chạy đến...

-Đồ ngốc này! Em có biết em vừa làm gì không hả???-đặt cô lên tay mình,một giọt...hai giọt nước mắt anh rơi...anh đang khóc sao?từ lúc sinh ra đến giờ...anh chẳng biết khóc là gì...vậy bây giờ...nên gọi đó là mồ hôi...hay nước mắt đây?...

Cô yếu ớt đặt tay lên mặt anh,cười nhẹ:

-Đừng khóc...trông anh...xấu lắm đó...cứu anh...là điều mà...em sẽ không hối hận...-cô nói rồi ngất lịm đi

-BĂNG BĂNG!!!!-anh hét trong tuyệt vọng

Nhỏ đứng đó tay ôm mặt khóc,cậu thì điện thoại cho cấp cứu...

Bệnh viện...

Sáu tiếng sau,đèn phòng cấp cứu sáng lên...

-Cô ấy sao rồi??-anh gấp gấp hỏi bác sĩ

Lắc đầu,ông nhìn ba người trong tuyệt vọng:

-Chúng tôi đã cố gắng hết sức! Các vị hãy vào thăm Nguyễn tổng lần cuối!

Râm

Bầu trời sụp đổ...như vậy là sao chứ? Cố gắng hết sức sao???Lần cuối??

Anh khụy xuống,nhỏ ôm cậu khóc nức nở...

Phòng bệnh...

-Đồ ngốc! Chẳng phải là em lợi hại lắm sao?? Sao lại ra nông nổi như vậy? Đáng lẽ người nằm ở đây là anh! Em không được ngủ nữa!Mau dậy đi!-anh nắm chặt tay cô, gục đầu vào giường bệnh-Không có em thì anh phải sống thế nào đây? Em là đồ độc ác! Cướp lấy tình cảm của anh rồi đi mất! Em có biết là em ác lắm không???

Cô nằm đó,đáp lại chỉ là hơi thở của gió...

Nhiều ngày sau,tang lễ của cô được diễn ra...ngoài người nhà ra...không ai được nhìn mặt cô lần cuối...

-Anh xin lỗi! Nơi đó em sống có tốt không?...còn anh thì vẫn ở đây...nhớ em... Nhớ đến điên...em chỉ đi một khoảng thời gian thôi phải không?...rồi em sẽ trở về bên cạnh anh phải không?... Anh vẫn còn chưa kịp nói rằng...anh...yêu em!tomboy lạnh lùng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Nhật ký của anh

Ngày...tháng...năm...

Hôm đó,tôi gặp em vào một bầu trời đầy nắng,em không như những cô gái khác:son,phấn,trang điểm,...em chẳng màng tới.Hotboy?Không! Tôi nhầm thôi,em là tomboy,không son,không phấn,chỉ tóc giả và bộ quần áo nam sinh,em làm tôi ấn tượng về cái nhìn đầu tiên...

"Bớt khùng đi!",đó là câu nói đầu tiên em dành cho tôi,nhưng chẳng biết sao tôi lại cứ nhớ...nhớ những từ ngữ ấy...

Ngày...tháng...năm...

Đó là em sao?Một chàng trai "hotboy" lại là một cô gái với nhan sắc nghiêng thành,đỏ nước sao?Em định làm tôi thần thờ đến khi nào đây?

Ngày...tháng...năm

Sáng ngày hôm đó,Thiên Ái và Duy Thành bắt tôi đến nhà em,em biết không? Em đúng là một con sâu ngủ đấy! Đã 10h trưa rồi nhưng em vẫn cứ nhất

quyết cho rằng là còn rất sớm.

Hợp nhau sao? Tôi đã không nghĩ đến nó... Phải! Tôi và em như bản sao của nhau vậy, tôi lạnh lùng, em băng giá, tôi hoàn hảo, em tuyệt mỹ... nhưng... bản gốc thì lúc nào cũng chỉ có duy nhất có một thôi nhỉ?...

"Đại tỷ?", bọn họ gọi em là "đại tỷ" sao? Tôi dở khóc dở cười... mạnh mẽ nói hai bang King và Queen thân thiết nhau từ rất lâu... nhưng tôi lại chẳng hề biết tới sự tồn tại của em... bang chủ Queen...

Ngày...tháng...năm...

Đi chơi? Tôi đã rất vinh dự khi được ngồi cùng với em đấy! Nhưng có lẽ em đã chẳng hề để ý đến tôi... rồi... tôi lại chẳng biết sao lại đau lòng khi thấy em dựa vào cửa kính xe ngủ... nhẹ nhàng đặt đầu của em lên vai tôi... "thình thịch... thình thịch..." tim tôi chắc sẽ có ngày nổ vì em mất thôi...

Em mặc đồ bơi sao? Cô gái nhỏ à! Tôi đã rất ghen đấy! Em có biết có bao nhiêu người đàn ông nhìn chăm chăm vào em không? Nhưng... vào lúc đó... tôi lấy tư cách là gì của em mà ghen đây?...

Em cứu bé gái ấy mà chẳng hề quan tâm đến tính mạng của mình sẽ trôi về đâu, tôi lo đến chết đi được! Thực sự muốn mắng em một trận nhưng... nhìn lại... có lẽ điều đó cũng tốt... nhờ nó... mà tôi đã có thể cống "cả thể giới" trên lưng...

Ngày...tháng...năm...

Bệnh yêu? Tôi thề rằng y học tôi đã biết tất cả, nhưng... bệnh yêu? Đối với tôi lại chẳng biết gì... muốn bảo vệ em, che chở cho em, quan tâm em,... những điều đó là yêu sao?

Hôm ấy, trường tổ chức văn nghệ, buồn cười lắm! Tôi và em lại chẳng hề hay biết gì, rồi Duy Thành và Thiên Ái lại giờ ra trò đùa... giọng hát của em... có thể nói là thiên thần không? Đồ hoàn hảo!

Ngày...tháng...năm...

Ngày hôm ấy, tôi gặp "hôn thê" của mình, Từ Ngọc Nhi! Tôi đã tự tin nói rằng em là bạn gái của tôi, nhìn thấy khuôn mặt của em đỏ ửng, rồi lại tức giận với cô ta, tôi lại có cảm giác lâng lâng hạnh phúc...

Ngày...tháng...năm...

Em thực sự là tốt bụng đến ngốc! Hôm đó, em thấy chú chim non dưới đất, rồi thì cũng trèo lên cây đưa nó về tổ, và... *Bộp*... em rơi vào vòng tay tôi... rồi cũng nhanh chóng thoát khỏi đó...

Bão bão? Chỉ là một nhĩ mà thôi, em thực sự lớn gan đấy! Vừa rơi tự do từ cành cây kia rồi bây giờ thì lại đòi trèo lên cành cây nọ... em muốn tôi lo chết sao?...

Ngày...tháng...năm

Em thực sự tốt bụng hóa điên sao? Không màng bản thân, em chạy ra che chắn cho Thiên Ái, kết quả là em vào bệnh viện... Aishhh cái IQ 305 của em để trung sao?

Đêm dạ hội hôm đó, em đẹp, thực sự rất đẹp... Tăng băng Cinderella... tôi mời em nhảy, em đồng ý, đêm đó, tôi đã hạnh phúc suốt ngất... cảm ơn em...

Ngày...tháng...năm...

Từ Ngọc Nhi! Tôi nhất định sẽ giết cô! Bắt cóc cô ấy? Cô có phải vì yêu mà hóa điên rồi không?... đến nơi em bị giam, nức cười lắm! Tôi đã không bảo vệ được cho người tôi yêu... từng vết roi trên người em... một vết... tôi đau ngàn lần...

Nhưng em không hề đơn giản đến thế, em đã tự cời trói, rồi ráp hai gót giày thành khẩu súng nhỏ, vậy tại sao? Tại sao em không làm thế sớm hơn mà lại im lặng chịu những đòn roi ấy? Em đúng là thiên thần đấy! Từ Ngọc Nhi cô ta đã suýt giết em, nhưng em lại tha cho cô ta cái mạng sống quên ấy...

Ngày...tháng...năm...

Chăm sóc cho em? Tôi là đang mơ sao? Chỉ mình tôi và em? Cô nàng này! Em có biết khi em ngủ rất dễ dụ dỗ người khác không hả? Thiên Ái nói với tôi... em vẫn chưa có nụ hôn đầu... biết gì không? Tôi đã bị đôi môi em quyến rũ mất rồi... và em đã chẳng biết được... nụ hôn đầu của mình bị lấy đi như thế nào...

Ngày...tháng...năm...

Leo núi? Lần này em không giống như lần đi biển trước, em tự chọn cho mình một chiếc motor khác chạy một mình, Speed Queen, em nhanh hơn cả tôi tưởng tượng. Nhưng khi đến nơi, nhìn thấy em ngồi trên cái cây gần khe núi ấy, tim tôi đã muốn rơi ra ngoài...

Một lần nữa, em gặp nguy hiểm, cheo leo giữa vách núi ấy, em thực sự rất kì lạ! Em chĩa súng vào đầu tôi rồi nói "Nếu anh không buông tôi sẽ bắn!", tôi dở khóc dở cười, em chấp nhận hy sinh vì tôi sao?

Ôm em rơi từ vách núi ấy xuống,tôi không sợ,cho dù sống hay chết...bên cạnh em tôi vẫn hạnh phúc...

Lúc tỉnh lại, tôi kể cho em nghe về người tôi yêu...hay đúng hơn là người bên cạnh tôi,quay sang thì tôi lại chợt thấy một con mèo đang ngủ say sưa trên vai tôi...mỉm cười hạnh phúc rồi cũng ôm chặt em mà ngủ...

Ngày...tháng...năm...

Em 18,tôi 19,hai ta lại gặp một kẻ thù không đội trời chung khác-Từ Ngọc Nhiên,cô em gái của Từ Ngọc Nhi,đúng là Từ gia thật mặt dày,cô ta gian xảo gấp chục lần Từ Ngọc Nhi,tôi sợ,sợ cô ta sẽ làm hại em giống như cách cô ta đã hại mẹ kế của mình...và...tôi chấp nhận kết hôn với cô ta để bảo vệ em...

Ngày...tháng...năm...

Ngày đám cưới,tôi như người vô hồn,nhớ em,cần em...rồi...tôi thấy một người con trai bên cạnh em... Ngô Tử Mặc...tôi thực sự rất muốn chạy đến nắm cho anh ta một cái nhưng...lấy tư cách gì để làm như thế? Tôi sắp làm chồng của Từ Ngọc Nhiên rồi...

Tôi ngập ngừng khi nghe cha xúi hối có đồng ý hay không...nhìn em...em đáp lại tôi bằng cái ngoảnh mặt vô tình...

Ha! Tiền tài? Danh vọng? Từ gia muốn Từ Ngọc Nhiên kết hôn với tôi chỉ để chiếm những thứ đó? Video của Tử Mặc mở lên,tôi không tin vào mắt mình,Từ gia các người...chỉ là một lũ cầu huyết!...

Tôi cười khẩy,em đến cạnh tôi,làm tôi rất muốn đứng phốc dậy mà hôn lấy em..cảm ơn em..đã cho tôi thêm một cơ hội...

Ngày...tháng...năm...

Em hỏi tôi:hèn hò là gì? Tôi im lặng,đơn giản vì tôi cũng chẳng biết nó là cái quái gì nữa...đưa em đến bãi biển chúng ta đi cùng với lớp...tôi bật cười...mọi người bảo tôi và em là một cặp đôi đam mỹ đấy! Lại còn chúc chúng ta hạnh phúc nữa! Nếu biết trước tôi đã không cho em mặc đồ nam rồi...

Ngày...tháng...năm...

Sinh nhật em,tôi chịu khổ đi cài trang thành con gấu Pooh ngộ nghĩnh đó để làm em vui,nhưng không,ngược lại em còn la vào mặt bọn này...chúc mừng sinh nhật em...cô gái nhỏ...

Ngày...tháng...năm...

Tôi tỏ tình với em,em đồng ý. Lúc đó tôi thực sự muốn nói cho cả thế giới biết rằngcô gái này đã là của tôi rồi!

Ngày...tháng...năm...

Sau tốt nghiệp, tôi lên chức Trưởng tống,nhân cơ hội đưa em đi xem mắt ba mẹ...rồi...em họ của tôi...Trương Nguyệt Anh xuất hiện...

Nực cười lắm!Cô em họ ấy nói yêu tôi! Là yêu giữa nam nữ chứ không phải đơn thuần là anh em...

Cô ta vờ lấy dao cắt vào mạch máu của chính mình,lấy nước sôi đổ lên tay rồi đổ lỗi cho em...

Tôi nhất thời tức giận...mắng em một trận rồi tìm lại nhói đau...

Xem video camera quay lại,tôi thực sự muốn hét lên rằng tôi đã sai rồi...

"Tiện nhân?"là cô ta đang tự nói mình sao?Tìm đến nhà em,điện thoại thuê bao liên tục,nhấn chuông thì bác quản gia lại nói em không muốn gặp tôi...nhưng rồi em cũng mở cổng ra cho tôi ôm lấy...tôi hối hận...em tha lỗi cho tôi...em đã chịu đựng tôi quá nhiều rồi nhỉ?...

Ngày...tháng...năm...

Này! Em giả vờ điên hay em thật sự điên vậy? Trương Nguyệt Anh cô ta quay lại,chĩa súng vào người em rồi ba phát liên tiếp,em vẫn ngồi đó nhấp ly rượu,em bình thản đến thế sao?

Tôi lại làm em đau khổ nữa rồi...đáng lẽ...người nằm trên chiếc giường trắng ấy phải là tôi...em ngốc lắm!Tôi là người đã hứa sẽ bảo vệ em suốt cuộc đời...nhưng em...lại đánh đổi mạng sống của mình để cứu tôi...

"Chúng tôi đã cố gắng hết sức!"chỉ một câu nói thôi mà đã làm tôi như mất trí...em rời xa tôi sao?hãy nói đây chỉ là mơ đi...

Ngày...tháng...năm...không có em...

Những ngày tháng không có em bên cạnh thật sự là những ngày tháng địa ngục đối với tôi...sao em còn chưa quay về?...tôi nhớ em...tôi dường như mất trí khi thiếu em...Từ ngày em rời bỏ tôi...tôi lao đầu vào công việc,bia rượu...em biết không? Phải rồi...em làm sao biết được chứ? Em đang rất hạnh phúc ở thế giới bên kia mà...phải không?...

Ngày...tháng...năm...thiếu em...

Tôi đã cho người điều tra rồi, Trương Nguyệt Anh là người bày ra mọi việc...em đã biết chưa? Nếu rồi thì mau quay về bên tôi đi...

Ngày...tháng...năm...vắng em...

Ha!Em đang đùa tôi phải không? Em sẽ về! Nhất định sẽ về mà...Băng Băng...

Ngày...tháng...năm...yêu em...

Câu nói này không biết em đã nghe chưa nhỉ?Tôi...yêu em... Chẳng biết là cố ý hay vô tình...nhưng tôi đã lỡ sa vào lưới tình của em rồi...

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Ngày anh mất em

Hai năm trôi qua, không ai nhắc tới cô nữa, anh vẫn thế...đau khổ tột cùng khi thiếu hình bóng cô, cho dù vậy, anh cũng không chấp nhận bất cứ một cô gái nào nữa...

-Minh Phong à! Anh đừng như vậy nữa! Cô ta có gì mà em không có chứ?

-Lại là cô?-anh liếc

-Anh nên nhớ em là người vợ hợp pháp của anh! Còn con của chúng ta nữa!

Con sao?Như Tịch Uyên à!Cô định giả vờ đến bao giờ đây?

Flash back

Một năm trước, vì quá đổi nhớ cô nên anh đã uống rất say...

-Anh gì ơi?-một cô gái kêu anh

-Băng Băng?-anh lơ mơ nhìn cô gái

-Trương... Trương tổng?

Bộp

Anh sà vào người cô gái mà ôm chặt:

-Băng Băng à! Anh nhớ em! Nhớ em nhiều lắm!Sao bây giờ em mới về?

-Băng Băng? Là Nguyễn tổng đã mất một năm về trước sao?

Cô ta đưa anh vào khách sạn, nhưng anh vẫn còn nhận thức được, nên cũng không làm chuyện gì dại dột cả...chỉ là cùng giường, nhưng mỗi người một bên, cô ta tức lắm, rồi từ lúc đó đã có tham vọng anh sẽ mãi là của cô ta, bằng bất cứ giá nào...

Vài tuần sau,

Bộp

Tịch Uyên đập tờ giấy xuống bàn:

-Trương lão gia, Trương phu nhân, con trai hai người đã có con với con!

Hai người nhìn nhau, tờ giấy khám thai rành rành với tên anh...anh biết, nhưng không nói gì, đến bây giờ đối với anh, tất cả đều vô nghĩa...

End Flashback

Cô nhóc một tuổi đứng ngơ ngác đứng nhìn hai người...

-Anh mau nói đi!Em có gì không bằng cô ta chứ?-à quát

-Cô có thể lạnh lùng đến nỗi có thể giết người chỉ với một cái liếc mắt không? Cô có thể tốt bụng vô điều kiện mà để cứu người mặc dù cô không quen người đó không? Cô có thể nấu ăn ngon hơn cả bất cứ nhà hàng năm sao nào đó cô đã từng ghé qua không? Cô có thể thờ ơ với tất cả mọi thứ mà luôn giúp người khác trong thâm lặng không? Ha! Cô sẽ phải không thay thế được cô ấy đâu! Như Tịch Uyên!

-Anh!... -à cắn răng

-Oaa oa oa!-cô nhóc đứng bên cạnh bỗng khóc òa lên rồi chạy ra đường

-Tịch Niên!-cô ta chạy theo cô bé nhưng...

Rầm

Tịch Niên-cô bé đã chạy ra đường và đã bị xe tông trúng,hốt hoảng,anh vội gọi cho cấp cứu...

Bệnh viện,vài giờ sau...

-Bác sĩ! Con bé sao rồi?-Tịch Uyên khóc,người mẹ nào cũng phải lo lắng cho con,đó cũng là chuyện bình thường mà...

-Cô bé bị mất máu khá nhiều,nhưng máu của một trong hai vị đều không trùng khớp! Bệnh viện lại đang thiếu máu...-ông lắc đầu

-Gọi cho ba ruột của con bé đến đây đi!-anh nhìn Tịch Uyên

Và may mắn thay,cô bé đã sống sót,ba ruột của cô bé cũng đã đến,anh cũng chẳng nhất thiết phải ở đây nữa rồi...

Vài ngày sau tờ giấy li hôn được chuyển thẳng đến tay Tịch Uyên...

Đi trên đường,anh tự trách mình:

-Minh Phong à!Mây điên rồi!Cô ấy sẽ không quay lại! Cô ấy xa mày thật rồi!Mây sẽ chỉ làm cô ấy đau khổ thêm thôi...

-Em biết không? Em đi rồi...người đau lòng nhất không phải là em...mà là những người ở lại...Hôm nay là ngày em bước qua thế giới kia...và cũng là ngày...anh mất em...

Bước đến Nguyễn gia...

Kìng koong

Bác quản gia từ nhà bước ra, trông thấy anh,cúi chào:

-Kính chào Trương tổng!

-Không cần đâu!-anh bỏ hai tay vào túi quần

-Bạc tổng và Lục tổng cũng đang ở đây,mời Trương tổng vào!-bác quản gia đưa tay

Vào nhà,

-Anh Minh Phong!-nhỏ thoáng được buồn nhìn anh

-Bọn này đã thăm con bé rồi! Mây đến đó đi!-cậu rầu rĩ

Anh gật đầu rồi bước vào trong..

Ngôi mộ của cô...

-Băng Băng! Nơi đó em sống như thế nào rồi? Em kì lạ lắm! Anh luôn chia sẻ với em mọi điều,nhưng em lại chẳng thèm nói với anh một câu...

-Hay...anh đến nơi đó với em...được không...?

-Anh bị điên sao?-???

Nghe tiếng động, anh quay qua:

-Tôi biết cậu sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Cái giá của hạnh phúc

-Tôi biết cậu sao?

Người con trai ấy nhìn anh:

-Cứ cho là vậy!

-Cậu là ai?-anh nhìn chàng trai bằng đôi mắt lạnh băng

Chàng trai đưa tay lên đầu rồi...

-Là người đã rời xa anh hai năm về trước!

Anh mở to mắt nhìn người đối diện:

-B... Băng... Băng?...-Băng Băng? Cái tên quen thuộc quá phải không? Không sai!là cô! Chẳng qua là lúc nãy cô đã tháo bộ tóc giả nam xuống...

Người đối diện cười nhẹ,đang tay ôm lấy anh...

Anh cũng theo phản ứng mà ghi chặt đầu cô vào ngực mình:

-Đồ ngốc này! Suốt thời gian qua em đã ở đâu vậy hả? Có biết là anh nhớ em lắm không? Anh đã phát điên lên đấy! Em mau đền đi!

-Ừm! Em sẽ đền!-cô cũng ôm lấy anh

-Anh tưởng em đã...-mắt anh đỏ lên,nhưng không phải vì buồn,mà là vì quá xúc động khi gặp lại cô...thiên thần băng giá...

-Từ Mặc tiền bối đã giúp em!-cô buông anh ra

-Từ Mặc?

-Lúc em bị xe tông,Từ Mặc tiền bối cũng tình cờ đi ngang qua. Rồi anh ấy đi cửa sau của phòng bệnh trong bệnh viện,bí mật chữa trị cho em,sau đó nhờ các bác sĩ nói rằng em đã chết!-cô đưa hai tay ra sau

-Tại sao lại không nói với anh?-anh tức giận

Cô chỉ cười mỉm

-Chẳng phải em đã về với anh rồi sao?

Chụt

Anh...hôn lên môi cô...rồi nói:

-Đây là hình phạt vì đã bỏ anh!

-Đây là nụ hôn đầu của em đó đồ ngốc!-cô liếc anh bằng đôi mắt lạnh tanh

-Không phải!-anh lắc đầu

-Tại sao?-cô hỏi bằng cái giọng lạnh băng như ngày nào

Anh không nói gì,nắm tay cô đến nơi nhỏ và cậu...

Hai người mừng rỡ,nước mắt rơi liên tục,nhỏ thì cứ ôm cô thật chặt như không cho cô đi:

-Băng Băng là đồ đáng ghét...hức...bỏ đi như vậy...hức...Thiên Ái ghét Băng Băng lắm...oa oa...-nhỏ và cậu cũng đã kết hôn một năm trước rồi...cũng buồn chứ...không có người bạn thân bên cạnh...người buồn cảnh nào có vui...

Cô cười trừ...chẳng biết từ bao giờ,cô và anh đã không còn lạnh lùng như trước nữa...chỉ là lúc trước 100% lạnh lùng bây giờ thì chỉ còn...80% thôi...

Vài tháng sau đó...

-Băng Băng à! Chúng ta đang đi lựa váy cưới đó!-nhỏ la cô

-Chẳng phải đang lựa sao?-cô xem đồ,chẳng thèm nhìn nhỏ,gọng nói vô cảm

-Yaaaa! Từ nãy đến giờ mày chỉ lựa vest thôi đó!-nhỏ tức giận-Bộ mày muốn đám cưới có tới hai soái ca đi cưới nhau à?

-...-cô im lặng,đúng là vậy...từ nãy đến giờ cô chỉ toàn lựa vest...nhưng không phải cho anh...mà là cho cô...

Rồi ngày đó cũng đến...

Lễ cưới của cô và anh,Từ Mặc cũng ở đó chúc phúc cho họ...Có thể nói đây là đám cưới long trọng nhất từ trước đến giờ,bang King và Queen đều có mặt đầy đủ...

Cô mặc bộ váy cưới trắng tinh,cúp ngực xòe rộng như Cinderella,đây là bộ váy chỉ có duy nhất thuộc quyền sở hữu của cô,nếp váy có đính kim cương,tóc thắt xương cá,bộ váy thêu những họa tiết hoa hồng sắc sảo nhất có thể,mặt cô đã đẹp lắm rồi nên chỉ cần thoa một lớp son nhẹ thôi,cô mang đôi giày cao gót trắng mũi nhọn đính kim tuyến...như vậy thì chắc sẽ có rất nhiều người muốn cướp dâu đây...

Anh mặc bộ comple trắng,hoa hồng đỏ cài vào chiếc túi trước ngực, thực ra thì hai người định chọn đồ cưới màu đen cơ nhưng cậu và nhỏ nhất quyết không đồng ý...

Nhỏ và cậu cũng thế,làm phù dâu và phù rể cho hai người,nhỏ mặc giống cô, chỉ khác là váy của nhỏ ngắn đến đùi gối...

Tiếng nhạc mở lên,Nguyễn lão gia dắt con gái mình đi trên thảm đỏ,đặt tay cô lên tay anh,ông cười:

-Ta hy vọng con sẽ trông nom con bé thật tốt!

Anh gật đầu:

-Vâng!

Anh đeo nhẫn cho cô,gọng nói nói ấm áp:

-Nguyễn Ngọc Băng!Anh có thể không phải là một người đàn ông tốt,nhưng vì em,anh sẽ trở thành người chồng tốt nhất trên trần đời.Quãng thời gian qua chúng ta đã có những giây phút ấm áp,đau thương và mất mát,vậy...quãng đường còn lại anh sẽ bù đắp tất cả lại cho em,sẽ không lần nào đẩy em vào nguy hiểm nữa. Anh có thể lạnh lùng với mọi thứ,nhưng riêng em,anh có thể làm người chồng ngọt ngào nhất trên đời. Băng Băng! Em có đồng ý ở bên anh,để anh làm chồng của thiên thần lớn và là cha của thiên thần nhỏ sau này không?

Cô rung rung roi lệ,ôm chặt lấy anh:

-Em đồng ý!

Anh hôn cô...sau bao nhiêu năm...anh đã có thể hôn cô trước mặt mọi người một cách đường đường chính chính với tư cách là người chồng thật sự...

*Bóp bóp**Rào rào*

Tiếng vỗ tay vang lên inh ỏi,đôi vợ chồng này thật khiến người ta hâm mộ...bao nhiêu sóng gió...họ cũng đã vượt qua...

Họ hôn tôi...

Cái giá của hạnh phúc là gì?

-Đau thương!...bối...tình yêu là thứ xa xỉ nhất trên đời...nó có thể đánh đổi bằng cả sinh mạng của một đời người...phải có sóng gió,mất mát...mới biết tình cảm dành cho nhau lớn đến mức nào...Tiền?Nó mua được mọi thứ? Nhảm rồi...vì có những thứ...sử dụng kim cương cũng chẳng thể mua được...

End...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 30: Ngoại truyện-Con trai hay con gái?

Vài tháng sau khi đám cưới hai người,

Hai bang King và Queen vốn đã thân thiết rất lâu nên cả hai hợp lại thống nhất thành bang "Royal", liệu ai có thể chống được cái bang phải đáng sợ này đây?

Nguyễn thị và Trương thị tất nhiên cũng hợp lại rồi, thương trường cũng như mafia, chưa một ai có ý định đánh bại cái tên này...

Hai người ngồi trên sofa ở Trương gia, cô thì ngồi dựa vào vai anh, tay bấm bấm chiếc điều khiển TV, miệng hỏi anh giọng vô cảm:

-Anh thích con trai hay con gái?

-Sao em hỏi vậy?-anh nhìn vào TV, giọng lạnh

-Trả lời em!-cô nhăn mặt

-Đều tốt! Nhưng tốt nhất là con trai!

Cô nghe anh nói rồi ngồi thẳng lưng, giọng nói 0°C:

-Anh là đang trọng nam khinh nữ?

-Không phải đâu vợ! Vì người ta thường nói con gái là người tình kiếp trước của cha! Anh không phải là người lãng nhãng!-anh ôm cô

Cô nghe thế thì bật cười, sao cái con người lạnh như quan tài này có thể nói một câu ngọt ngào như thế chứ?

-Vợ à! Đừng nói là em..

Cô gật đầu:

-2 tuần rồi!

Bộp

Anh bất chợt ôm cô thật chặt, hạnh phúc tột cùng:

-Cảm ơn em! Anh sắp được làm cha rồi Băng Băng à!

Cô vỗ vỗ nhẹ vào lưng anh thầm hạnh phúc...

Sáu năm trôi qua...phòng cô và anh...

-Cô hết yêu tôi rồi phải không??-anh quát

-Chuyện gì?-cô nhìn anh vô cảm

-Cô ngủ với nó! Tắm cùng nó! Hôn nó! Rồi ôm nó trước mặt tôi như vậy! Cô hết yêu tôi rồi phải không??

Cô ngơ nhìn anh một hồi rồi lắc đầu bất lực:

-Tên điên Trương Minh Phong này! "Nó" là con anh đấy!

-Vợ à!-anh ôm cô-Nếu biết thế anh không cho em sinh nó ra rồi!

-Papa và mama đang làm gì thế?-một cậu bé 5 tuổi dựa vào thành cửa, khoanh tay đứng nhìn hai người bằng giọng điệu cùng ánh mắt lạnh lẽo

-Bé Gió? Con vào đây khi nào?-cô khoanh hai tay, giọng nghiêm nghị

-Mama à! Minh Lâm người ta đã là người lớn rồi! Mama đừng gọi con là Gió nữa!-cậu bé cũng khoanh hai tay-Với lại Gió là tên của papa kia mà!

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

-Trương Minh Lâm-5t -con của cô và anh,biệt danh là Gió (Phong),từ lúc nhỏ đã lạnh như đá do thừa hưởng gen của bố mẹ,những ngày trong cái nhà này trôi qua đều là những ngày sống trong Bắc Cực.2t đã thông minh hơn người,3t đã biết né đạn và bắn súng,4t đã được bọn con gái trong trường mẫu giáo thích thầm,5t do quá thông minh nên được chuyển thẳng lên trung học cơ sở.

Hết

Cậu bé nhảy phóc lên giường ôm lấy cô:

-Mama là của con!

-Mama con là của papa!

-Của con!

-Của papa!

-Mama là mẹ con!

-Mama con là vợ papa!

-Nhưng mama thương con nhiều hơn!

-Mama con thương papa hơn!

Cả hai bố con giành giật nhau bằng những lời lẽ lạnh như quan tài,hể cứ cái gia đình này đi tới đâu là y như rằng đóng băng tới đó.

-Nếu con còn lì nữa thì papa sẽ tổng con qua nhà nội!-anh nhìn chăm chăm cậu bé

-Papa đừng hòng hăm dọa con!Papa quên là con có thể tìm đường về trong vòng 5p sao?-cậu bé cũng không chịu thua,đôi mắt hổ phách nhướng lên...chẳng biết giống ai nữa...

-Biết vậy để con gái cho rồi!-anh cắn răng

-Chờng à! Chẳng phải anh là người đòi có con trai cho bằng được sao?-cô ôm bảo bối vào lòng

-Nhưng nó giành vợ anh!

-Được rồi!-cô lắc đầu trước hai con người này,nhìn xuống cậu bé đang nằm trong lòng-Chúng ta đến nhà chị Thiên Như chơi được không?

Cậu bé gật đầu lia lịa:

-Mama đi đâu thì Minh Lâm sẽ đi đó để bảo vệ mama!

Chắc tôi chết rồi!-đó là suy nghĩ của ai kia

Hai người đứng lên sửa soạn,anh ngồi trên giường rửa con trai mình*Thứ cho xài ké còn không biết điều!*

Nhà nhỏ và cậu,

-Bé Gió a~~một cô bé 6t chạy ra ôm cậu bé

-Chị Thiên Như! Đã nói bao nhiêu lần em không phải là Gió!-Minh Lâm đứng khoanh hai tay

-Chị cứ thích gọi đấy! Bé Gió! Bé Gió!-cô bé chu môi

-Được rồi Lục Thiên Như! Con đừng chọc em nữa!-nhỏ bước ra

GIỚI THIỆU NHÂN VẬT

-Lục Thiên Như-6t-con của nhỏ và cậu,từ bé đã sở hữu nét đẹp đáng yêu và dễ thương,luôn bày trò chọc phá Minh Lâm,cô bé cũng rất thông minh a~,có thể nói là cô bé chỉ đứng sau Minh Lâm thôi...

Hết

-Từ Mặc tiền bối cũng ở đây? -cô bước vào nhà,thấy Từ Mặc ngồi đó

-Tất nhiên là về đây để ra mắt chị dâu cho mấy đứa rồi!-Từ Mặc cười

-Anh giấu em?-cô nhìn bằng ánh mắt nãy lửa

-Yaaaa! Em bình tĩnh nào Băng Băng!-Từ Mặc nuốt nước bọt

-Chị ấy đâu?-anh bỏ tay vào túi quần

-Vợ!Ra đây!

-Chào mọi người!Em là vợ sắp cưới của Ngô Từ Mặc!-cô gái vẫy tay chào

-Trương Nguyệt Anh????-hai người tròn mắt

-Bình tĩnh nào! Nguyệt Anh đã thay đổi rồi! Lúc đầu thấy cô ấy bọn này cũng bất ngờ lắm!-cậu gãi đầu

Cô và anh vẫn không tin vào mắt mình..

-Chị Băng Băng! Thời gian đó...cho em xin lỗi! Em đã thay đổi rồi! Mong chị chấp nhận em!-Nguyệt Anh cúi đầu

-Không sao!-cô nhoen miệng cười nhẹ

Hai ngày sau,đám cưới Từ Mặc và Nguyệt Anh diễn ra,ba cặp đôi của chúng ta đều đã được hạnh phúc rồi...À không...còn Minh Lâm và Thiên Như nữa nhỉ?...

Hết ngoại truyện...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lời của tác giả

Gửi độc giả,

Thời gian qua xin cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình. Mình biết là truyện còn khá nhiều lỗi,không được hay lắm. Mình cũng sẽ cố gắng khắc phục vào bộ truyện sau.

Dù sao đây cũng chỉ mới là Fiction thứ hai của mình thôi,mình cũng chẳng cần phải có nhiều độc giả hay đề cử gì cả. Vì sáng tác truyện là một đam mê nhỏ của mình.

Truyện tiếp theo "Giáo Sư Là Chồng" dành cho những độc giả thích thể loại sư đồ luyện và hiện đại.

Cảm ơn độc giả!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em! Tomboy Lạnh Lùng!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.